

Herbert B. PURYEAR

C EDGAR
AYCE
KÂHİN

ANAHTAR BİLGİLER

Çeviren

Yasemin TOKATLI

Ruh ve Madde Yayınları

Kitabın Orijinal adı
THE EDGAR CAYCE PRIMER (1982)

Bu Kitabın Her Türlü Hakkı
İnsanlığı Birleştiren Bilgiyi Yayma Vakfı (BİLYAY)'nın
bir kuruluşu olan
Ruh ve Madde Yayıncılık ve Sağlık Hizmetleri A.Ş.'ne aittir.
Ruh ve Madde Yayıncılık ve Sağlık Hizmetleri A.Ş.'nden
Yazılı İzin Alınmadan Hiçbir Alıntı Yapılamaz ©

İstanbul, 1995

ISBN 975 - 8007 - 07 - 6

● **Kapak Düzeni / Baskısı**

Meta Basım Yayım Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
(0 212) 249 10 01 - 252 61 25

● **Yayın**

Ruh ve Madde Yayıncılık ve Sağlık Hizmetleri A.Ş.

Hasnun Galip Sok. Pembe Çıkmazı No: 4, D: 6
80060 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: (0 212) 243 18 14 Fax: (0 212) 252 07 18

● **Basım**

Emre Matbaacılık
Dizdariye Medresesi Sok. No:15
Çemberlitaş / İSTANBUL
Tel: (0 212) 518 23 74

EDGAR CAYCE'YE GİRİŞ

İşte; ruhsallıkla ilgili Edgar Cayce "okumalarının" temelini oluşturan konulara ve felsefeye basitleştirilmiş bir yaklaşım sunan ilk kitap. Cayce'nin eseri üzerinde tanınmış bir otorite olan Dr. HERBERT B.PURYEAR; Virginia Beach, Virginia'daki Araştırma ve Aydınlanma Vakfı'nın (Association for Research and Enlightenment, A.R.E.) Araştırma Hizmetleri müdürüdür.

Dr. Puryear; "Yol Üstüne Düşünceler", "Seks ve Ruh-sal Yol" adlı kitapların yazarı ve "Meditasyonlar ve İnsanın Zihni" adlı kitabın da yardımcı yazarıdır. Ayrıca, A.R.E. üyelerine verilen ve "Edgar Cayce: Baş Kitap"ın da temelini oluşturan ve Covenant adıyla bilinen ders dizilerinin de yazarıdır. Dr. Puryear; birkaç yıl önce ABD'deki TV kanallarında yayınlanan, parapsikolojik araştırmalar hakkında geniş sorgulamalar yapan yirmi altı bölümlük "İnsan Kim-dir?" adlı bir dizinin sunuculuğunu da yapmıştır.

Deneyimli bir klinik psikolog olan Dr. Puryear, Stanford Üniversitesi'nin Edebiyat Fakültesi'nden mezun olduktan sonra, Kuzey Carolina Üniversitesi'nden de felsefe doktoru olarak mezun olmuştur.

TEŞEKKÜR

Birçok kitap, genellikle birkaç aylık yoğun araştırmaların ve derlemelerin ürünüdür. Ancak, bu kitap birkaç on yıla yayılan çok daha birikimli bir deneyimin sonucudur. Bu nedenle, hayatıma yaptıkları özel katkılardan ve bu kitabı yazmamı sağladıklarından dolayı bazı kişilere teşekkür etme fırsatımı kullanmak isterim.

Edgar Cayce'nin öyküsü bana 1951'de anlatıldı. Bu, hayatımda harika ve yeni bir yön için bir kapı açtı: Edgar Cayce "okumalarının" üstünde çalışma fırsatı. Bu yüzden hep minnettar kalacağım.

Virginia Beach'i ilk kez 1953'te ziyaret ettim. Burada, A.R.E'nin kadrosundan, yıllardan beri Edgar Cayce "okumalarını" benim için çok özel yollarla anlaşılır hâle getiren Mae Gimbert St.Clair ve Gladys Davis Turner ile tanıştım. O sırada, büyük bir ilham ve motivasyon kaynağı olan ve halen de olmaya devam eden Hugh Lynn Cayce ile de tanıştım. 1969'da beni bu alanda çalışmaya iten odur.

İncil'i anlamam konusunda, lisedeki papazım J.Ralph Grant'a çok şey borçluyum. Parapsikolojinin bilimsel incelenmesiyle beni tanıştıran ve bu konuda çalışmak üzere beni cesaretlendiren, Duke Üniversitesi'nden J.B.Rhine'a minnettarım. Karşılaştırmalı dinler çalışmasını değerlendirmem için, Stanford Üniversitesi'nden Freidrich Spiegelberg'in eserine müteşekkirim.

Bir psikolog olabilme fırsatım, özellikle Stanford Üni-

versitesi'nden Leland Winder ve Kuzey Carolina Üniversitesi'nden Earl Baughman ve Grant Dahlstrom ve San Antonio, Texas'taki Trinity Üniversitesi'nden Kenneth Kramer tarafından artırılmıştır. Onların yardımları ve cesaretlendirmeleri, profesyonel gelişimim açısından çok önemli olmuştur.

Bu kitabın ilk ortaya çıkışı, A.R.E. üyeleri için verilen aylık derslerden oluşan bir diziydi. Bu dizinin editörlüğünü yapan Cheryl Salerno çok yardımcı olmuş ve bu deneyimlere A.R.E. üyelerinin lehte tepkileri de, bu projede beni çok cesaretlendirmiştir. Kitaptaki çizimler, Richard Boyle tarafından yapılmıştır.

Bu derslerin bir kitap olabilme potansiyelini gören ve düzenlemesini yapan kişi Richard I. Abrams'tır. Kitabın ana hatlarını çıkardı, bölümlerin daha kolay okunabilmesi için yeniden yazdı ve Bantam Yayınevi tarafından yayınlanmasını sağladı. Onun bu projedeki inancına, cesaretlendirmelerine ve sabırlı çalışmasına derinden müteşekkirim.

Dr. Harold J. Reilly; "anahtar kelime" ve kitabın bölüm temalarından biri olan "C.A.R.E." de dahil olmak üzere fiziksel bedenin bakımını anlamamda en büyük yardımcım olmuştur.

Kitabın gerçek anlamda yazılması, çalışma arkadaşlarım Dee Shambaugh Sloan ve Marilyn Peterson'un destekleri ve Ruth Braun'un harika daktilosu ile mümkün olabildi.

Ve kitabımıza yayınevi editörü Grace Bechtold'un cana yakın tepkisi için çok müteşekkirim.

Herbert Bruce PURYEAR
Virginia Beach, Virginia
24 Kasım 1981

İÇİNDEKİLER

SUNUŞ	9
ÖNSÖZ	11
GİRİŞ	13
SAPTAMA	17
RUHSAL BİLGİNİN KAYNAKLARI	18
UYUMLANMA ve UYGULAMA	28
TEKRARDOĞUŞ	37
EVRENİN VATANDAŞLARI	47
MODEL	57
İNSANIN DOĞASINI ANLAMAK	
İÇİN BİR MODEL	58
BÉDEN: YAŞAYAN TANRININ TAPINAĞI	69
ZİHİN: İNŞA EDİCİ ve YOL	80
RUH: TANRI'NIN DOSTU	89
KANUNLAR	101
BİRLİK ve SEVGİ	102
ZAMAN, MEKÂN ve SABIR	112
KARMA ve BAĞIŞLAMA	118
HÜR İRADE ve SEÇİM	126
DÖNÜŞÜM	133
RUH, MOTİVASYON ve İDEALLER	134
RUH GELİŞİMİ	145
TAVIRLAR ve DUYGULAR	153
RÜYALAR - ALTINCI HİSTEN	
GÖRÜNTÜLER	162
MEDİTASYON	172
DUA	181
KARARLAR ve KARAR ALMA	191

KİŞİSEL SAĞLIK	195
BÜTÜNSEL ŞİFA	196
CİNSELLİK ve RUHSAL YOL	205
D.S.D.B. - SAĞLIĞA POZİTİF BİR YAKLAŞIM	215
YENİDEN GENÇLEŞME	226
DİN ve RUHSAL PSİKOLOJİ	233
EDGAR CAYCE, HRİSTİYANLIK	
ve OKÜLTİZM	234
DİN ve RUHSALLIK	242
İYİ ve KÖTÜ	249
MESİH OLAN İSA	257
KENDİNİ BİLMEK	267
KENDİNİ BİLMEK	268

SUNUŞ

Edgar Cayce'yi bütün spiritüel insanların dünyası tanır, en azından ismini duymuştur. Bilyay Vakfı olarak Cayce dizilerini hızla arttırmak için çalışıyoruz. Cayce'nin bir ömür boyu trans esnasında verdiği bilgilerin zabitlarının tasnifi ve oradaki bilgileri değerlendirme işlemi on'larca yıldan beri sürüp gelmektedir. Sürüp gideceği de belli oluyor.

Okuyacağınız bu kitapta hemen hemen bütün konuların özü mevcut. Anahtar Bilgiler hâlinde biraraya getirilmeye çalışılmış. Ama diğer yandan, eski uygarlıklar ve enerjiler konularına değinilmemiş. Derleyici böyle uygun görmüş diyerek, bu eksik yazıları Ruh ve Madde Yayınları arasında yayınlanan Edgar Cayce kitaplarını inceleyerek telâfi etmek mümkündür.

Bu aziz varlığın insanlığa hizmet ve yardımla geçen örnek hayatı birçok insan için derslerle doludur. Edgar Cayce'yi bir kez daha sunmaktan kıvanç duyuyoruz.

Ergün Arıkdal

Bilyay Vakfı
Ruh ve Madde Yayınları

ÖNSÖZ

Virginia Beach, Virginia'da yaşayan büyükbabam Edgar Cayce; Amerika'nın en büyük mistiği olarak anılmasına yol açan ve hayatı boyunca süren bir çalışma yürüttü.

Uyku benzeri bir durumdayken, geleceği ve geçmişi görebiliyordu; gelecekte olacak olayları sanki oluyormuş gibi tarif edebiliyordu ve doktorları, insan bedeni hakkındaki vizyonu ile şaşkınlığa düşürebiliyordu. "Okumaları" veya bu trans durumunda söylediği sözler dikkatle kaydedildi. Sonuçta, hiç şüphe yok ki, şu ana kadar en çok belgelenmiş medyum odur. "Okumalarının" ve önceden bildirdiklerinin doğruluğu gerçekten hayret vericidir.

1931'de, bu bilgiyi araştırmak ve yaymak için kurduğu ve bugün bir üyeler organizasyonu olarak çalışmaya devam eden A.R.E., büyükbabamın sezişlerini uygulama yollarını araştırmaktadır.

Sekizinci sınıftan mezun biri olan Edgar Cayce; dünya standartlarına göre sıradan ve basit bir adamdı. Olağanüstü yeteneklerine kendisi de, diğerleri kadar şaşırdı. Dini-ne bağlı biri olarak, yardım aramak için kendisine gelenlere bir çare olmak için hayatı boyunca çabaladı. Yeteneklerini, yararlı amaçların dışında kullanmayı reddetti. Bu adamda, insanları onun hayatına ve çalışmasına ve verdiği zengin ve çok uzaklara uzanan bilgiye çeken, hâlâ da çekmeye devam eden çok özel bir nitelik vardı.

Edgar Cayce hakkında yazılan birçok kitaba rağmen,

uzun zamandır "okumalarca" sunulan felsefeye ve psikolojiye yönelik etkili ve basitleştirilmiş bir yaklaşıma ihtiyaç vardı. Bu ihtiyacın karşılanmasında, Dr. Herbert Bruce Puryear'ın, Edgar Cayce fenomenini ele alan literatüre büyük bir katkı sağladığına inanıyorum.

Charles Thomas CAYCE
A.R.E. Başkanı

8 Eylül 1981
Virginia Beach, Virginia

GİRİŞ

Bu kitabın gayesi, araştırmacı insanlar için özel bir fonksiyon görmektir. Milyonlarca kişi, Edgar Cayce hikâyesini duydu ve Thomas Sugrue'nin yazdığı "Bir Nehir Var" veya Jess Stearn'in yazdığı "Edgar Cayce: Uyuyan Kâhin" gibi biyografilerden biriyle onun hayatı hakkında bilgilendiler. "Okumaların" felsefesiyle heyecanlandılar, ancak sonra hangi adımı atacaklarını bilmemediler.

Bu kitap, bir sonraki adımı atmayı isteyenlere özel bir yardım olacaktır. Çünkü "okumaların" psikolojisinin ve felsefesinin derinlemesine incelenmesini sağlamakta ve okuyucuya, bu bilgiyi kendi dinsel geçmişi, bilimsel perspektifi ve özel hayatı ile bütünleştirebileceği şekilde sunmaktadır.

Büyük İngiliz filozofu Alfred North Whitehead, felsefeyi, "deneyimlerimizin her birinin yorumlanabileceği sürekli, anlaşılır bir genel fikirler sistemini formüle edecek çaba" olarak tarif etmiştir. Umarız ki, okur bu kitaptaki bilgiyi, Whitehead'in standartlarına uygulayarak kullanabilecektir.

Felsefî yanlarına ek olarak, bu kitap bir model; dinsel, ruhsal, mistik, patolojik, değişmiş şuur hâlleri ve günlük hayat şuuru gibi insanlığın tüm deneyimlerinin değerlendirilmesinde kullanılabilecek bir çerçeve fonksiyonu göreceğini umduğumuz, insan doğasının kavramsal bir resmini içerir. Bu modelin gayesi, daha önceden bildiklerimizi or-

ganize etmeye, bütünleştirmeye ve bizi yeni, yaratıcı sezgilere ve test edilebilecek hipotezlere yönlendirmeye yardımcı olmaktadır.

Bu bölümlerde sıkça tekrarlanan birkaç ilke vardır. Bunların bir özeti, okuyucuya bu bilgiyi çalışmakta yardımcı olabilir:

1. Edgar Cayce "okumalarında" ilk sözü geçen şey tüm güçlerin birliği'dir. Bu güçler Hayat'tır, Işık'tır ve Sevgi'dir. Tanrı'dır ve Tanrı hem Kanun hem de Sevgi'dir.

2. Biz, hepimiz, başlangıcın öncesinden zamanın sonunun ötesine kadar sürekliliği olan ruhsal varlıklarız, Tanrı'nın çocuklarıyız. Bu süreklilik, dünya plânıyla ilgili olarak; tekrardoğuş, karma ve bağışlama kavramlarını da beraberinde yaratır.

3. "Okumaların", hayatlarımız için en önemli gördüğü şey, uygun motivasyon ve amaçlarımız için bir kriter oluşturmaktır, ki "okumalar" buna hedef demektedir. Hedef, hem uygun motivasyonu hızlandırmaya, hem de kararlarımızı değerlendirmek için bir standart sağlamaya hizmet eder.

4. Bu "okumalar", üç boyutlu bir şuurda olduğumuzu ve üç boyutlu kavramlarla çalışarak öğrenebileceğimizi söylemektedir. Sadece Tanrı'nın birde üç olmasından (teslis) değil, aynı zamanda insanın doğasının da birde üçlüğünden söz eder. Her değerlendirmede; fiziksel, mantal ve ruhsal özellikleri de incelemek zorundayız. Ruh hayattır, zihin inşa edendir ve fiziksel olan da sonuçtur. Bizlerin yaratıcı parçamız olarak zihin üstünde özellikle durulmaktadır. Zihnimizde neyse, sonunda bizler de öyle oluruz.

5. Bu bilgi daima, içimizdeki Ruh'u dinlediğimiz takdirde bütün sorularımızın cevaplanabileceğini ısrarla belirtmektedir. Bilgi, rehberlik ve şifa için bu Ruh'a güvenmeyi öğrenmeliyiz. Bu, en başta meditasyonda sessizliği

yaşayarak sağlanabilir.

6. Ben'imizi bir kenara koymak gereklidir. Hepimiz bu özelliğe, aşağı ben'imize, en baştaki sorun olan isyancı ruha sahibiz. Bir gün, her birimizin bu benmerkezci ruhu terk etmesi gerekir.

7. Bu bir çalışma, uygulama ve hizmet felsefesidir. Edgar Cayce, herkesi bildiğini uygulaması için cesaretlendirdi ve bunu yaptıklarında, öbür adımın da geleceğine dair teminat verdi. Bu "okumaların" ilkelerini çalışmak ve uygulamak, sizi; kendiniz, sevdikleriniz ve insanlıkla olan tüm ilişkileriniz için ümit ve vaat dolu tamamen yeni bir hayata yönlendirecektir. İncil'de sunulan mesellere benzeyen bu bilgiler; doğruluğu, zenginliği, derinliği, güzelliği, uygulanabilirliği ve ulaşılabilirliği ile gerçekten de iyi haber niteliğindedir.

SAPTAMA

RUHSAL BİLGİNİN KAYNAKLARI

Edgar Cayce'nin hayatı, insanlık tarihindeki en zorlayıcı yaşamlardan biridir. Kendini inceleme, arama ve benliksiz hizmet etmenin öyküsüdür. Edgar Cayce; kırk yıldan fazla bir zaman zarfında "okumalar" sunmak diye söz edilen bir çalışma yürüttü. "Okuma", Cayce tarafından; gözleri kapalı bir şekilde değişmiş bir şuur durumunda uzanıp yatarken, belirli bir konu hakkında söylenen sözlerdir. Hemen hemen daima kendi normal ses tonuyla söylediği bu sözler, Gladys Davis Turner tarafından o anda steno ile kaydediliyor ve hemen daktilo ediliyordu. Sayısı on dört bini aşan bu "okumalar", bugün üstünde çalışmaya açık şekilde muhafaza edilmektedir. Kapsadıkları konular o kadar geniş bir alana yayılmaktadır ki, on bini aşkın konu başlığı altında endekslenmişlerdir. Bunlar Virginia Beach, Virginia'daki A.R.E.'nin kütüphanesinde bulunmaktadır.

"Okumaların" çoğu şahıslar için verilmiştir ve bu sebeple, fiziksel, mantal, ruhsal, meslekî ve kişiler arası ilişkilere ait belirli şahsî sorularla ilgilidirler. Ancak bazı "okumalar", tamamen meditasyon, İncil yorumlama ve dünya olayları gibi konularda verilmiştir. "Okuma"yı isteyen kişinin orada bulunması gerekmemekteydi: Söz konusu insanlar yüzlerce mil uzakta olmalarına rağmen, Cayce, insanları ve fiziksel durumlarını şaşırtıcı bir doğrulukla tarif edebiliyordu. Bu "okumalar" sayesinde, binlerce insana; çoğunlukla hayatlarını değiştiren biçimlerde yardım edildi.

Bütününde "okumalar", birçok büyük hastalığın tedavisinde halen yararlı olan belirli işlemleri de vermiştir. Ve şimdi, Cayce'nin ölümünden yıllar sonra, "okumaları"; onları araştıranlara ilham vermeye, eğitmeye ve şaşırtmaya devam etmektedir.

Bu Edgar Cayce'nin eseridir. Eğer onun ruhsal "okumalarını" ve bu "okumaların" belgelerini ciddiye alırsak, "okumalar" bilgi kaynaklarımız veya bilmeye nasıl ulaştığımızı dair sıradan sanılarımızı tamamen değiştirecektir.

Nasıl Bilebiliyoruz?

"Nasıl bilebiliyoruz?" sorusu, tüm insanlığın en temel meraklarından biridir. Yaptığımız her seçim, kabul etmiş olduğumuz zanlar tarafından etkilenir. Her gün, sağlığımızı, işimizi, ailemizle ve diğer insanlarla olan ilişkilerimizi, mantal ve ruhsal tavırlarımızı etkileyen kararlar alırız.

Kararlarımızı dayandırdığımız bilgilerin kaynakları nelerdir? Bilgiyi arayışında, insanoğlu birçok otoriteye yönelmiştir. Meselâ, Aristo'nunki gibi büyük bir akla, İncil gibi ilâhî bir ilhama, kişisel deneyime ve fiziksel algılara, mantığa ve bilimsel araştırmanın bulgularına.

Binlerce yıldır ve özellikle rönesanstan beri, medeniyetimiz; bütün bilginin dış dünyadan kaynaklandığı ve fiziksel algıların aracılığıyla alındığını iddia eden felsefelerce derinden etkilenmiştir. Bilimsel bilgi, bu zanna dayandırılmıştır. Tam tersine, ruhsal yolda yolculuk eden yüzlerce kişinin arasında gerçekten müstesna bir kişi olan Edgar Cayce, her çeşit bilginin tamamen içten sağlanabileceği hakkında sağlam kanıtlar sunmuştur.

Edgar Cayce hikâyesi, bir bilgi kaynağı olarak iç dünya hakkında çeşitli sorulara yol açmıştır. Psikik yeteneklerin bizle bağlantısı nasıldır? İç dönmelerin gizli tehlikeleri

nelerdir? Edgar Cayce'nin verdiği bilgilerin kaynağı neydi? Diğer kaynakları değerlendirirken ne gibi adımlar atmalıyız?

Psişik Yeteneklerin Bizle Bağlantısı Nasıldır?

Çalışmayı anlatabilmek için "okumalarda" verilen "psişik" sözcüğünü bir an inceleyelim. Bazılarınca yanlış yorumlanabileceğini bilerek, "okumalar", tanımlamayı daima "Psişik, ruhtan olandır." diye belirterek yapmıştır. Yani "psişik" sözcüğü, "okumalarda" geçtiğinde, psişik yetenekten daha fazlasını ifade etmektedir. Hepimiz "ruh" olduğumuzdan; psişik yetenek, ruhun bir niteliğidir ve bu yüzden de herkeste potansiyel hâlde bulunmaktadır.

Eğer bizler, zamanla ve mekânla sınırlanmamış ruhsal farkındalık kapasitesi olan ruhlar isek; ruh olarak kendimizi, iç Kaynağımıza uyum sağlayacak hâle getirdiğimizde, bütün sorularımıza cevaplar ve sorun dediğimiz şeylere çözümler bulabileceğimiz sonucunu çıkarabiliriz.

İncil'deki sözlerle: "...siz ilâhlarsınız ve hepiniz Yüce Olan'ın oğullarsınız." (Mezmun 82:6) Tanrı'nın çocukları olduğumuzdan dolayı ruhsal varlıklarız. Öyleyse, Edgar Cayce, çalışması hakkında "psişik" ve "ruhtan gelen" diye söylediğinde, biz ve **İlâhî Olan** arasındaki bu temel ruhsal ilişkiden söz ediyordu.

İçe Dönmenin Zorlukları ve Gizli Tehlikeleri Nelerdir?

— Edgar Cayce gibi hassas kişilerin Evrensel bir Bilgi Kaynağı ile bağlantı kurma yeteneği olduğu anlaşılıyorsa da, bizim aynısını yapamadığımız görülmektedir. İçe döndüğümüzde, bunun yerine çoğunlukla seslerden, duygulardan, dürtülerden ve deneyimlerden oluşan bir orduyla

yüz yüze geldiğimizi keşfediyoruz.

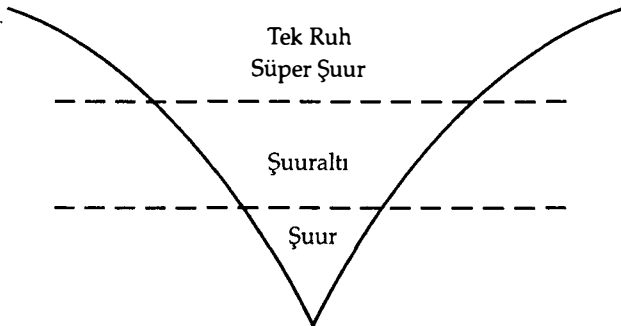
Sorun nedir? Tecrübe göstermiştir ki, en ulu olanla bağlantıyı arama süreci; aynı zamanda benliklerimizin en değersiz yanlarını da ortaya çıkarabilir: Kıskançlık, hırs, sahiplenme, yani "aşağı" benimizin özelliklerini. İçsel deneyimin doğasını tefrik etmek, bu yüzden, binlerce yıldır sorun oluşturmıştır.

Bu iç dünyanın karışıklığı karşısında dehşete düşen ve ümitsizliğe kapılan bazı kişiler, içten alınan bilginin ya Tanrı'dan ya da şeytandan geldiği sonucunu çıkararak meseleleri aşırı basitleştirmişlerdir. Bizler, arayanlar olarak, böyle basit değerlendirmelerden kaçınmak için son derece dikkatli olmalıyız.

Cayce'nin Bağlantı Kurduğu Kaynak Neydi?

Edgar Cayce "okumaları", özellikle içsel hayatın karmaşıklığını anlamayı başarmada yararlıdır. İç dünyayı, üç ana şuur durumuna bölerek meseleyi açıklarlar. Şuur düzeylerinin muhtemelen sayılamayacak kadar çok olmalarına karşın, okumalar genel olarak şuur, şuuraltı ve süperşuur ile ilgilenirler.

Şuur boyutlarının bu üç katlı görüntüsü, koni biçiminde bir şekilde gösterilebilir.

Koninin açıklığı süperşuuru veya İlâhî Olan'a ulaşmayı temsil eder; insanın ruhsal geleceğini; sınırsız bir farkındalığa sahip olan ruhu. Bu şuur düzeyi, "okumalara" göre, Edgar Cayce'nin ruhsal bilgilerinin kaynağıdır. Koninin ucu, fiziksel beden ve duyularının burada ve şimdi gereksinimleri nedeniyle sınırlı fiziksel şuurunu temsil eder. Özellikle rüyalarımızda ve anlık dürtülerimizde belirginleşen şuuraltı ise süperşuurun sınırsız potansiyeli ile uyanık şuurun sayılı sınırlamaları arasında bir aracı veya filtre görevi görür.

Şuuraltının, normal fiziksel şuur ve süperşuur potansiyeli arasında dinamik bir süreç olması kavramı; bizde de var olan içsel deneyimler dizisini daha iyi anlamak için bir anahtardır. Şuuraltı; bir aracı olarak çalışırken, insanın içteki ilâhiliğe ulaşmasını ya zenginleştirip çoğaltır ya da çarpıtıp bozabilir. Süperşuurdan gelen bilgi, şuuraltına ait düşünce formlarının ve arzu kalıplarının arasından süzülür. Bu nedenle doğru veya yanlış, yararlı veya zararlı, saf veya bozuk olabilir.

Yukarıdaki üç katlı model baz alındığında, bir şahsın psişik olduğu; süperşuurdan gelenleri alabilmek için şuurdan ve şuuraltından gelen dikkat dağıtıcı bilgileri bir kenara bırakma yeteneğinin derecesine göre söylenebilir. Ki bu durum, kendisini değerli bilgilerle bağlantıya sokabilecektir. Bir kanalın (medyomun) tutarlı bir şekilde doğru ve yararlı olabilmesi için, o kişinin süperşuur ile düzenli bir şekilde bağlantı kurması gerekir. Ve Edgar Cayce bunu, olağanüstü sıklıkta ve tutarlılıkla yapmıştır.

Süperşuurdan yararlı bir girdiyi alma ve bunu sürdürebilme yeteneği, birçok faktöre bağlıdır. Bu yetenek kanalın genel fiziksel sağlığı ve anında uyum sağlama derecesiyle etkilenir. Kanalın düşünceleri, duyguları ve arzuları da işe karışır. Kanalın, bağlantı kurmaya niyetlendiği kay-

nağa ait kendisinde yerleşmiş olan kavrama da bağlıdır. Ve kanalın amaçları, motivasyonları ve ideallerinden de etkilenir.

Böyle bir şuur modelini ve şuuraltının bir aracı olarak; şuurlu aklımız ile İlâhî Olan arasındaki karmaşık rolünü dikkate aldığımızda, anlamaya ve psişik kaynaklardan bilgi sağlama sorununu uygun şekilde değerlendirmeye başlayabiliriz.

Dış Kaynaklara Olan İhtiyaç

Bilgi için aynı zamanda dışımıza da dönmeliyiz. Eğer bir ideal saptayarak ve meditasyon yoluyla kendimizi uyum sağlayacak hâle getirerek kendimizi merkez almaya başlamışsak, dış kaynaklara da yapıcı bir şekilde cevap verebiliriz. Herkes, dıştan sağlanan bilgiye bir dereceye kadar itimat eder.

Eski Ahit'te bilginin dış kaynaklarına ait mükemmel bir örnek vardır. On emri almadan kısa bir süre önce, Musa'yı kayınpederi Yetro ziyaret eder. Musa ona, Mısır'dan çıkarken Tanrı'nın, kendisini nasıl gösterdiğini etraflıca anlatır. Ertesi gün Musa, sabahtan akşama kadar beklemiş olan insanlara adalet dağıtmaya oturmuştur. Yetro, bu işlemin verimsizliğini görür ve Musa'ya, yargılama işinde ona yardımcı olması için yardımcılar almasını söyler. Musa, kayınpederinin fikrine önem verir ve önerdiklerini yapar (Çıkış 18). Yani Tanrı'nın sözünü ileten en büyük ve en direkt kanallardan biri olan Musa, bir dış kaynaktan gelen iyi bir fikre, onu kabul edecek ve ona göre harekete geçecek kadar güveniyordu. Musa gibi, bizler de, Tanrı'nın çevremizdeki kişiler yoluyla kendini göstermesine açık olmalıyız çünkü onlar da, içlerindeki ilâhilikle bağlantıdadırlar.

Bir İdeale Sahip Olmanın Önemi

İçten ve dıştan gelen, dikkatimizi ve ilgimizi vermemiz için haykıran birçok ses vardır. Anne babalar, öğretmenler, yaşlılar, politikacılar, reklâmcılar, vaizler, medyumlar, bilim adamları, filozoflar ve din adamları, hepsi de kendi görüş açılarını paylaşmamız için bize seslenir.

Dıştan gelenler kadar içten gelen sesler de çoktur: gurur, kıskançlık, korku, onur, biyolojik dürtüler, başkalarının ne düşünebileceğine dair endişeler, rüyalar, her cinsten dezenkarne varlıklar, koruyucu melekler, hem sağlıklı hem patolojik bir düzine vicdanî hüküm ve o sakın küçük ses.

Bütün bu girdiyle, bir mantar tıpa misali her dalga ve çırpıntıyla oradan oraya atılmaktan başka ne yapabiliriz ki? Ayakta durmak için sabit bir yere ihtiyaç duyarız; düşüncelerimizi ve yaşantılarımızı tekrar gözden geçirmek ve tekrar yönlendirmek ihtiyacını hissettiğimizde dönebileceğimiz bir yere. Bilgileri ölçebilmemiz için sağlam ve sabit bir kriter ihtiyacı duyarız. Kendi hayatımızda böyle bir kriter oluşturmak için başlama yetkisinin ve sorumluluğun bizde olduğunu kabullenmedikçe, kendimizden, dalgalanmaktan ve yanlış yola sevk edilmekten başka bir şey beklemeliyiz.

Bu sebeple Edgar Cayce, herhangi bir insan için en önemli deneyimin, ruhsal bir ideal oluşturmak olduğunu söylemiştir. İdeali belirlemek kavramı, insanı mücadeleye çağırır ve güzeldir. Bu, içte bir motivasyonel çekim merkezi, bir çekirdek oluşturmaktır. Merkeze yerleştikçe, her sorun için optimum bir görüş noktası sağlayabileceğimiz sabit bir platforma sahip oluruz. İdeali belirlemek; motivasyon, arzu, amaç, niyet ve teşvik ile ilgili niteliklere sahip bir ruh hâli oluşturmaktır. Bu, kıyaslamalar yapabileceğimiz bir ölçüm çubuğu sağlar ve aynı zamanda bize her ko-

nuda otomatik olarak daha açık algılama sağlayan içsel bir yönelmedir.

İdeali bir standart olarak kullanmak, yeni bilgileri önceki deneyimler, eğitim veya inançlar bazında ölçmede ileri atılmış olgun bir adımdır.

Bir ideali nasıl saptayabiliriz? O ideali bir kâğıt parçasının üstüne yazarak. Bu, içimizde yüksek bir amaç hissi uyandıran Musa, İsa veya Buda gibi bir isim olabilir; bu bir cümle veya bir olumlu bir ifade olabilir; veya sevgi ya da birlik gibi bir niteliği belirten bir sözcük olabilir. Eğer ideali, içimizde çağrıştırdığı yüksek ruh hâlini harekete geçirmesine izin vererek gözden geçirirsek, seçimleri ve kararları bu ruh hâliyle ölçersek; bize, bilgi kaynaklarını değerlendirmek için sabit bir bakış noktası verdiği kadar, zamanla, hayatlarımızı da değiştirecektir. "Okumalar", "İşin püf noktası yapmaktır, mecbur etmektir, sevk etmektir, zihni ideal olanla bir yapmaktır." (262-84) demektedir.

Bir Medyomun Çalışmasını Değerlendirmek

Edgar Cayce'yi duymuş olanlar; doğal olarak, "Bugün Edgar Cayce'nin metodunu kullanarak 'okumalar' veren başka kimseler var mı?" diye sorabilirler. Evet, hem de çok sayıda; ama en önemli soru, onların çalışmalarını nasıl değerlendireceğimizdir. Bu soru, birkaç farklı açıdan ele alınmalıdır.

İlk olarak, Edgar Cayce'nin, bir başka insan için bilgi ararken en başta gelen arzusu, sadece yararlı ve umut verici olanı sağlamaya çalışmaktı. Psişik bilgi sağlamanın arkasındaki güdü -ister kendi içimizden aransın, ister başka bir kanaldan- en büyük önemi taşır. Öyleyse, bir medyomun veya dış kaynağın çalışmasını ele alırken, kendimize sormalıyız: "Bu çalışma yararlı ve umut verici mi?"

İkinci olarak, Edgar Cayce'nin bilgisinin bir diğer özelliği, herkese kendi içindeki ilâhilikle uyumlanmaları için ısrar etmesidir. "Okumaların" kişisel uyumlanma ve uygulama üzerinde durması, bize, gelişme fırsatının elimize verilmesini beklemektense, gelişmek için sorumluluğumuzu şahsen kabullenmemiz için yardım etmektedir.

Böylece, psişik bir kaynağı değerlendirmede ikinci bir soru sorma ihtiyacımız belirir: "Bu bilgi, benim kendi sezgilerimle ne dereceye kadar uyuşmaktadır ve beni, bildiğimi aktif şekilde uygulamakta ne dereceye kadar harekete geçirir?"

Üçüncü olarak, yaşayan bütün inançların tarihi; başlangıçlarından günümüze kadar, hizmet ettikleri insanlara bir rehberlik, bilgi ve ilham kaynağı olmuş olan liderler, şifacılar ve öğretmenlerle doludur. Bazıları organizasyon yapıları içinde, bazıları bu tür yapıların dışında, bazıları da her ikisinde çalışmıştır. İlâhî Ruh'un, insan ruhları yararına olan çalışması, böylesine kendilerini adanmış kişilerce yürümüştür. Psişik kaynakları değerlendirmede bize yardımcı olabilecek bir soru da, "Bu çalışma, daha önceki yararlı olmuş kaynakların en iyi katkılarının üstüne mi inşa edilmiş?" olacaktır.

En sonunda da, kendimize sormalıyız: "Bu psişik bilgi, en yüksek gerçekliğe olan bağlılığımıza engel olur mu?"

Bu dört perspektiften yola çıkarak, bir dış kaynağa ait yönlendirmenin veya şifanın; nihayetinde içteki İlâhî Ruh ile olan uyumumuzun gelişmesinde veya arayışımızda bizim için mi yoksa bize karşı mı çalıştığı anlayışına ulaşabiliriz. Yani aynı zamanda hem medyumların meşru çalışmalarını tanıyabilir hem de, kendi içsel uyumlanmalarımızla geliştireceksek, dış kaynakların rehberliğinin niçin her zaman yararımıza olmadığını anlayabiliriz.

Şüphesiz, hayatımızın yönünü açığa çıkarmak için bi-

ze yardımcı olabilecek öğretmenler ve psişik kaynaklar vardır. Ama en önemli soru şudur: "Kime güveneyim? Başkalarına mı? Kendime mi? Yoksa içteki ilâhiliğe mi?" Eğer cevap ilâhilik ise, dış kaynaklarda bilgi arayışı, ancak içten gelen rehberliğe yanıt olarak oluşmalıdır; onun yerine değil.

Özet

Eğer kendimize ait ideali saptar ve amaçlarımıza odaklanırsak; eğer sessizlik içinde içimize döner, "Rehber Sen Ol!" ruhunu sağlarsak ve eğer tamamen İlâhî Olan'a güvenirsek, atacağımız öbür adım bize sağlanacaktır. İhtiyacımız olan bilgi bize, Musa'ya sunulduğu gibi direkt olarak sunulabilir. Veya bilgi; İncil, bir doktor, bir danışman, bir rahip, bir öğretmen veya bir medyom gibi başka bir kaynak aracılığı ile de gelebilir.

UYUMLANMA ve UYGULAMA

En çok kendimizi merak ederiz. Hayal edilemeyecek kadar büyük olan bir evrende niçin burada ve şimdide böylesine tutsağızdır? Çevremizdeki insanlarla ilişkilerimizi merak ederiz. Yakın ve uzak, küçük ve kapsamlı. "Niçin? Niçin olduğum gibiyim? Niçin onlar oldukları gibi? Niçin başarısız oluyorum? Niçin başarıyorum? Niçin hastayım? Niçin başkaları hasta iken ben iyiyim? Niçin bu ilişki böyle sürüyor? Niçin ne yapacağımı bilemiyorum? Niçin yapmak istediğimi yapmak için özgür olamıyorum? Niçin bu kadar çok ıstırap var? Niçin mutlu olamıyorum?" diye merak ederiz.

Cevapları ararız. Bizde olmayan özel bir şeye sahipmiş gibi görünen şu aile üyesine, bu komşuya veya arkadaşına bakarız. Bir an için iyi bir hayatı kendimiz yaşıyorcasına hissetmek için ünlülere bakarız. Anlamı aramak için büyük insanlara bakarız. Anlarız ki hepimiz çok yavaş, çok tereddütlü ve çok acı çekerek öğreniyoruz.

İlk önce arayan kişi olmalıyız! Arayanlardan olduğumuzda, sadece aşağıdaki evrensel kanunu harekete geçirmekle kalmaz, aynı zamanda bunu bir vaat olarak benimseriz: "Ara, bulacaksın."

Arayan Olmak

Öğrenecek çok şey var! Kimya, fizik ya da benzeri konularda öğrenilecek şeyleri hiç bilmediğimizi belirtmekte

çabuk davranırız. İnsan çabasının her alanında yeni gelişmeleri bekleriz; "din" ile ilgili olanlar hariç. Belirli öğretilere "inanıyorum" veya "inanmıyorum" deriz. Bu konuların çoğu aslında bir inanç meselesi değil, insanın doğası ve evrenle ilgili gerçeklere dayalı, olan biten meselelerdir. Evren belirli kanunlar şeklinde işlesin veya işlemesin; bu evrensel kanunları anlamakta gelişme göstermeyi bekleriz. Belki de ana sorun, neye inandığımızı bilmek ile kime inandığımızı bilmek arasında farkı anlamadaki başarısızlığımızdır.

Daha derin bir anlayış içinde gelişmeye ne kadar hazırız? Gelişme, değişme anlamına gelebilir ve değişme de acı verebilir! Arayanlar hâline gelirken, nereye döneceğiz?

İlhamlarımızın ve sezgilerimizin çoğunu tarihin büyük öğretmenlerinden elde ederiz; yine de, onların verdiği hediyeleri kabul etmemekte direniriz. İmajlarda yarattığımız geçmiş, kültür, dil, gelenek ve inanç farklılıkları sebebiyle onların bizimle paylaşacağı ışığa direniriz. Bu öğretmenlerin bizle paylaşabileceği daha büyük bir bilgelikle yakın ilişkiye geçmekten kaçınmak için bir hata arar veya şüpheler yaratabiliriz. Korku dolu ve kendimizden emin olmadığımızdan, kendi kafamızda bile yetersiz ve bazen de savunulacak yeri olmayan inançlara sıkı sıkıya yapışırız.

Keşke, Musa'nın sadece Yahudilere ait olmadığı gibi, İsa'nın da sadece Hristiyanlara, Gautama'nın da sadece Budistlere, Muhammed'in de sadece Müslümanlara, Mahatma Gandhi'nin de sadece Hintlilere, George Washington Carver'ın da sadece zencilere ve Helen Keller'in de sadece özürlülere ait olmadığına dair gerçek ve canlı bir hissedişe sahip olabilseydik!

İnsanlara karşı daha açık bir tavırla, çok daha geniş ve zenginleştirici bir dünya görüşünün sahibi olabilirdik. Bunun yerine, bizi bu büyük insanların yaşamlarından derle-

diğımız zenginliklerden yoksun bırakan dar kafalılığa ve dogmalara, talihsiz çocukluk deneyimlerine veya düşünce-
lerimizdeki geçmiş ve gelecek sınırlamalarına izin veriyö-
ruz. Ne kadar çok insanlık değeri biriktirirsek, bunları baş-
kaları ile paylaşmak zorunda olduğumuz hissini de o ka-
dar çok duyarız. Dünya üzerindeki tüm hayatın temelde
birbirine bağlı olduğunu kabul etmek, her şeyin kardeş-
liğinin çok daha derin farkındalığını da beraberinde ge-
tirmelidir.

Arayışımız, şimdi bizleri Edgar Cayce'nin hayatını ve
çalışmasını düşünmeye sevk etmiştir. Onun yoluyla suna-
lan hediyeleri kabul edecek herkes için o, büyük bir anlayış
ve ilham örneğidir. Belgelenen, test edilen ve doğruluğu o-
naylanan ve sayelerinde binlerce insana yardım edilen ve
şifa verilen "okumalarını" aynı zamanda, bizzat kendisi ye-
ni hiçbir şey ihtiva etmeyen sözler olarak sunmuştur. Bu
bir sürpriz değildir, çünkü bu bilginin bizi yönelttiği
merkezî gerçek, bütün ruhsal öğretmenlerce onaylanmıştır;
ve daima iki katlı olan bu gerçeğin özü, şu iki kelimedede bu-
lunabilir: Uyumlanma ve Uygulama. Gerçekten özlemine
duyduklarımızın hepsi iç varlığımızın derinliklerinde yat-
maktadır; ama bizim olabilmesi için, fiillerimizde yaşan-
malıdır.

Böylece, bu iki sözcük birlikte büyük emrin hareket
şeklini teşkil ederler: "Tanrı'yı bütün kalbimizle, aklımız-
la ve canımızla sevmek", uyumlanmadır. "Komşumuzu
kendimiz gibi sevmek", uygulamadır.

Uyumlanma

En derinden değer verdiğimiz her şeyin insan aklının
bir ürünü olduğunu inkâr edebilir miyiz? Bütün bilimler,
icadlar, sanatlar, yaratıcı tezahürler, kutsal literatürler, bi-

reysel akılların bir cins mükemmellik için çabalaması sebe
biyle gelişmişlerdir. Yine de yaratıcı kişiler çoğunlukla
kendileri yoluyla daha büyük bir gerçekliğin ifade edildi
ğini sezmişlerdir. Uyumlanma bir hızlanmadır, şuurun
yükselmesidir. Bizi, daha büyük olan gerçeklikle temas
ettirir. Böyle olduğunu biliriz ama yine de muhtemelen de-
 rin uyumlanmanın sadece büyük insanlar için mümkün
 veya başka insanlara özel olduğunu ama bizim, bu konuda
 bir şey yapamayacağımızı veya üstünde çalışamayacağımı-
 zı düşünürüz. Yine de her birimiz, iç uyumlanmayı sadece
 aramakla ve uyumlanmada gelişmekle, şahsımıza ait olan
yegâne YOLU bilebileceğimizi keşfedebiliriz.

Ama neye uyumlanma? İç varlığımızın özü nedir? İn-
sanlık mirasına büyük katkılar yapan yaratıcı ilhamın kay-
nağı olan daha büyük realite nedir? Bu realiteye Tanrı de-
mekte çok kişi zorlanmaktadır. Bazıları "Yaratıcı Güçler"
terimini kullanır. Edgar Cayce "okumaları" birlik, tüm güç-
lerin birliği, Bir Kanunu ile çalışır. Uyumlanma ile ilgili
olarak "okumalar", bu realitenin kişisel niteliğinden üstü-
ne basa basa söz eder; her birimizin deneyimleyebileceği
bir realiteden.

Uygulama

Hayatın birçok alanında, enerjik ve sabırlı uygulama-
ya olağanüstü başarının eşlik ettiği açıkça görülmektedir.
 Uygulama ve başarı arasındaki ilişki o kadar açıktır ki, be-
 lirgin birkaç istisna olmasa, buna evrensel bir kanun bile
 diyebilirdik. Ancak bu ilkenin; örneğin bir fabrikadaki üre-
 tim gibi açık bir şekilde işlediğini görmemize rağmen, bu-
 nun bedenlerimizin şifa bulmasında veya sağlıklı aile iliş-
 kilerini geliştirmede nasıl işlediğini göremeyebiliriz. Haya-
tın bütün alanlarında, bildiğimizi uyguladığımızda, öne
geçeriz.

Bir şeyi söyleyip, başka bir şeyi yapmak kadar bizi engelleyen bir davranış daha yoktur. Yine de hepimiz, uygulamayı istemekten çok, hayatımızın birçok özelliğini neyin "daha iyi" hâle getireceğini biliriz. İçimizde, bizi elimizden geleni yapmaktan alıkoyan bir özellik vardır. Eğer bu özelliği tanımlar ve ona karşı çıkabilir, bu özellik üstündeki sorumluluğumuzu kabul eder ve bunu başkalarına yüklemesek, daha iyi olmaya doğru büyük bir adım atmış oluruz.

Bizden insan olarak istenen şey, şu an bildiğimizi yapmamızdır. Yapmamız gerekeni yaptığımızda, bir sonraki adım da çoktan verilmiş olur. Doğu'da bir söz vardır: Öğrenci hazır olduğunda, öğretmen ortaya çıkar. Bu çoğunlukla, kanlı canlı bir üstadın ortaya çıkacağı şeklinde anlaşılır; ancak bu gerçeği anlamanın bir başka şekli şudur: Kendimizi gerçekten öğrenmeye hazır duruma getirdiğimizde, kendisinden ders alınacak deneyim de bize gelmeye hazır olacaktır. Kendimizi, şu ana kadar bildiklerimizi uyguladığımız kadarıyla öğrenmeye hazır kişiler olarak düşünebiliriz.

Motivasyon ve İdeal *Öğrencilerin ve öğretmenlerin*

Çoğunlukla kendimize şöyle deriz: "Yapabileceğimi bildiğim şeyi yapmak için kendimi bir toparlayabilseydim. Bir motive edilseydim." Bazılarının sahipmiş ve bazılarının da sahip değilmiş gibi gözüktüğü hayatî bir parçayı belirtmekteyiz. Veya bu özelliğin hayatımızın bazı alanlarında otomatik olarak ortaya çıktığını, bazı alanlarında ise hiç çıkmadığını görürüz. Motivasyon, hayatta gerçekten gerekli olanın büyük bir boyutunu oluşturuyor gibidir.

Motivasyonun bu boyutuyla ilgili bir dolu kavram vardır: niyet, teşvik, arzu, amaç, yüksek gayeler, faaliyet

gösterdiğimiz ruh hâli, ideal. Bir kişinin çok ya da az motive olduğunu söylediğimizde, motivasyonun yoğunluğunu belirtmekteyiz. Motivasyonumuzda benmerkezci veya benliksiz olmaktan söz ederken de, motivasyonun niteliğini belirtmekteyiz.

Cayce "okumaları", "...bu veya başka bir insan varlığının en önemli deneyimi, ilk önce idealin ne olduğunu, yani ruhsallığı bilmektir." (357-13) diye özellikle belirtirken, hayatın bu boyutunun en can alıcı noktasının üstünde durmaktaydı. "İdeal" sözcüğü ile, "okumalar"; kararlarımızı ve fiillerimizi ölçtüğümüz motivasyonun standart özelliğini belirtmektedir.

İşte bir fark! Motivasyonumuzu, bilinmeyen ve değişmez bir şeymiş gibi kabullenmekten çok (meselâ, "Ben böyleyim işte."), bize kendi irademizle bir ideal saptamamız, kararlarımızı tartma niyetimizi ve fiillerimizi hızlandırma dileğimizi gerçekleştirebileceğimiz bir motivasyon standardı seçmemiz söylenmektedir.

Yani motive olmak için ilk adım; fiillerimizin arkasında itici bir güç olmasını istediğimiz motivasyon özelliğini bir standart olarak seçmektir.

İkinci adım ise bu özelliği zihnimizin -entelektüel yani değil- yaratıcı güçleriyle canlı tutmaktır. Anahtar, zihni bu ideal üstünde düşünmeye sevk etmektir. Zihnin yaratıcı güçlerinin yüksek bir ideal üstünde düşünmesini talep ederken, gerçekte hayat gücünün içinden akabileceği bedenimizdeki motivasyon devresini seçmiş oluruz.

İdeal, oluşturduğumuz veya vardığımız bir şey değildir; içimizden akmasına izin verdiğimiz bir şeydir. Eğer "sevgi"yi bir ideal olarak saptarsak, kendiliğimizden seve-meyebiliriz. Ancak sevgiyi bir standart veya bir ideal olarak kurarak, zihinde sevgi üzerinde durarak ve davranışlarımızda sevgi standardı ile fiillerde bulunarak, sevginin

İçimizden akmasına izin vermeye başlarız. Sevginin ruhu içimizden aktıkça, hayatlarımızı ve çevremizdekilerin hayatlarını değiştirmeye başlar.

Edgar Cayce'nin Çalışmasının Amacı

Edgar Cayce, çalışmasının amacı üstünde sık sık yorum yapmıştır. Söylediklerinin özü çalışmasını özetleyen şu düsturda bulunmaktadır: "Tanrı'nın ve insanın sevgisini açıkça göstermek." (254-42) Bu yine, büyük emrin bir uygulamasıdır: Tanrı'yı bütün kalbimizle, zihnimizle ve varlığımızla sevmek; ve komşularımızı kendimiz gibi sevmek. Düstur temelde, bu büyük emri yaşamak anlamına gelir.

Bir keresinde, Edgar Cayce'den "A.R.E.'nin doğru ideallerini korumak için doğru tavrın ne olacağı" hakkında yorumda bulunması istendi. Buna şöyle cevap verdi:

"...kendi şuuraltlarından, kozmik güçlerden ve evrensel şuurdan (ya da kişi buna ne demek istiyorsa) sağlayabileceklerini uygulama yeteneklerinin aslında ne kadar kolay olduğu- sokaktaki adama, bireye, bilim adamına, matematikçiye, tarihçiye bu büyük gerçek ayan beyan belli olmalıdır; ki bu kaynaklardan bilgi arayan kişi bunu açıkça bulur... Şu an dünyanın gelişmesinde bir şekil veya tavır yoluyla açıkça belli olan bu güç, bütünün, yaratıcı enerjidir, İlâhî Olan'ın bir parçası olan tüm bireyler için sadece bir ifadedir ve komitenin, bireyin ve Vakfın, halka olan yaklaşımında kesin başarı, en önemli amaçtır." (254-46)

Bu "okumada" uyumlanma ve uygulamanın nasıl meydana çıktığına dikkat edin: Kendi iç uyumlanmalarından elde edebileceklerini uygulamada kişilerin yeteneklerinin sadeliği.

Şimdi, "okumanın" Edgar Cayce'nin kendisiyle ilgili

olan ikinci kısmını ele alalım: "...bu güç (Edgar Cayce, bu gücün aracıdır), dünyanın gelişiminde açıkça bellidir... başka bir şekil yoluyla... sadece bir ifadedir... hepsi İlâhî Olan'ın bir parçasıdır." Başka bir deyişle, kozmik güçlere ve evrensel şuura uyum yeteneği dahil, Edgar Cayce'nin çalışması; hepimizin İlâhî Olan'ın bir parçası olduğumuz ve İlâhî Olan'a, bir deyim veya parola kullanmaktan çok, örnek alınacak bir yaşam sürerek uyumlanabileceğimiz prensibinin sadeliğinin bir göstergesidir.

"Okumaların" yararlılığını deneyimlemek, hepimizin onlara "inanmamızı" değil, bu bilgiye, incelemeye değer ve yararlı bir potansiyel olarak bakmamızı gerektirir. "Okumaları" direkt bir rehberlik kaynağı olarak kabullenmekten çok; onları, İçteki Ruha uyumlanmada bir eğitim ve bir teşvik kaynağı olarak düşünmemiz gerekir. "Okumalardaki" belirli bilgilere inanmak değil, bu bilgileri denemek gerekir. Deneyin, eğer işe yarıyorsa, harika; yaramıyorsa, bırakın.

Özet ve Bir Sonraki Bazı Adımlar

Mücadelemiz daima iki boyutun peşindedir: doğru ruh veya uyumlanma ve doğru uygulama. Doğru ruh, bir ideal saptamakla ve günlük konsantrasyonla bu ideal üzerinde durmakla başlar. Doğru uygulama ise, en iyi uyumlanma ve anlayışımız üzerinde hareket etmeyi seçmemizle oluşur.

Şimdi aşağıdaki işlemlerle başlayabilirsiniz:

Öncelikle, bir kâğıt, bir günlük veya rüyalarınızı kaydettiğiniz bir defter alın. Sizde yüksek ve uygun bir motivasyon çağrıştıran, sizde etki uyandıran kelimelerin bir listesini yapın. Bir kelimeyi seçin ve onun üstünde durmaya, düşünmeye başlayın, bu kelime ile uyanan motivasyonun

özellikleri üstünde kararlar alın.

Sonra, gün içinde, daha sonraları düzenli bir düşünce yoğunlaşmasına temel oluşturacak, sakince geçireceğiniz bir süre ayarlayın. Günlük belirli bir süre saptayın. Bu süre esnasında, içinizde yüksek bir anlamı ve amacı harekete geçiren kendi seçtiğiniz bir şeyler okuyun. Bunu tekrar ve tekrar okuyun.

Daha sonra, hayatınızda gerçekten iyiye doğru değiştirmek istediğiniz bir şeyi seçin. Bunu da yazın. Bu kararı, bir ideal olarak seçtiğiniz kelime ile birleştirin. Hayatınıza bu değişikliği getirmesi için gerekli uygun tavır ve enerjiyi o sakin ve sessiz süreniz içinde bekleyin.

TEKRARDOĞUŞ

Evrenin en büyük tezahürleri hayat ve şuurdur. Evrenin büyük gizemleri ise hayatın sürekliliği ve daima genişleyen Tanrı şuurumuzdur. Hayatın tezahürünün ötesinde, onun sürekliliğinin her döneminde çeşitli imalar vardır. Yere bir tohum düşer, ölür ama sadece yeni bir hayata tekrar doğmak için. Mevsimler doğum, büyüme, meyve verme ve ölüm, tezahürleri göstererek yeniden ve yenisinden döner; ve sonra hayatın sürekliliğinde yeniden doğar. İnsan için, hayat deneyimi, şuur deneyiminden ayrılamaz. Ama, şu anki kişisel şuur deneyiminin ötesinde, daha büyük bir uyanma, zenginleşme ve genişleme sezgimiz vardır. Başkalarıyla, çevremizdeki evrenle ve İlâhî Olan'la ilişkilerimizin farkına vararak sürekli büyüyörüz.

Bireysel ruhun hayatının sürekliliğine ve onun Tanrı ile Birliğine ait büyüyen farkındalığımız, tekrardoğuş kavramı ile genişlemekte ve zenginleşmektedir. Bir kavram olarak tekrardoğuş çok karmaşıktır, çünkü birçok ilkeyi içerir. Bunu ilk kez düşünmekte olan biri için, "tekrardoğuş" sözcüğünün çağrıştırdıkları, insan doğasıyla ilgili bu büyük sezginin gerçek anlamı ile çok az ilişkili olabilir.

Ruhun Uzun Yolculuğu

Edgar Cayce "okumalarının" tekrardoğuşa yaklaşımı güzelliğe, hassasiyete, derinliğe, karmaşaya ve diğer başka

hiçbir bilginin aşamayacağı uygulanabilirliğe sahiptir. Bu yaklaşımı anlamak için önce ruhun büyük yolculuğu üzerinde durmamız gerekir.

Hepimiz başlangıçta ruhsal varlıklar, Tanrı'nın çocukları olarak; O'nunla birlikte yaratanlar olma potansiyeliyle, O'nun kendisine yol arkadaşları edinme arzusundan doğduk. Varlıklar olarak hepimize, bir şeyler üretmek için düşünce, seçmek için irade ve evrenin tek büyük gücü olan Ruh'a ulaşma yetisi verildi. Yaratıldığımız anda mükemmeldik. Derken, içimizde, kendi gururumuzdan doğan bir isyankâr ruh dönüşü oluştu ve yoldan saptık. Evrensel kanunlarla uyum içinde olmayan bir dizi seçimler yaptık; zihinlerimizde kısıtlayıcı düşünce formları inşa ettik ve bunlarla kendimizi, şuurun aşağı ve daha aşağı boyutlarına kapattık, hapsettik.

Evren içinde bir varlık dalgası olarak hareket ederken, dünya plânının üç boyutlu bir tezahürüne rastgeldik. Gördük, cezbedildik ve şuurumuzu evrimleşmekte olan hayat gelişimine yansıttık. Tanrı'nın ruhunun bir tezahürü olarak, dünya iyi ve güzeldi ama niyetimiz, karşılığında özgürlüğümüzü kaybedecek, asil mirasımızı unutacak ve evrenin diğer boyutlarında hareket etme yeteneğimizi kaybedecek derecede şuurumuzu bu dünyaya kaptırmak gibi bir hedefimiz de yoktu.

Dünyada kapana kısılmamız, tamamen etin (bedenin) kötücül doğasından çok, kendi düşünce formlarımızın ve arzu kalıplarımızın kısıtlayıcı etkisindendi. Okyanusun tabanında yürümek için beline bir kaya bağlayan bir yüzücü canlandırın gözünüzde. Bir nefes almak için su yüzeyine çıkmak için çırpınıp durur, ama ağırlık sebebiyle hep aşağı çekilir. Okyanus tabanını deneyimlemekte kötü bir yan yoktur ama beline bağlı olan kaya, onu hayatının gerçek kaynağından uzak tutar; artık özgür değildir. Belimize

bağlı olan kayalar, bizlerin düşünce formları ve arzu kalıplarıdır. Ölümünden sonra bile şuurumuzun, Tanrı ile birliğini fark etmesini engellerler ve bizi tekrar dünya deneyimine geri çekerler. Böylesine kapana kısılmışken, varlığımız ölü gibidir sanki; yine de Tanrı bize tekrar ve tekrar seslenir: Yaşamı Seçin!

Hayat Plânı

Çocuklarına duyduğu sevgiden dolayı Tanrı, dünyayı evrimleşmekte olan bir cennetten, insan ruhları için bir okula (veya hastahaneye) dönüştürdü. Ruhlar olarak bizi, kendimiz için inşa ettiğimiz kapanlardan kurtulabilmemizi sağlayacak bir plân kuruldu. İnsanın zaman ölçümüne göre bile kısa bir sürede, insan bedeninin modeli meydana getirildi. Bu, ruhun, Tanrısı ile olan birliğinin farkına varacağı bir tapınak olacaktı. Özel olarak hazırlanmıştı; hem uyumlanma için bir araç ve hem de dünya safhasında hayatta kalabilecek ve sosyal gelişme gösterebilecek bir sistem olarak.

İnsanın ortaya çıkışıyla birlikte, Âdem'den Nuh'a kadar bir süre için, evrenin güçleri ruhların sadece insan formunda bedenlenmesi için kısıtlamalar koydular. Düşünce formlarına veya diğer hayat formlarına yansiyarak, dünyada sürmekte olan evrime direkt olarak müdahale etmemize daha fazla müsaade edilmedi. Gelişme ve uyumlanma için uygun bir aracın gelişimiyle, biz ruhlara, art arda gelen bedenlenmeler aracılığıyla yuvamıza doğru uzun bir yolculuğa başlamak için yeni ve özel bir fırsat verildi.

Bu plânın, ruhların günahlarından arındırılması için tasarlanan bölümü, İsa'nın hayatı, ölümü ve yeniden dirilmesiyle tamamlandı. Tanrı'nın suretinde yaratılan ve Tanrı'nın iradesine tamamen uyumlu bir hayat süren Âdem ile

başlayan bu model ise tamamen tezahür etmiş değildi. Artık bu model ve O'nun kudretinin vasıtalarının kullanıldığı, ruhların Tanrı ile olan birliği fark etmeleri için hazırlanmış çok özel bir yol vardı. Bu, Ruh'a boyun eğen, aşağı benliği çarmıha geren ve sevgiyle dolu olarak hizmet eden bir modeldi.

Tekrardoğuş Nasıl Çalışır?

Bedene girmekte olan bir ruh, bir arabaya giren bir kişiye benzetilebilir. Bir süre kullandıktan sonra araba tamir edilmez hâle gelir ve terk edilir. Sonra, araba sahibi, aynı tercihi koruduğundan, benzer bir başka araba elde eder. Bu noktadaki seçimleri, kendi zevkleri ve kaynakları ile sınırlıdır. Bu benzetme, belirli süreçleri anlamamıza oldukça yararlıdır; ancak, bedenlenme sürecini tam olarak anlamamız için yetersizdir. Üç bedenimiz vardır: ruhsal, mantal ve fiziksel. Bedenlendiğimizde, ruhsal beden ve mantal beden fiziksel bir beden içine yönelir ve bu fiziksel bedende tezahür eder. Yani fiziksel tezahür, benzetmede anlatılmaya çalışıldığı gibi önceki tercihlerin temel alındığı bir otomobil seçiminden ziyade, kendi öz varlığımızın tam anlamıyla bir izdüşümüdür.

Karma Yasası

"Benzer, benzeri yaratır." deyişi, evren kanunlarına ait bütüncül bir sezış sağlar. Bu ilke, tekrardoğuş dinamiğinin merkezini oluşturur. Hayatın her bir tezahürü, kendi cinsinden bir sonraki hayatı üretir. Aynısı, insanın düşüncele-ri, seçimleri ve davranışı için de geçerlidir. Yeni Ahit'in, ima ettikleri şimdi bile nispeten incelenmemiş olan merkezî öğretilerinden biri şöyledir: "İnsan ne ekerse, onu

biçecektir." (Galatyalılara Mektup 6:7)

Sanskritçede, bu ilke; hareket veya hareketin sürekliliği, "benzer, benzeri yaratır" anlamında karma olarak adlandırılmıştır.

Bu güzel yasa, evrende düzensizlik ve kaos yerine düzen ve kozmosu kurar. Bu kanun, Tanrı'nın bizzat kendi doğasından ve sevgisinden yayılır. İnsanlık bu kanuna, çevresindeki evrenin her tezahüründe bağımlıdır. Ama bu kanunun gereği olarak kendi benmerkezci düşüncelerimizin, seçimlerimizin ve hareketlerimizin sonuçlarıyla karşılaştığımızda, dehşete düşer ve yılarız. Onu ıstırap çekerek deneyimliyor olsak da, bu kanun; O'nun sevgisinin ve bu ısrarının bir tezahürü olarak Tanrı'nın doğasının bir yanını ortaya çıkarır. İşleyiş sırasında uyandırıcı, dönüştürücü, hızlandırıcı ve bize, Tanrı'dan ayrı tanrılar olamayacağımızı, bütünün parçası olduğumuzu, evren kanunlarıyla kendimizi birleştirmemizi ve diğer ruhlarla olan ilişkilerimizden sorumlu olduğumuzu hatırlatıcı bir etki yaratır. Ruhların art arda bedenlenmeleri, Tanrı'nın karşılık veya ceza olsun diye istediği bir şey değildir. Bu daha çok O'nun sevgisi sayesinde; yaşam, ışık ve sevgi yolunu seçmek için bir diğer fırsatın bize tekrar ve tekrar sunulmasına izin verilmesidir.

Seçimlerin ve fiillerin varlığımızdaki etkisini, vücudumuzda özümseven yiyeceklerin etkisiyle kıyaslamak; karmının nasıl çalıştığından söz ederken "okumalarda" kullanılan bir benzetmedir. Önceki hayat deneyimleri, sadece uzak geçmişin arşiv kayıtları değildir. Onlar, şu anki hayatlarımızı oluşturanların ta kendisidir. Onlar bedenlerimizde hücre yapımız olarak, yüz hatlarımız olarak, alkolizm veya alerji gibi belirli hastalıklara eğilimlerimiz olarak, duygularımız, yeteneklerimiz, isteklerimiz, başkalarına ve çevremizdeki evrene karşı olan tepkilerimiz olarak tezahür ederler.

Fiziksel bedenin ölümüyle, mantal ve ruhsal bedenler; modellemeler ve amaçlar yönünden hemen hemen aynı kalırlar. Kendimiz için hazırladığımız şuur safhalarına ve deneyimlerine doğru hareket ederiz. Dünyadaki deneyimlerimizi mantal düzeyde işleme tâbi tutar, öğrenilen dersleri gözden geçirir ve Tanrı ile, evrenle ve insanlarla olan birliğe doğru uzun yolculuğumuza ve derslerimize devam etmek amacıyla geri dönmek için uygun zaman ve fırsat için hazırlanmaya başlarız. "Benzer, benzeri çeker" kanunu gereğince; hepsi de her bir ruh için özel uygunlukta olan anne babaya, bedenlere, durumlara ve diğer insanlarla olan ilişkilere çekiliriz.

Tekrardoğuş Hristiyanlıkta Var mıdır?

Bazen, bir şey eğer gerçekse veya önemliyse, bunun bizlere daha önceki öğrenme deneyimlerimizde veya dinsel geleneklerimizde sunulması gerektiği beklentisine kapılırız. Ancak, bugün elektrik üstüne bildiklerimizi, sadece iki yüzyıl önce bilinenlerle (neredeyse hiçti) kıyaslayarak düşünelim. Evrenin yapı taşı olan ve yakın bir zamana kadar yüzyılların gizi olan elektrik, bugün insanın şuurunda öylesine ortaya çıkmıştır ki, hayatlarımızda onu kullanmadığımız deneyim neredeyse yok gibidir.

Ve İncil'de "elektrik" sözcüğünü bulamayabileceğimiz gibi, "tekrardoğuş" sözcüğünü de bulamayabiliriz. Ancak, zenginliği ve güzelliği sadece hayatın sürekliliğini ve dönüş devrini anlamakla tamamen değerlendirilebilecek olan bazı ilkeler ve kanunlar bulabiliriz.

Yeni Ahit'te, İsa'nın öğretilerinde tekrardoğuşa ait en direkt referanslardan biri, İsa'nın, Vaftizci Yahya'nın kimliğini, geri dönmüş olan İlyas Peygamber olarak onaylamasıdır (Matta 11:14 ve Malaki 4:5). Birçokları için, bu pasajlar

hiç de ikna edici değildir. Bazı din öğretmenlerinin tekrardoğuş kavramına olan direnişleri, mantık ve kutsal kitap yazımlarından daha çok, duygu ve motivasyon sorunlarıyla ilgilidir. "Okumalar", Hristiyanlıkta tekrardoğuşun geride tutulmasının sebebinin, insanların kestirme yollar seçmek arzusu olduğunu belirtmektedir. Birçok kişi belirli bir kuruluşa, tarikata veya inanç sistemine bağlanarak veya belirli dualar okuyarak özel bir biçimde Tanrı'ya yaranma yolunu bulacaklarını ve ölür ölmez hemen Tanrı'nın huzuruna çıkarılacaklarını ümit etmektedir.

Sadece bir yaşam olduğu ve bunun ardından sonsuz yargılamanın geleceği öğretisi ise bir tür seçkin sınıfın üstünlüğü düşüncesi üzerine dayandırılmıştır. Her bir kişi, grup, mezhep ve ülke gerçek yolu bulduklarına inanır ve kendi sezilerine tutunmayanlara karşı bir üstünlük duygusu beslerler.

Halbuki, sadece bir hayatın var olduğunu söyleyen öğretisi kendini sömürüye teslim eder. Eğer bir kişi, grup veya adı her ne olursa bir kilise, yola ulaşıyor ve diğerleri ulaşmıyorsa, o zaman bireyler, gruplar ve uluslar üstünde olağanüstü bir kontrol uygulanabilir. Aforoz tehdidi bunun en uç örneklerindendir. Sosyal baskı incelikle yapılır ama çok güçlüdür. Birçok ruh, gerçeği arayışlarından, akranlarının bu ilgilerinin pek de saygı gösterilecek cinsten olmadığına dair empozisyonları sebebiyle geri döndürülmüştür.

Tekrardoğuş kavramına direnç gösterilebilir, çünkü bir kişinin sadece belirli bir gruba, ırka, cinsiyete veya ulusa ait olma erdemi ile tutunduğu bireysel üstünlüğü geçersiz kılar. İncil'de bizlere Tanrı'nın her şeyin yaratıcısı olduğu ve kişileri kayırmadığı öğretilmiştir. Tekrardoğuş bütün insanlığın büyük eşitleyicisidir.

Tekrardoğuşun dinsel imaları hakkında birçok yanlış

anlama mevcuttur. Ama günahlardan arındırılması plânından anladığımız ne olursa olsun, bu, tekrardoğuş kavramı sayesinde zenginleştirilmelidir. Sadece tekrardoğuşa dayanarak bile gerçekten âdil, sabırlı, seven, bağışlayan ve merhamet eden Tanrı'yı düşünebiliriz. İyi Bir Çoban olarak O'nun kararı, bütün kayıp koyunlarını ağıla getirmektir. O, bütün ruhların Babasıdır. Bir ruhun bile telef olmasını istemiyorsa ve eğer Tanrı bizim yanımızdaysa, bize kim karşı olabilir ki?

Tekrardoğuş Günlük Hayatımızı Nasıl Etkiler?

Tekrardoğuşun günlük hayatımızla ilgisi, bir zamanlar kim olduğumuzun isim, tarih ve yere bağlı biçimde anlaşılması değil, daha çok ne olduğumuzun anlaşılmasıdır; öyle ki, hayatımızın şu anında olayların niçin böyle olduğunu anlayabilelim. Hepimiz kişisel deneyimin eşsizliği hakkında düşünmüşüzdür: Niçin bu şartların içine doğduk, niçin çocukluğumuzda belirli bireylerle ve durumlarla yakın ilişkiye girdik, niçin bazı alanlarda belirli yetenek ve kabiliyetlerimiz var da başka alanlarda yok, niçin bazı insanlara karşı güçlü bir çekim duyuyoruz da bazılarıyla uyuşmuyoruz?... Olanların belirli bir sebeple böyle olduğunu anladığımızda, bu durumların her birinin, arkasındaki kanunlara uygunluğunu görmeye başlayabiliriz.

Tekrardoğuş kavramı bizim, çeşitli durumlarla karşılaşırken nasıl kendi benliklerimizle karşılaştığımızı anlamamızı sağlar. Kendimizi belirli bir duruma yerleştirmedeki sorumluluğumuzu kabul edersek, sorunlarımız için sürekli başkalarını suçlayan, o neredeyse kaçınılmaz, paranoyak nitelikli düşüncelerden kaçınabiliriz. Her bir yakın ilişkinin, durumun bir biçimde kendi benliklerimizle karşılaşmak olduğuna dair anlayışımız arttıkça, seçimlerimiz

kadar bunların sonuçlarını kabullenecek istekliliği de artırabiliriz.

En önemlisi, şu anki şuur düzeyimizle, kendimizi kurtaramayacağımızı öğrenmek zorundayız. Ektiğimizi biçeceğimize dair bir kanun olmasına karşın, bu aynı zamanda, eğer bağışlama ekersek, bunun yüz katı bağışlama biçeceğimiz anlamına da gelir. Kendimizi ve başkalarını bağışladıkça, biz de bağışlanıriz. Uyumlu bir hayatı ve gelişimi sadece ve sadece Tanrı'nın sevgisinde ve rahmetinde bulabiliriz.

Karma kanunu, neden böyle olduğumuzu ve kendimiz için sorumluluğu kabul etmemiz gerektiğini anlamamızda yardımcı olmasına karşın, hayatlarımızı bu kanuna dayalı davranışlarla geçirmemeliyiz. Daha çok, içimize uyumlandıkça, Tanrı'nın yaşayan ruhunun şuurulluğu içinde yaşamalıyız. O'nun sevgisi olan bu ruh bizi iyileştirmeye, dönüştürmeye ve ayaklarımıza takılan taşları basamaklar hâline getirmeye can atmaktadır.

Kim Olduğunuzu Bilmek

"Okumalar", nereden geldiğimizi bilmenin, nereye gittiğimizi bilmek kadar önemli olduğunu teyit eder. Yine de bazıları sormaktadır: "Eğer tekrardoğuş bu kadar önemli ise, neden daha önceki deneyimlere ait hiç anım yok?"

Ruhun şu anki araçları olan bedenlerimiz, içlerinde, ruhun başlangıçtan beri olan tüm kayıtlarını içermektedirler. Tanrı'nın lütfuyla ve zamanın boyutunda, kendimizle adım adım karşılaşmaktayız. Sorunlarımız, öğrenilecek derslerimiz ve büyük yeteneklerimiz, onları yönetebilmemiz ve özümleyebilmemiz için dozajlar hâlinde açığa çıkarılır. Ruhun bu mirasları içimizde uykudadır; yolda gerekli ilerlemeyi ve Ruh'un uygun hızlanışını beklemektedir. Zamanı gelince, kim olduğumuzu ve asil mirasımızın ne ol-

duğunu hatırlamaya başlayabiliriz.

Önceki hayat detaylarının derindeki kişisel bilgisini, şu anki hayatımızda gerçekten neyin önemli olduğu bilgisinin ışığında aramalıyız. Kesin isimler, yerler ve zamanlar, hayatın niteliği yanında bir şey değildir. Diğer insanlarla ilişkileriniz ne kadar derine inmektedir? Şu anki sorumluluklarınızın yapısı nedir? Şu an göstermekte olduğumuz karakter güçleri ve zayıflıkları nelerdir? Ümitlerimiz ve korkularımız nelerdir? Ancak iyice inceledikten sonradır ki, tekrardoğuş kavramının içinde böyle soruları anlayabilmek için bir temel bulabiliriz.

Rüyaların düzenli kaydedilmesi, bu yaklaşımı benimseyen birçok kişi için zengin bir önceki yaşam kaynağı olmuştur.

Edgar Cayce'den hayat "okumaları" alan bazıları da, önceki hayatlarla ilgili içgörüler sağlayan ve "okumaların" kendileri kadar ikna edici ve uygulanabilir olan rüyalar görmüştür.

Önceki hayat şartları hakkında bazı fikirler edinmek için kendiniz hakkında bildiklerinizin bir listesini yapın. Çocukluk özlemlerinizden bazıları neydi? Hangi tarihî dönemler sizi ilgilendiriyor? Hangi yabancı ülkeleri ziyaret ettiniz veya en çok gitmek istedikleriniz hangileri? Çeşitli milletlere karşı olan tavrınız nedir? Size doğal gelen ilginiz ve yetenekleriniz nelerdir? Şu anki dinsel ilginiz ve eğiliminiz nedir? Ne gibi müzikler ve resimler ilginizi çeker? En sevdiğiniz yiyecekler nelerdir? Bu soruları cevaplandırırken, geçmiş yaşamlarınız hakkında tahmin ettiğinizden daha fazlasını bildiğinizi keşfedeceksiniz.

Kendimizi yola koyar, ideallerimizi saptar ve bedeni ve zihni İçteki Ruh'la uyumlandırarak derin düşüncelere başlarsak, gerçek benliğimizi tekrar keşfetmeye ve kim olduğumuzu ve de nereye gittiğimizi hatırlamaya başlayabiliriz.

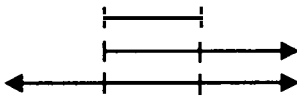
EVRENİN VATANDAŞLARI

Beş yüzyıl kadar önce, neredeyse dünyadaki herkes Dünya'nın düz olduğuna inanmaktaydı. Şimdi sadece Dünya'nın yuvarlak olduğu değil, aynı zamanda bir güneş sisteminde, bir galakside, hayal edilemeyecek muazzamlıkta bir evrende olduğumuz da herkesin bildiği bir şey hâline gelmiştir. Eğer fiziksel evreni anlayışımızda bu kadar ilerleyebildiysek, benzer şekilde insanın doğasını anlamada da ilerleyemez miydik? Şuurumuzun üstündeki bir kısıtlayıcı katı kaldıramaz mıyız, sonra bir diğeri, sonra bir diğerini? Ve sonra insanın doğasının ruhsal olduğu anlayışından doğan bütün imaları kabullenemez miyiz?

Binlerce yıldır, dünyadaki dinler insanda fiziksel varlıktan fazlasının olduğunu ve fiziksel şuurda deneyimlediğimiz ötesinde daha büyük bir realite olduğunu açıkladılar. Son yüzyılda ise, fiziksel araştırma sahası; insanın doğasında daha fazlasının olduğunu ve kendimize hayal etme izni verdiklerimizden çok daha fazla realitenin varlığını çok özlü bir biçimde gösteren şaşkınlık verici bir deneysel veriler, objektif gözlemler ve bilimsel deneyler ordusu topladılar.

Zaman İçinde Mevcudiyet

Mevcudiyetimizin tekrar incelenmesi gereken boyutlarından biri de bireyselliğin varoluşunun sürekliliğidir. İhtimalleri düşünelim.

Sadece Fiziksel
Ölümden Sonra Hayat
Önceden Var Olma

Yukarıdaki şekilde, insanın biyolojik görüşünü, "sadece fiziksel" olarak, tek ve kısa bir çizgiyle gösterebiliriz. Varoluş doğumda başlar ve ölümden sona erer. İkinci bir çizgiyle belirtilen bir diğer ihtimal, varoluşun doğumla başladığını ama fiziksel ölümün ötesinde devam ettiğini gösterir. Bu ihtimal hemen, fiziksel ölümün ötesinde bireyin şuurunun bulunduğu yere dair düşüncelere yol açar. Başka bir realite safhasını ima etmektedir. Eğer bireyin şuuru fiziksel beden olmaksızın devam edebiliyorsa, hemen, neden bunun fiziksel doğumla başladığını düşünüyoruz ki sorusuyla karşılaşırız. Ve böylece, bireyselliğin sürekliliğini temsil eden ve sadece ileri sonsuza değil, geri sonsuza da uzayan bir çizginin belirttiği bir üçüncü düşünce ortaya çıkar. Yani, önceden var olma kavramına sahibizdir.

Eğer fiziksel ölümün ötesinde bireyselliğin sürekliliği var ise, fiziksel olanın dışında bir safhada veya boyutta bir varoluş veya "mevcudiyet" olmalıdır. Arada sırada bazı insanlar kendilerini, "yeni" veya başka bir şuurda bulabilirler ve bu şuur o kadar zorlayıcı olabilir ki bunun var olan tek realite olduğuna ikna olurlar. Ama eğer fiziksel bedenin ölümünün ötesinde bir hayat düşüncesine izin verecek isek, o zaman varoluşun birçok safhaları ve boyutları ihtimali ile de karşı karşıya geliriz.

Edgar Cayce "okumaları", kabul edildiğinde, şu an kendimiz ve başkaları hakkındaki tavırlarımızı tamamen değiştirecek bir insan doğası görüntüsü sunmaktadırlar. Bu değişikliğin büyüklüğü, düz Dünya'dan yuvarlak Dünya şuuruna ulaşmadaki hareketi kat be kat aşacaktır. Bu "okumalar", ruhsal bir varlık olan bir insan görüntüsü ve

rir; bizler sadece bildiğimiz evrenin (yani fiziksel evren) değil, aynı zamanda bir başka, çok daha başka şuur safhalarının da vatandaşlarıyız.

Safhalar ve Boyutlar

Gelin, başka şuur safhaları ve deneyim boyutları olduğu kavramını düşünelim. Biz, dünyadaki deneyimi üç boyutlu olarak anlamaktayız. Bir dördüncü boyuttan söz edildiğini duyarız. (Bu noktada, bir **beşinci**, bir altıncı veya bir yedinci boyutu düşünemiyoruz bile.)

Örneğin, birkaç katlı ve her katında birkaç oda olan bir bina düşünelim. Şimdi biz aynı katta bir odadan diğerine gitmeyi veya bir kat yukarıya veya aşağıdaki katlara gitmeyi düşünebilmekteyiz. Farklı yönelmeleri olan kişilerin -psişik, mistik veya dinsel- deneyimlerini anlamaya çalışırken, bu benzetme sayesinde onların bir başka odaya veya başka bir kata gittiklerini düşünebiliriz. Muhtemeldir ki, bir kattan diğerine gidebilen bazılarının bütün odalara girebilme veya bütün katlarda dolaşabilme kabiliyetlerinin olması gerekli değildir. Şu şekilde izah edelim: Bir trans medyomunun, şuurunun odak noktası başka bir düzlemde yerleşik olan bir rehber ruhu vardır. Bu tıpkı, birinci kattan üçüncü kata hareket edebilen bir asansör gibidir. Sadece belirli bir kata çıkmayla sınırlı asansörlere sahip birçok bina olduğundan, bu düzlemin sınırlamalarının dışındaki şuurda hareket edebilen birçok kişinin, sürekli bir şekilde sadece diğer bir kata çıkması muhtemeldir. Bu diğer kattaki realite öylesine ikna edici, öylesine doğru ve öylesine sürekli ki, böylesi bir farkındalığı deneyimleyen bir kişi, "öbür tarafta" var olanın bu kadar olduğunu düşünebilir. Ve böylece, farklı medyomların algılamaları veya farklı mistiklerin deneyimlerinin sınırlılığı arasında, çeşitli inanç

sistemlerinde dogmalara dönüşmüş olan ihtilaflara sahip oluruz.

Şimdi bu düşünceleri belirgin örneklerle izah edelim. Birkaç yıl önce, vakfımızdan bir grup Londra'dayken bazı medyumlar tarafından ziyaret edildi. Özel yeteneği insan aurasını okumak olan bir tanesi, grubumuzdan bir kişinin aura alanında gördüklerini tarif etti. Sonra, bir başka medyum bizi ziyaret etti ve yine aynı kişinin aurasını okudu. İkinci medyumun, o kişinin birinci medyum tarafından da sezilen özelliklerini açıkça gördüğü ağıktı, ama o aynı zamanda, birincinin algılamasının ötesindeki boyutları veya bir farkındalığı deneyimlemişti.

İkinci örnek: Ruhsal dünyaya uyumlanabildiği ve ölmüş bir kişiden tebliğler verdiği anlaşılan bir medyum gözlemledik. Karşımızda, farkındalık katlarında "ilk kat"tan, "üçüncü kat"a hareket eden bir kişi vardı. Nitekim, medyum hanım, kendisinin direkt kontak kuramadığı ama birinci varlık aracılığıyla tebliğ verebilecek ikinci bir varlığı haber verdi. Öyle görölüyordu ki, birinci varlık, fiziğin ötesindeki durumu içindeyken, kendisinin de ötesinde ve ikinci varlığın faaliyet gösterdiği bir düzeye uyumlanma yeteneğine sahipti. Yani ilk varlığın üçüncü düzeyde yerleşik olduğunu ve dördüncü düzey veya ötesinde yerleşik bir varlıktan gelen tebliği, birinci düzeydeki medyoma iletme yeteneğinin olduğunu söyleyebiliriz.

İşte bir başka tip deneyim: Fiziksel bedeninin dışındaki şuurda seyahat etme (astral projeksiyon) kabiliyeti ile ünlü bir adam kaba bedenini nasıl bırakıp daha ince (süptil) olan bedeniyle çalıştığını anlatıyordu. Bu süptil bedeni bırakıp daha da süptil bir deneyimin bir başka boyutuna gidip gitmediği sorulduğunda, bunu ancak bir kez yapabilme fırsatını yakalayabildiğini söylemişti.

—Bildirilen sınırlı deneyimler ve algılamaların ötesinde—

Cayce "okumalarında" verilen bilgi, evrensel vatandaşlık alanımızın sınırsız olduğunu açığa çıkartır! Ruhsal varlıklar olarak biz sadece dünya safhasına girmeden önce de var olmakla kalmıyor, çeşitli zamanlarda boyutlar ve düzeyler arasında hareket etme kabiliyetine de sahip oluyoruz. Dünyadaki şu anki görevimizin üç boyutlu bir şuurda gözükmesine karşın, ruhun deneyim çemberi, buradayken bile, sadece dünya plânı içinde değil, aynı zamanda bütün güneş sistemine kadar uzanır. Bu güneş sistemi deneyiminin içinde, dünyanın üçüncüyü temsil ettiği sekiz şuur safhası vardır. Şuurun diğer safhaları, diğer gezegenlerle ilişkilendirilmiştir. Cayce bunların tam ve sistematik bir açıklamasını vermemiştir; ancak aşağıdaki tamamlanmamış liste, bir izah olarak iki "okumadan" çıkarılmıştır.

BOYUT	GEZEĞEN	NİTELİK
2	Merkür	Zihinle ilişki
	Mars	Çılgınlık (Öfke)
3	Dünya	Ete ait
4	Venüs	Sevgiye ait
7	Jüpiter	Güce ait
1	Satürn	Dünyasal felâketlerin başlangıcına ait....
8	Uranüs	Psişiğe ait
	Neptün	Mistiğe ait
	Septimus	Şuura ait
	Arcturus	Gelişime ait

CAYCE "OKUMALARI": 5002-1; 900-10

Dünya plânında sadece bedenlenme ve yeniden bedenlenme değil, ayrıca bedenlenmeler arasında diğer plânlardaki deneyimler de vardır. Bu deneyimler, gezegenle sembolize edilen boyutla ilgilidir. Dünya plânındaki

deneyimlerimiz önceki hayatlarda kendi başımıza oluşturduğumuz karmik kalıpları izlediği için, bu gezegene misafir olanlar da zihinlerimizde inşa ettiğimiz şeylere, kanuna uygun şekilde bağlanırlar. Dünyadaki geçmiş hayat deneyimleri, genel olarak duygusal bir yapıya sahip olan karmik kalıpları oluşturmaktadır. Başka şuur düzeylerindeki geçmiş hayatlar ise daha çok mantal veya doğuştan gelen bir yapıya sahip kalıpları oluşturmaktadır.

Diğer Boyutlar

Diğer boyutlar neye benzerler? Bir keresinde biri, Cayce'den yedinci boyutu tarif etmesini istedi. Şöyle cevapladı: Bu kişi daha içinde yaşadığı üç boyutu bile anlamazken nasıl olur da yedincisini anlayacaktı? Bir başkası ise Jüpiter'deki yaşantısına ait deneyimlerini tarif etmesini istedi. Cayce ise eğer kişi Jüpiterce anlıyorsa bunun yapılabileceğini söyleyerek cevapladı.

Yine de, en azından dördüncü boyutu nasıl anlayabileceğimizi soran samimî dostları vardı. "Okumalar", dördüncü boyutun en iyi tanımlamasının bir fikir olduğunu belirtir. Bu nerede başlar? Nerede biter? Nereye izdüşümü yapabilir? Fikir, sınırlamasızdır. Bir izah olarak, Cayce bir kişiye bir kitabı düşünmesini söylemiştir. Kitapta gerçek olan nedir? Fiziksel boyutları mı? Rengi mi? Cildi mi? Yoksa içeriği, orada saklanan fikirler mi? Hemen görebiliriz ki, eğer iyi ve önemli bir kitap okumuş isek, bu deneyimin gerçekliği bizim için kitaptaki fikirlerdir.

Dördüncü boyut fikirler âlemi ile ilgili olduğundan ve zihin de inşa eden olduğundan, bunu, formların geliştirildiği bir düzey olarak düşünebiliriz ve çevremizde gördüğümüz her şey de zaten Tek Kudret'in enerjisinin dördüncü boyuta ait formlar aracılığı ile üç boyutlu tezahürleridir.

Böylece, önceden bilme (prekognisyon) ve kâhinliğin; bunları gözleyen ve üç boyutlu tezahürlerdeki izdüşümlerine göre dördüncü boyutsal bir projeyi okuyabilen söz konusu duyarlı kişiler için nasıl mümkün olduğunu anlayabiliriz. Bu izah, aynı zamanda kehanetin nasıl değişebileceğini de anlamamızı sağlar. Bu proje seçimlerimize göre değişebilir ve bir zaman seyredilmiş olan formlar, dünya plânında tezahür etmeden önce farklılaşabilir.

Dünya Plânı Şuuru

Şimdi, şu anki şuurumuzu düşünelim. Üç boyutlu bir plânda olduğumuzdan, gerçekliği birde üç olarak tecrübe eder ve Bir olan gerçekliğin tüm özelliklerini, üçlü kavramları kullanarak daha iyi anlarız. Yani insandan fiziksel, mantal ve ruhsal olarak söz ederiz. İnsanın farkındalığının boyutlarını şuur, şuuraltı ve süpersuur olarak anlarız. Çevremizdeki dünyayı mineral, bitki ve hayvan olarak karakterize ederiz. İlâhî Olan'ı Baba, Oğul ve Kutsal Ruh olarak kavramlaştırırız. Ve Bir olan Gücü mekân, zaman ve sabır boyutlarıyla deneyimleriz.

Mekân ve zamanın her birini kendi başına bir boyut olarak görmemize rağmen mekândan üç boyutlu olarak söz ederiz: yükseklik, uzunluk ve genişlik. Ve zaman da üç boyutludur: geçmiş, şimdi ve gelecek. Cayce "okumalarında", üç boyutun üçüncüsünden sabır olarak söz edilmektedir. Cayce'nin bu sözcüğü neden kullandığını anlamak için sabrı tekrar tanımlamamız ve aynı zamanda sabrı daha derin anlamlarıyla anlamamız gerekmektedir. İlk olarak, sabırın aktif bir güç olduğunu söyleyelim. Tek Kudret'in ve Ruh'un gücü. Bu güç, kendimizde ve başkalarında en çok değer verdiğimiz özelliklerle, motivasyon, amaç, niyet ve ideallere ait özelliklerle ilgilidir. Ve bu güç, olayların bir

sebebi olduğunu anlamakla ilgilidir. Sabrı deneyimlemek, ne olursa olsun şu anki şartlara dayanmak için ruhu ortaya çıkarmaktır.

Bu boyutları izah etmek için farz edelim ki, bir pence-
reden dışarı bakmakta ve bir otoyol inşa etmekte olan işçi-
leri izlemekteyiz. Gün be gün işin yürümekte olduğunu
görürüz. Bu zamandır. Art arda gelen işlemler, otoyolun
tamamlanarak görünür hâle gelmesine yol açar. Tezahür-
deki bu ifade, mekânı temsil eder. Bu realite tezahürlerinin
hiç biri, üçüncü düşünce kadar önemli değildir: Bu yerde
bu zamanda niçin bir yol inşa ediyorlar? Bu aktivitenin en
önemli özelliğinin motivasyon veya amaç olduğunu dü-
şündüğümüzde, bir boyut olarak sabrın realitesini sezebi-
liriz.

Diğer Komşular

Dünya üzerindeki herkesin bizim komşularımız ol-
duklarını sezmeye daha yeni yeni başlıyoruz -beş milyar
ruh. Eğer birçok sayıda şuur plânı var ise, şu an dünyada
bedenlenmemiş ruhlar da var mıdır? Bir beş milyar daha
belki veya elli veya beş yüz milyar. Tanrı'nın düşünebildi-
ği tek varlık cinsi biz miyiz? Güneşin sadece bir toz zerresi
olduğu fiziksel evrende, sonsuz bir Tanrı'nın tek çocukları
biz miyiz? İncilimiz bize başka varlıklardan söz etmiyor
mu: melekler, başmelekler, melek çocuklar ve en yüksek
melekler...

Koruyucu meleklerden söz edildiğini duymaktayız ve
kendimizinki hakkında merak kapılabiliriz. Yeni Ahit'te
İsa bizi, diğerlerinin koruyucu meleklerine karşı uyarır:
"Bu küçük şeylerden bir tekini bile hor görmekten sakının!
Size şunu söyleyeyim ki, onların göklerdeki melekleri,
göklerde olan Babamın yüzünü her zaman görürler." (Mat-

ta 18-10) Belirli tanrıların belirli ölümlüleri nasıl kolladığını ve tanrıların tanrısı Zeus'un önünde onları nasıl savunduklarını inceleyerek Yunan mitolojisini çalışır ve her birimizin Tanrı'nın yüzünü her zaman gören koruyucu meleklerle sahip olduğumuzu düşünürsek, insanlarla aramızı düzeltme ve işleri yoluna koymadaki aciliyetin ölçüsü hakkında eğitilebiliriz.

Bazı kişiler, şuurun daha yüksek düzeylerinde kişilik ve kişisel ilişkilerde sınırlamalar olmayacağına ikna olmuştur. Bir kişinin faziletini, diğerlerine olan ilgisinin derinliği ile ölçmez miyiz? Ve bu, daha yüksek bir farkındalık düzeyi değil midir?

Bazıları hâlâ Tanrı kavramı ile uğraşmaktadırlar. Diğerleri ise böylesi sınırlı kavramların ötesine geçtiklerini hissederek. Bu cins düşüncelerinin çoğu, anlaşılıyor ki, "Madem onu düşünemiyorum, öyleyse o var olamaz!" tavrına dayanmaktadır. İnsan merak ediyor, acaba karıncalar insanoğluna inanıyorlar mı? Eğer Tanrı'yı sonlu akıllarımızla düşünemiyorsak, Cayce "okumaları" aracılığıyla bağlantı kurulmuş olan gibi daha yüksek bir şuur, bize aracı olabilir. Ve bu şaşırtıcı bilgi kaynağı, O'nun varlığını onaylamaktadır. Yani, "okumalar" bize kişisel olan ama bizim kişiye ait sonlu zanlarımızla sınırlanmamış bir Tanrı kavramını vermektedir.

Peki ya şeytan? Bazı felsefeler iki gücün olduğunu öğretmektedir: Biri iyi için ve biri de kötü için. Birliğe dair büyük Musevî-Hristiyan sezgisi, Tek Kudret'in olduğunu ve O'nun, çocuklarına seçim yapma iznini verdiğini; bu seçimler uyumun dışında olduğunda ise kötüye gerçekleşme fırsatı oluşturduğunu onaylamaktadır. Yani, bedenin ve Tanrı'nın varlığının içinde, her nerede isyankâr ruh varsa orada kötülük noktaları da vardır.

Eski Ahit'te, Eyüp 1:6'da bize Tanrı'nın oğullarının

birlikte geldikleri ve şeytanın da onlar arasında geldiği söylenmiştir. Lüsifer'i güçlü bir düşmüş melek olarak düşünebiliriz ama İncil'de ondan söz eden o tek pasajda, şeytan bir insan olarak tarif edilmiştir. (İşaya 14:16)

Eğer fiziksel evrenin düşünölemeyecek büyüklüğünün basit ama çok büyük derecede dramatik dersini alabilir ve varlığın anlamına dair genişlemiş farkındalık ihtiyacımıza uygulayabilseydik, önümüzde bir evrenler evreni açılacaktı. Ve kendimizi, tam anlamıyla evrenin vatandaşları olmaya davet edilmiş olarak bulacaktık. Kanunun verdiği hakkımızı talep edebilirdik: "İlâhlarsınız ve hepiniz Yüce Olan'ın oğullarsınız." (Mezmur, 82:6) O zaman "okumaların" neden, dünya ile ilgili tek cevabın bir ideal olduğunu söylediğini anlayabilirdik: "Tanrı'yı bütün kalbinle, bütün canınla ve bütün fikrinle seveceksin... Ve komşunu kendin gibi seveceksin." (Matta 22:36- 0)

MODEL

İNSANIN DOĞASINI ANLAMAK İÇİN BİR MODEL

Edgar Cayce "okumalarının" bakış açısıyla, benlik üzerinde daha kapsamlı bir çalışma; tüm bireylerin, grupların, sınıfların ve ulusların en büyük projesi olmalıdır. Benliklerimizi derinden anlamaksızın, ne Tanrı'yı ne de insanları tam olarak sevebiliriz. "Okumalarda", insanın doğasına dair, derinlikte ve güzellikte çok az yerde eşi olan bir anlayış bulmaktayız.

Benliklerimizin uygun bir şekilde anlaşılması, sabit bir temele inşa edilmelidir. Rahat ettiğimiz ve bağlı olduğumuz varsayımlarla işe başlamalıyız. Hiçbir düşünce sistemi, üstüne kurulmuş olduğu varsayımları kanıtlayamaz ancak sonuçla ilgili gözlemler, bir teyit sağlamalıdır.

Edgar Cayce "okumalarının" birinci önermesi, tüm güçlerin birliğidir. Tek Kudret, Tanrı'nın Ruhu'dur ve bütün bildiklerimiz veya deneyimlediklerimiz bu gücün bir tezahürüdür. İkinci önerme, bizlerin, tüm insanlığın, Tanrı'nın çocukları ve bu nedenle ruhsal varlıklar olduğumuzdur. Üçüncü önerme ise varlığın birinci şartının şuur olduğu ve bunun doğal sonucu olarak, şu an bizlerin üç boyutlu bir şuura yansımakta olduğumuzdur.

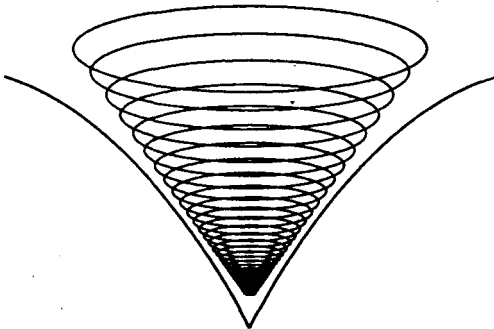
Gerçekte birçok başka boyutlar vardır, ancak biz üç boyutlu bir deneyimde olduğumuzdan, realiteyi üç boyuta ait ya da birde üç olan kavramlarla anlamaya çalışmamız yararlıdır. Örneğin, Tanrı'nın bir olduğu önermesiyle an-

lamlı bir biçimde çalışabiliriz ama teslis kavramlarıyla (Baba, Oğul ve Kutsal Ruh) çalışarak, O'nun doğasını daha derinden anlayabiliriz. Tanrı'nın kendi suretinde yarattığı çocukları olarak; içimizdeki Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'tan oluşan üçte bir modelini kendimizi fiziksel, mantal ve ruhsal varlıklar olarak gördüğümüzde daha iyi anlayabiliriz.

Bir Rüyadan Model Çıkarmak

Düşünmemize çerçeve oluşturacak bir model kullanmak çok değerli bir araç olabilir. Bir modelin amacı şu anda biliyor olduklarımızı organize etmede, yeni ilişkileri görmemizde ve konunun karmaşıklığından dolayı gözümüzün kamaşmasını önlemede yardımcı olmaktır. Model, realitenin bir resmi değil, düşünmek için bir araçtır.

İşte, Edgar Cayce'nin bir rüyası üzerine kurulmuş bir model: Önce kendini bir kum tanesi olarak gördü. Derken sürekli genişleyen bir şuur içinde, bir spiral, bir koni, ağzı gittikçe büyüyen bir huni oldu. Sanki sonludan sonsuza uzanıyordu ve "saltanatların ta kendisine açılan bir evren trompeti" gibiydi. Bu rüyanın yorumlanmasında, kaynak, aşağıdaki şeklin yararlı bir izah olacağını söyledi.

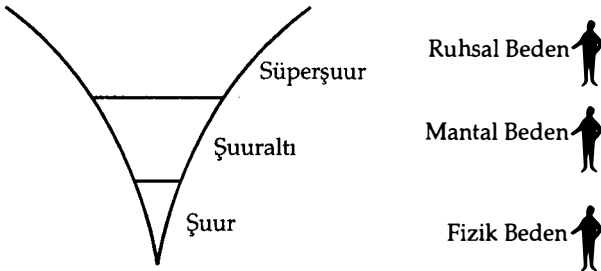

Şimdi, benliği araştırırken düşünmemiz gerekebilecek çeşitli deneyimleri daha iyi anlamak için bu modeli kullanmaya çalışalım.

O zaman, insanı; sonluda odaklanabilen ya da sonsuza uyumlanabilen bir şuur noktası olarak gözümüzde canlandırabiliriz. Ayrıca gözümüzde, birliği birde üç olarak gösteren bir model de canlandırabiliriz. Belki de sonsuz ve sonlu arasındaki insan doğasını, üç boyutlu olarak bir koni veya huni örneğinden daha uygun şekilde tanımlayan başka bir sembol yoktur.

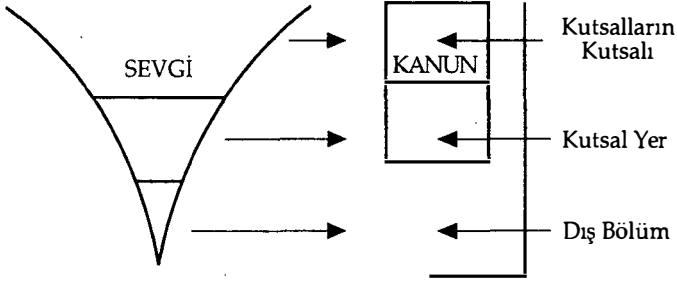
Başlangıçta ruhsal varlıklar olarak, Tanrı'nın zihninde, bireysel farkındalığa sahip, ama sonsuza da açık olan odak noktalarıydık. Ruhsal safhadaki düşüş, hem sonlu ve hem de sonsuza ait dinamik bir farkındalıktan ta uzaklara, sadece benliğe yönelik bir farkındalığa doğru giden bir hareket olarak görülebilir.

Günümüzde şuurdaki düşünceler, deneyimler ve kuşatmalar sayesinde, İlâhî Olan'ın farkına hemen varamıyoruz. Şu anki farkındalık düzeylerimizi şuur, şuuraltı ve süperşuur potansiyeli olarak kavramlandırabiliriz. Bunlar, sanki, onlara karşılık olan yapıların süreçleridir: fiziksel beden (şuur), mental beden (şuuraltı) ve ruhsal beden (süperşuur). Ruhsal beden candır; Ruh'a, zihne ve iradeye dayanır.

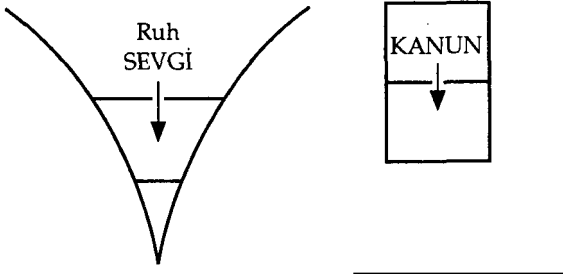
Tanıklık Çadırı Modeli

Cayce "okumalarına" göre fiziksel beden bir tapınaktır ve kendimiz ile Eski Ahit'in Tanıklık Çadırı inşaatı arasında direkt bir paralellik çizebiliriz. Bu ilişkiler şöyledir: şuur ve dış bölüm, şuuraltı ve Kutsal Yer, süperşuur ve Kutsalların Kutsalı.

Şimdi, On Emir'i içeren ve Kutsalların Kutsalı'na yerleştirilen ahit sandığının, iç varlığımızın derinlerine yazılmış olan bu kanunun bir sembolü olduğunu görebiliriz. Bu sembol sadece Tanrı'nın sureti değil, aynı zamanda eğer şuurlanırsak, Ruh'un, kendini tam olarak ifade edebileceği bir araçtır.

İsa'nın çarmıhta öldüğü anda çadırdaki örtünün de yırtıldığı söylenmiştir bize. Bu, psikolojik olarak; İsa'nın,

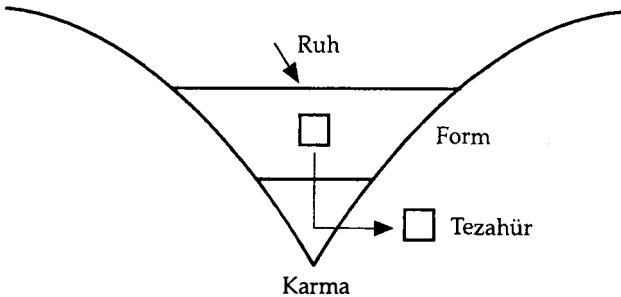

sevgi dolu yaşamını tamamlaması ile, bizim içimizde yeni bir açıklığın meydana gelmesi olarak yorumlanabilir. (Unutmayın ki, bütün şuuraltıları birbirleriyle bağlantıdadır.) Bu ise Ruh'un, hayatlarımızda daha fazla tezahür etmesine olanak tanımıştır.

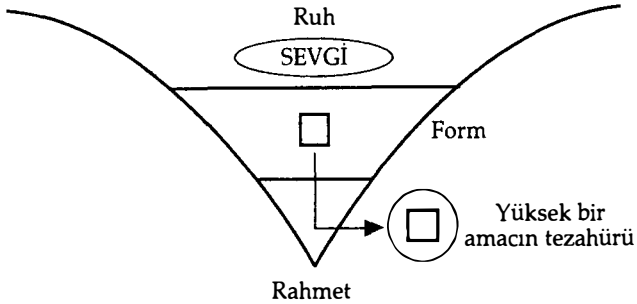
Karma ve Rahmet Modeli

Dış dünyadan uzaklaşıp, içimizdeki işlemlerin farkına vardığımızda, çeşitli formlar ve kalıplardaki şuuraltıyla yüz yüze geliriz. Bunlar hem kişisel deneyimlerle yarattıklarımız ve hem de arşetip olarak adlandırılacak kolektif şuur dışının daha derin sembolleridirler. Sonsuzdan gelen herhangi bir enerji akışı veya bilgi; şuurlarımızda, şuur dışının yapıları tarafından sağlanan sembollerle tezahür eder.

Şuurdışımızın sembollerini araştırdığımızda, karma'nın nasıl çalıştığına dair bir anlayışa da ulaşabiliriz. İçimizde bir motivasyon hızlanırken, hayat enerjisi form hâlinde akar ve bu motivasyonla tezahür eder. Bu ise, dışsal davranışımızda bir yetenek, bir kişilik özelliği, bir alışkanlık veya bir hastalık olarak ortaya çıkar. Böyle formların tezahürlerini deneyimlediğimiz zaman da, buna karma diyoruz.

Tanrı'nın suretinde yaratıldığımızdan, içimizde aynı zamanda mükemmel ve bütün olan bir form da vardır. Eğer Tanrı kanun ve sevgi ise, o zaman içimizdeki İlâhî Olan'a ait arşetip formu, sevgi dolu hayatı tezahür ettiren bir formdur. O zaman İncil'in, içimizde yazılı olduğunu söylediği kanun, bu sevginin formudur. Bu formu bir ideal olarak seçip, onu hem iradenin seçimi ve hem de zihnin imajinatif güçleriyle uyandırdığımızda; hayat enerjisinin en yüksek amacına yönelik bir kanal hâline geliriz. Bunun sonucunda, şuuraltındaki herhangi bir veya bütün karmik formlar; ayağa dolanan taşlar yerine, öğrenme ve hizmet etme amacına ait atlama taşları olarak harekete geçirilebilir.

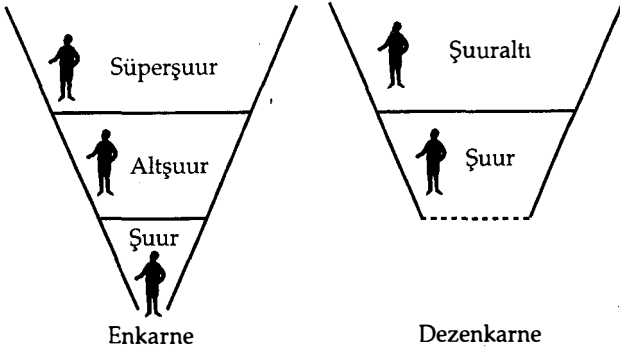

Örneğin, hastahanelerde yatan çocukları ziyaret eden, onları sihir gösterileriyle eğlendiren ve gösterisini, ruhtaki hayatın anlamlılığını teyit ederek kapatan sihirbazın hikâyesini düşünelim. Bir bedenlenme sırasında, elçabukluğu gibi olağanüstü bir maharet geliştirmek ve bu yeteneği yankesicilik yapmak gibi negatif amaçlar için kullanmak mümkün olabilir. Ama böyle bir yetenek veya karmik form, sonradan yetenekli sihirbazın olayındaki gibi benlik-siz bir amaç için kullanılabilir. Hizmet etme amacı için ha-

rekete geçen bu yetenek bir atlama taşı hâline gelmiştir ve bu örnekle, karmamızla nasıl karşılaştığımızı ama yine de karmadan rahmete nasıl geçtiğimizi anlayabiliriz.

Tekrardoğuş Modeli

Tekrardoğuş sürecinde geçerli, fiziksel, mantal ve ruhsal bedenler ile şuur, şuuraltı ve süperşuur arasındaki ilişkileri düşünelim.

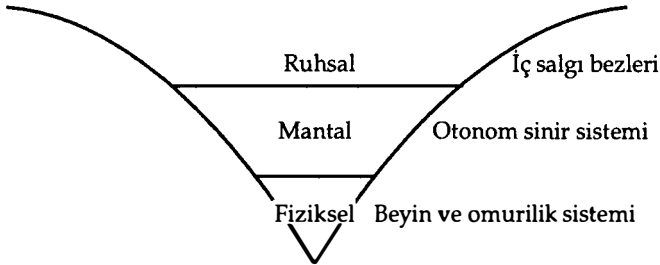
Fiziksel bedenimiz (şuurumuz) ölümle birlikte bir kenara konduğunda, varlığın temel özellikleri olduğu için mantal ve ruhsal bedenlerimiz değişmeden kalır. Onlar sayesinde, şuuraltı ve süperşuur boyutlarında deneyimlere veya bu boyutların şuuruna sahip oluruz.

Daha sonra, bir bedenlenme için uygun fırsat olduğunda, ruhsal ve mantal bedenler; yeniden varlığın tüm ruhsal ve mantal formlarını uygun bir fiziksel araçla birleştirebilecek özelliklere sahip bir bebek bedenine yansıtılırlar. O zaman fiziksel beden gerçekten de, mantal ve ruhsal bedenlerin bir tezahürü hâline gelir. Bir bardak suda eri-

yen bir çay kaşığı şeker veya tuz gibi (Su, bu maddeler için araç olur.) fiziksel beden de, ona doğru çekilen bu ruhun belirgin tadına bürünür.

Psişik ve Dinsel Deneyimler Modeli

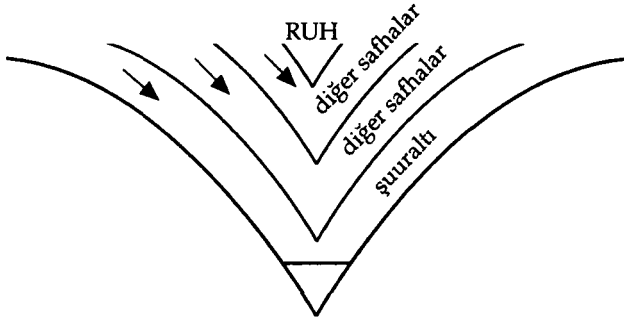
Üç beden kavramlaştırmamıza karşın, gerçekte sadece bir tane vardır. Birlik prensibi, ruhsal beden ve mantal beden faaliyetlerinin, fiziksel bedende yansımaları gerektirir. Ve böylece şuur işlemleri, fiziksel beden düzeyinde, beyin ve omurilik sistemi sayesinde; mantal beden düzeyinde, otonom sinir sistemi sayesinde ve ruhsal beden düzeyinde ise, endokrin (iç salgı bezleri) sistem sayesinde deneyimlenirler. Aşağıdaki şekilde bireysel varlık ile sonsuz arasındaki bağlantı noktaları gösterilmiştir.

Endokrin sistemindeki bezlerin karşılıklı faaliyetleri ve yedi ruhsal merkez (veya şakralar), farklı çeşitlerdeki psişik ve dinsel deneyimleri anlamak için bir temel oluşturur.

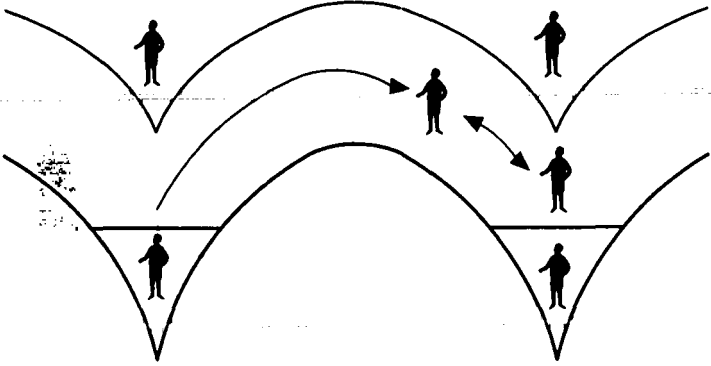
İçimize döndüğümüzde, ilk olarak kendi kişisel şuuraltımızla karşı karşıya geliriz. Ancak, bütün şuuraltıları birbirleriyle bağlantıdadır. Bir yön saptamadan kendimi-

zi bu şuur düzeylerine açtığımızda, başkalarının düşüncelerine karşı duyarlı hatta onlardan incinebilir hâlde geç-
riz. Daha derine gittikçe, uyumlanabileceğimiz ruhsal dü-
zeyler veya eğer uygun şekilde yönlendirilmediyse bizim
şuur alanımıza müdahale edebilecek başka şuur düzeyleri
bulabiliriz.

Ruhsal merkezlerin bu düzeylere uyumlanması saye-
sinde, dezenkarne varlıklarla, ruhsal rehberlerle ve hatta
başmeleklerle iletişim kurabiliriz. Amacımız daima, sadece
Tanrı ile uyumlanmayı aramak olmalıdır. Onunla kendi
bedenlerimizin tapınağında karşılaşacağız. Eğer, karşılı-
ğında bir elçi yollarsa, ki gerektiğinde bunu mutlaka ya-
par, bu da çok iyidir. Ancak eğer işin başında Tanrı'nın
kendisinden çok, böyle elçilere bağlarırsak, O'nun bize
vermek istediğinden daha azını elde edebiliriz. Gerçekten
de yanlış yöne gidebilir, putperest hâle gelebilir ve hatta
bedenimizin bu varlıklarca işgaline maruz kalabiliriz.

Deneyimimizin amacı, fiziksel, mental ve ruhsal ola-
nın, bütün olanla gerçekten bir olmasıdır. Ancak bunlar
bazen ayrı ayrı işlev görebilir. Bu da bazen arzu edilmeyen
bir durumdur. Astral projeksiyon olarak bilinen deneyim,
bu modelde mental bedenin fiziksel bedenden ayrı işlev
görmesi biçiminde kavramlaştırılabilir. -

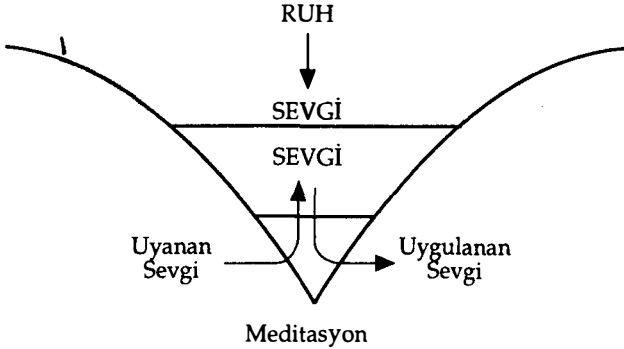

Yukarıda, iki şuuraltı; astral projeksiyon sayesinde bağlantıdadırlar. Astral projeksiyon, uyku esnasındaki faaliyetlerimizin normal bir parçası olarak, hatta bazen başkalarına yardım etme şekli olarak da kullanılabilir. Ancak unutulmamalıdır ki, amacımız bütün ve bir olmak ve bu yapıların bütünsel işleyişini aramaktır. Bir keresinde Edgar Cayce'ye çalışmasını yürütmekte kullandığı yeteneği hakkında soru sorulduğunda, şöyle cevaplamıştı: "Uyumlu üçlünün uygulaması." Motivasyonumuz daima birlik ve Bir'e uyumlanma olmalıdır.

Meditasyon Modeli

Meditasyon, fiziksel ve mantal olanı, ruhsal olana uyumlamaktır. Şuur, bir sevgi onaylaması gibi ona dıştan gelebilecek bir şeyle uyarıldığında, zihnin tahayyül güçleri; bu yüksek formu, içteki ruh tarafından enerjilendirilecek ideal olarak seçebilirler.

Sevgi, Bir olan gücün, sevgi ruhunun doğasıyla uyumlu olduğundan, böyle bir forma eğilim vardır. Bu forma uyumlanıp ve uygulamalar yaptığımızda gerçekten

de Ruh için kanallar hâline geliriz. Bu sadece başkalarına – yaratıcı ve şifa verici enerjiyi getirmekle kalmaz, aynı za – manda içimizdeki şifanın ve dönüşümün de kaynağı – hâline gelir.

Özet

Diğer büyük öğretiler kadar "okumalar" da, insanlı – ğın büyük ödevinin, ben'liği çalışmak olması gerektiğini belirtmektedir. Edgar Cayce'nin bir rüyasının temel oluş – turduğu bir model sunuldu. Kendimiz üzerindeki çalışma – sırasında, bazı ana kavramların ve deneyimlerin daha iyi – anlaşılması için modelin nasıl kullanılabileceğini göster – mek için şekiller sunuldu. Hatırlayın; model, realitenin bir – sembolü değil, daha ziyade kendimizi ve karşılaştığımız – tecrübeleri daha derinden incelememizi sağlayan bir araç – tır.

BEDEN: YAŞAYAN TANRI'NIN TAPINAĞI

Bütün dinlerin en büyük sorunu, Tanrı ve insan arasındaki ilişkinin yapısı olmuştur. Eğer Tanrı Ruh ise ve insan, bildiğimiz kadarıyla, etten ise, nasıl olabiliyor da bir cins "şey", diğerini işgal edebiliyor? Tanrı'nın, bir bireyin hayatına somut biçimde girmesi, birçok insanın deneyimlediği bir şeydir. Başkaları, bu deneyimleri sadece duyduklarında bile, rahatsız olurlar. Hatta Tanrı'yı şahsen deneyimlemiş olanlar bile, deneyimleri kendilerinkinden farklılık gösterenlerin iddialarından dolayı gücenirler. Kesin bir şey vardır ki, İlâhî Olan'ın böylesi ziyaretleri, çoğumuz için anlaşılmaz, açıklanamaz biçimde kalır.

Tanrı'nın, ruh olarak fiziksel olanda somut bir biçimde tezahür ettiğini iddia edenler bile, bunun nasıl olduğunu ve hangi şartlar altında oluştuğunu açıklayamıyor olabilirler. Bütün dinlerde, Tanrı'nın insana görünmeleri çoğunlukla tesadüf, bazen de acayip olmuştur. Yine de, evrenin kanunlara dayalı olduğunu ve Tanrı'nın da kanun olduğunu ve tüm deneyimlerimizin, olayların belli bir kanuna dayalı sonuçlarını izlediğini bilmekteyiz.

Tanrı'yı Dünya Üzerinde Nasıl Deneyimleriz?

İnsanın yavaşça gelişmekte olan bir sezgisi (aslında bu gelişim on binlerce yılı kapsar) bedenin tapınak oldu-

ğu ve Tanrı ile içimizde karşılaşacağımıza dairdir. Bu sezginin bu kadar yavaş gelişmesinin sebeplerinden biri de böyle olayları tecrübe ediş şeklimizin bunun tam aksi görünmesindendir. Tanrı ile içimizde karşılaşacağımızı onaylamamıza rağmen, İlâhî Olan ile deneyimlerimiz, başka olma veya dışta olma özelliği taşımaktadır.

Yansıma (projeksiyon) kavramı, bu sorunu anlamamızda belirgin bir yardım sağlayabilir. Bu algılama mekanizmasının psikologlarca anlaşılan şekli, yansımanın fiziksel bir benzetmesiyle izah edilebilir: Bir slayttan geçen ışık, ekranda daha büyük bir imaj meydana getirebilir. Işık ve slayt içtedirler ama yansımış deneyimimiz, bizim dışımızda yer alıyormuş gibi görünmektedir. Örneğin, rüya görenin, bir rüya sırasındaki kişileri ve olayları, gerçekten dışsal realitelerden çok, içsel işlemlerin sembolleri olarak hissetmesi çok zordur.

Bir kişi, bir meleğin ziyareti gibi, İlâhî Olan'ı tecrübe ettiğinde, deneyimin dışsal başkalık hissi o kadar zorlayıcı olabilir ki bu, içsel süreçlerden tamamen bağımsızmış gibi görülebilir. Böylesi deneyimlerin zorlayıcı doğaları sebebiyle, dışsal olayların algılanmasının temelde içsel süreçlere bağlı olduğunu anlayabilmemiz binlerce yılımızı almıştır. Slayt projektörü benzetmesini, dinsel ve mistik deneyimlerimize uyguladığımızda, bedenlerimizin içindeki işlemlerin formlarından veya slaytlarından geçen bir enerjinin ya da ışığın, deneyimlediğimiz şeyin yansıtılmış ve büyütülmüş bir sembolünü nasıl sanki bizim dışımızda oluyormuş gibi verebileceğine dair canlı bir resim elde edebiliriz.

Şimdi ilk sorumuza dönelim. Nasıl oluyor da Tanrı'nın gücü, Ruh olarak, biz fiziksel varlıklara nüfuz edebiliyor? Cevap, içtendir. Enerjinin ruhsaldan fiziksele dönüşümü, bedenlerimizin içinde meydana gelen bir işlemdir.

İsa "... seni imanın kurtardı," (Matta, 9:22) dediğinde, kişinin, içindeki İlâhî Olan'a vereceği iç cevabın gerekliliğini ifade ediyordu. Bu cevabın olmadığı yerde, denir ki, İsa bile bir şey yapamazdı. Bu, bedenin tapınak olduğu ifadesindeki sezgidir.

Eski Ahit'te, insanın Tanrı ile karşılaşacağı tanıklık çadırının veya tapınağın inşasına büyük önem verililiyordu. İnşasının azameti ve detaylarının karışıklığı ile Eski Ahit'in tanıklık çadırı, bizi kendi iç süreçlerimiz ve yapılarımız hakkında eğitmek için dizayn edilmiş bir tanıklığın yansımasıydı.

Ancak bu adımı atsak bile; ister mistik vizyonlar, ister psişik farkındalık, ister rüyalar ve kâbuslar olsun deneyimlerimizi daha iyi ve daha belirgin anlayabilmek için bu adımı geciktirmek zordur. Böyle bir deneyim başımıza geldiğinde, bunun bizim dışımızda olduğu duygusu öyle güçlüdür ki, (içimizde bir şeyler olduğunun ipuçları çok zayıftır) bu gibi deneyimleri daha iyi anlamak için daha önceden edindiğimiz sezgileri uygulamakta başarısız kalırız.

Bir örnek üzerinde duralım. Farz edelim, bir rüyada bir melek veya bir dezenkarne varlık görünüyor ve gelecek bir olayla ilgili önceden bilme özelliğine sahip bir bilgi veriyor. Böyle bir deneyimi takiben, rüya gören kişi, çoğunlukla ziyaretin tesadüfî yapısından dolayı şaşkınlığa düştüğünde ısrar eder. Neden bu vizyon bana geldi? Rüya gören kişinin şunu sorması daha yararlı olabilir: Geleceğe ait böyle bir algılamaya sahip olmamı sağlayan içimdeki şey nedir? Bu anlık uyumlanmayı sağlayan içsel süreç nedir? Bu daha sıklıkla ve daha düzenli oluşabilir mi? Böyle bir yeteneğin en yararlı uygulamaları nelerdir?

Niçin Bedenlerimiz Var?

Bedenin bir tapınak olduğunu anlayabilmek için,

ruhsal varlıklar olarak bizlerin neden fiziksel bedenlere sahip olduğumuzu ve bu bedenlerde nasıl böyle kısılmış olduğumuzu açıkça anlamamız gerekmektedir.

Başlangıçta, ruhsal varlıklar olarak orijinal hâlimizde, birçok şuur düzeyinin arasında hareket edebiliyorduk. Hür iradeli ve Tanrı ile birlikte yaratan varlıklar olarak, inşa etmek için kullandığımız zihinlerimiz vardı ama bizler, Bir Kanunu'ndan sapan düşünce formları ve arzu kalıpları inşa ettik. Zamanla bu ayrılmış yansımalar, kendi şuuru-muzda hapsoldü. Sonunda, kaybolduğumuz bir noktaya geldik; Tanrı ile olan birliğimizin farkındalığını kaybettiğimiz için şuursal olarak O'na geri dönme kabiliyetimizi de kaybettik.

Bu durum, birçok işi ve sorumluluğu olduğunu düşünen ama bir anlık eğlence için bir sinemaya girip de ekrandaki hareketlere takılan ve onlarla özdeşleşen bir kişinin durumuna benzetilebilir. Filme öylesine dalar ki, film onun bütün şuuruna sahip çıkar ve adam kim olduğunu ve içeri girmeden önce ne yaptığını unuttur.

Dünyayla olan ilişkimize ait iki ana düşünce vardır. Bir anlamda dünyada yerleşmemiz hem problem hem de çözümdür; ve bu ikisi arasındaki farklılığı tanımlamaktaki başarısızlığımız, günlük hayatımızda ortaya çıkan sorular üzerinde sürekli bir karmaşaya yol açmaktadır.

Önce problemi düşünelim. Tanrı ile olan birliğimizin farkındalığından uzaklaşan ruhsal varlıklar olarak, dünya plânına girdik; onu ilginç ve harikulâde bularak, sinemaya girip de kendini kaybeden ve sorunlarını unutan adam gibi, dünyayla özdeşleştik. Bu durum Tanrı için bir problem oluşturdu. Sonsuz boyutların sevgi dolu Yaratıcısı olarak, şuurlarını sadece üç boyutla sınırlı bir farkındalığa gömen bizlerle nasıl konuşabilirdi?

Bu, bizi çözüme götürür. Üç boyut kanunlarına uyan

ama aynı zamanda sonsuzluk formuyla uyum içinde olan, üç boyutta ifade bulan bir modeli, bir tezahürü, bir formu geliştirmek gerekî hâle gelmişti. Özel bir yaratımın geliştirilmesi (Biz bunu insan bedeni olarak bilmekteyiz.), insanı, Tanrı ile olan birliğinin farkındalığına geri getirmek için ilâhî plândaki en büyük adımlardan biriydi.

Mikrokozmetik-Makrokozmetik İlişki

Tanrı'nın sorunu, mirasımızı ve O'nunla birliğimizi hatırlamamız için bize seslenmek olduğundan, O'nun bizler için geniş bir deneyimler dizisi potansiyeline sahip bir şuur aracı geliştirmesi gerekiyordu.

Birliğin bütün farkındalığına sahip olabilmemizi sağlamak üzere deneyimler yapması için bu aracın, O'nun ve aynı zamanda evrenin minyatür bir kopyası olması gerekiyordu. İnsan bedeninin gelişmesi ile ruhun artık; üç boyutlu farkındalığın sınırlamalarında bile sonsuz ile olan birliğini deneyimleme yeteneği veren bir aracı vardı.

Tanrı'nın, içimize ekilmiş olan imaj veya sureti, ruhun zihnindeki bir formdur. İnsan bedeninin yaratılışı ile, kayıp ruhlar olan bizler, artık dünya üzerindeki tecrübelerimizde, sayesinde, daha yüksek varlık modellerinin tezahür ettirilebileceği bir araca sahip olmuştuk.

Uygulanan Formun Hazırladığı Yol

İnsan bedenini geliştirdikten sonra, Tanrı'nın yoldan çıkmış çocukları ile ilgili sorununun çözümündeki bir sonraki adım, insan İsa'nın hayatındaki ilâhî form ya da imajın tam anlamıyla yaşayan ifadesinde yoğunlaştı. İçimizde ilâhî formun olması bizler için yeterli değildi. Onu, eylem hâlinde de görmemiz gerekiyordu. İsa sayesinde, içimize

ekilmiş olan modele, Tanrı'nın ve insanoğlunun mükemmel sevgi ile dolu hayatında tam bir tezahür olanağı verilmişti.

İsa, bu mükemmellik formunu tezahür ettirirken; Ruhsal hayatın tam ifadesine karşı çalışan yüzyılların tüm geleneklerini, önyargılarını, olumsuz duygularını ve pek çok düşünce formunu üstüne çekmişti. Böyle bir ifadeye karşı çalışan güçler, hem bu plânda hem de diğerlerinde o kadar büyük miktardaydı ki, bu tek hayatta İsa'nın, dünyanın bütün günahlarını üstüne aldığını söylemek doğru olabilir.

Şimdi, dünyadaki deneyimlerin nasıl hem hapse giriş hem de özgürlüğe giden yol olduklarını anlayabiliriz. Dünya plânının arzularının ve sorunlarının bizi sonraki bedenlenmelere çektiği doğruysa da, aynı zamanda dünya deneyiminde; ruhu uyandırmada çok özel bir fırsat sağlayabilmesi için özel ayarlamaların yapılmış olduğunu söylemek de aynı şekilde doğrudur.

Ruhtaki bu ilâhî form, bedence sağlanan farkındalık enstrümanı ve İsa'nın yaşadığı hayatın erdeminin sağladığı modele yeni bir giriş sebebiyle, şimdi, dünya plânında, Tanrı farkındalığımızda büyüyeblememiz için çok özel bir fırsata sahibiz. Ete bedenlenmek; gelişme ve farkındalık için bu araca sahip olmayan diğer boyutlardan daha büyük bir uyanma fırsatı vermektedir. Burada biz, seçimlerimizin, fiillerimizin ve diğer insanlarla olan ilişkilerimizin sonuçlarına, diğer boyutlara nispeten anında cevap almaktayız.

Yer Olarak Tapınak

Eğer insan ilâhî Olan'la direkt bir deneyime sahip olabiliyorsa, bu tecrübelerin daha sık oluşabileceği özel

yerler var mıdır? Gerçekten, dünyada kutsal yerler olarak bilinen birçok yer vardır çünkü İlâhî Olan'ın tezahürleri buralarda daha sık oluyor gibi görünmektedir. Ama Tesniye'de daha o zamandan Tanrı'yı dışımızda aramamamız için bir ikaz vardır. Bize şöyle denmektedir:

"Bugün sana emretmekte olduğum bu emir senin için güç değildir ve senden uzak da değildir.

Göklerde değildir ki, diyesin: Kim bizim için göklere çıkacak ve bizim için onu alıp getirecek ve bize işittirecek ki, onu yapalım?

Ve o denizden öte değildir ki, diyesin: Kim bizim için denizin ötesine geçecek ve bizim için onu alıp getirecek ve bize işittirecek ki, onu yapalım?

Fakat yapasın diye o kelâm sana çok yakındır, ağzında ve yüreğindedir." (Tesniye, 30:11-14)

Bu mesaj, Eski Ahit ve Yeni Ahit içinde tekrarlanır. Neden Tanrı ile sadece içte karşılaşmalıyız? Çünkü ihtiyacımız olan dıştaki deneyim değil, O'nun Ruh'u'nun içimizden akan dönüştürücü gücüdür. Ruh; varlığımızın Tanrı ile uyumlanmaya ve farkındalığa ulaştırılabilecek bu parçası, içtedir! O'nun çocukları olan bizler de tıpkı O'nun ruhsal oluşu gibi ruhsal varlıklarız. Ve çocuklarımızın bizim etimizden, kanımızdan olduğu söylenebildiği gibi, Tanrı'nın çocukları olan bizlerin de O'nun Ruh'u'nun ruhları olduğumuz söylenebilir. O zaman varlığımızın esası, içte olan ruh; bedenlerimizi, O'nun ziyaretleri için bir yer değil, bilakis O'nun oturduğu yer hâline getirir.

Yahya'nın Vahyi

Edgar Cayce, çalışmasının ilk yıllarında "okumalarını" araştıranlara birçok kez sürpriz bir davette bulunmuştu. Onlardan Yahya'nın Vahyi'ni çalışmalarını istemişti, çünkü

bedenin modellemeleri, Yahya'nın vizyonlarında ifade edilmekteydi. Yansıma ile ilgili yeni anlayışımızla, Yahya'nın deneyimlediği türdeki vizyonların; bedendeki uyumlanma süreçlerine eşlik eden yansıtılmış imajlar olabileceğini daha açık şekilde görebiliriz. "Okumalar" bu yaklaşımın, Vahiy Kitabı'nın tek yorumu olarak değil, daha çok kişisel olarak uygulanabilecek bir yorumu olduğunu belirtir.

Vahiy Kitabı'na yönelik bu yaklaşım, İsviçreli büyük psikolog Carl Jung'un dünyadaki peri masalları, mitolojiler ve kutsal literatürlerle ilgili çalışmalarıyla paralellikler taşımaktadır.

Jung; böylesi farklı zamanlardan ve kaynaklardan gelen imajlar arasındaki geniş bağlantılara rast geldiğinde, benzerliklerin insanın ortak iç makyajından kaynaklandığını öne sürmüştü. Günümüz Fiji Adalısının temel nörolojisi, antik İskandinavyalınıniki ile aynıdır. Tüm insanlığın fizyolojik paralelliği sebebiyle, kollektif şuur dışı diye adlandırdığı tüm tecrübelerin ortak bir mantal altyapıdan kaynaklandığını belirtti. Çeşitli insan deneyimlerinde ortaya çıkan ana temalar veya imajları teşhis ederken, bu tekrarlanan kalıpları; kollektif şuur dışının arşetipleri olarak tanımladı.

Bu bağlamda, Edgar Cayce'nin, Vahiy Kitabı'na yaklaşımı, Yahya'nın tüm vizyonlarını, kollektif şuur dışının arşetipleri şeklindedir. Başka bir deyişle, Yahya'nın vizyonları; hepimizin içinde, içteki İlâhî Olan'la bağıntılı ve gerçekten de İlâhî Olan'a uyumlanmanın araçları olan içsel işlemleri ve yapıları temsil etmektedirler.

Endokrin Sistemi

Eski Ahit'te, mezmuru yazan kişi, insan bedeninin ya

pılışının nasıl heybetli ve harika olduğuna hayret etmektedir. (Mezmur 139:14) Gerçekten de, bedeninin bütün işlemleri ve yapıları şaşırtıcıdır. Yine de en şaşırtıcı ve en önemlisi; salgı bezlerinin duygusal, motivasyonel ve koordinasyon sistemidir. Salgı bezlerinin kanalları yoktur, yani salgılar direkt olarak kan damarlarına yayılır. Bu salgılar veya hormonlar; birkaç saniye içinde bedendeki tüm hücrelere ulaşma ve onların işlevlerini değiştirme potansiyeline sahip, güçlü biyokimyasal habercilerdir. Endokrin sistemi, nispeten birbirlerinden bağımsız olduğu kadar birarada da iş görebilen yedi ana merkezi kapsamaktadır.

Bu bezlerden bazılarının duygusal ve motivasyonel merkezler olarak işlediği bilinmektedir. Bunlar, özellikle zihnin imajinatif güçlerine cevap verecek şekilde davranırlar. Örneğin, kızdığınızda, adrenaller (böbreküstü bezleri) salgılama yapar. Gonadların (yumurtalık veya erbezi), cinsellik bezlerinin faaliyeti, direkt olarak cinsel motivasyonla ilgilidir. Ve herkes bilmektedir ki hipofiz, bedenin baş bezidir; onun salgılarının diğer bütün bezler üzerinde koordine edici ve direkt bir etkisi vardır. Ancak, hipofiz beziyle ilgili olan (kızgınlığın adrenallerle ilişkisi gibi) duyguların ve motivasyonların ne olduğunu sormak çok az kişinin aklına gelmiştir. Vahiy Kitabı'nın yorumunda, yedi kilise; endokrin sisteminin yedi motivasyonel merkezinin sembolü olarak görülebilir. O zaman, en yüksek motivasyonel merkezin veya hipofiz bezinin; birlik ve bütünleşme için en yüksek sevgi veya arzu formu olabileceği yorumunu çıkarabiliriz.

Yedi Mühürlü Kitap

Vahiy Kitabı'nın başlangıç bölümlerinde, Yahya yedi mühürlü bir kitap görür. Bu kitabın; fiziksel, mantal ve

ruhsal olanı içeren beden olduğu anlaşılabilir. Yedi mühür, ruhsal merkezler olarak çalışan bu yedi bezin inanılmaz potansiyelinden nasıl uzaklaşmış olduğumuzu belirtmektedir. Ruhsal merkezler olan bu bezler; önceki bütün bedenlenmelerimizin hatıralarının depolarıdır; bir anlamda, ruhun tarihidirler. Karmik hafızanın depoları olduklarından, bizler ruhsal yola koyulana ve mühürlerin açılmasına eşlik edecek olan hatıralar, sorunlar ve yeteneklerle daha etkili bir biçimde başa çıkana kadar kapalı kalmaları, ancak Tanrı'nın lütfudur.

Vizyonda, Yahya; göklerde ve yerlerde bu kitabın mühürlerini açmaya lâyık kimsenin olmadığını anladığında ağlar. Ancak, kitabın mühürlerini birer birer açan yedi gözlü bir kuzu, Mesih ortaya çıkar. Vizyondaki olayların bu sıralanışı, bizim ruhsal uyanışımızın başlangıç safhaları için çok önemli ve eğitici. Bu mühürleri açmaya Mesih hariç hiç kimsenin yeterli olmadığını farkındalığı; arayan kişi ruhsal ideallerini saptamadıkça ve içteki ruh tarafından yönlendirilmedikçe, bize bu merkezleri ilâçlarla, ipnozla, nefes egzersizleriyle veya diğer özel meditasyon ya da içsel farkındalık teknikleriyle açmak için bir teşebbüste bulunmamamızı belirtir. Kuzunun yedi gözü, yedi ruhsal merkezi sembolize eder. Onlar, hepimizin bildiği beş duyumuzun dünya deneyimimiz için algılama organları olmasının yanı sıra, başka plânların ve boyutların farkına varabilmemizi sağlayacak algılama organlarıdır.

Tanrı'yı Bir veya birde üç olarak düşünmeyi öğrenmiş olmamıza karşın, Vahiy Kitabı, tekrar tekrar Tanrı'nın yedi ruhundan söz eder. Bu ifade, İlâhî Ruh'un yedi farklı işlevini akla getirir. Yani Tanrı'nın kendi suretinde yarattığı çocukları olan bizlerin içinde, İlâhî Olan'ın yedi özelliğinin farkında olma potansiyelini veren, birbiriyle ilişkili ruhsal duyu merkezleri barınmaktadır.

Sonuç

Beden, hem Tanrı'yla karşılaşacağımız bir yer ve hem de O'na uyumlanmak için bir farkındalık aracı, yaşayan Tanrı'nın tapınağıdır. Uyumlanma aracı olan endokrin bezleri ruh ve beden arasında bağlantı noktaları olarak fonksiyon görürler. Bu merkezler, Ruh'un Tek Kudreti'ni fiziksel şuur ve tezahüre dönüştürürler. Bu merkezlerin işleyişi, temel olarak sırasıyla, seçilen idealin veya motivasyonun özelliğine bağlıdır ve zihnin imajinatif güçleri de yaşar.

ZİHİN: İNŞA EDİCİ ve YOL

Ruh, hayattır; zihin, inşa edicidir; fizik ise, sonuçtur...

Edgar Cayce "okumalarında" sıklıkla tekrarlanan bu formül, yinelemekten dolayı basmakalıp hâle gelebilir veya temel bir önerme olarak, evrenin bazı gizemlerini anlamakta bir anahtar hâline gelebilir.

"Ruh hayattır" ifadesi, evrende sadece tek kudretin olduğunu ve bu gücün sadece bütün hayatın kaynağı değil, hayatın ta kendisi olduğunu belirtir. "Fizik, sonuçtur" ifadesi, görünen evrende deneyimlediğimiz her şeyin, fiziğin ötesinden gelen enerjilerin ve formların bir yansıması olduğunu belirtir. "Zihin, inşa edicidir" ifadesi ise, tek gücün ruhsal realitesi ile bu gücün tezahürleri arasında, şu anki üç boyutlu şuurda onları deneyimlerken bir ara işlemin bulunduğunu belirtir.

Edgar Cayce "okumalarına" göre, zihnin rolü çok büyüktür. Bu kavram o kadar alışılmadıktır ki bu bilginin en ciddi öğrencileri olan bizler bile bunu gereğince değerlendiremeyebilir veya atlayabiliriz. Niçin? Belki, böylesi bir kavramın akla getirdiklerinin muazzamlığından. Bir rakamlı toplamalar ve çıkarmalarla uğraşırken, bir kolej öğrencisinden "hesaplama" kelimesini öğrenen bir üçüncü sınıf öğrencisine benzemekteyiz. Bu çocuğun muhtemelen hesaplamaların büyük mühendislik problemlerini çözmeki verimliliği hakkında hiçbir fikri yoktur. Aynı şekilde, birisinin, zihnin gücü hakkında söylediklerinden bir şeyler öğrenebiliriz ama yine de, Edgar Cayce "okumalarında"

verilen; zihnin, evrendeki herhangi bir şeyden çok daha fazla sınırsız olmaya yakın olduğuna dair bir bilgiyi çok az değerlendirebiliriz.

Tanrı'nın Suretinde Yaratılmış

Tüm anlayışlarımıza temel almamız gereken ilk önerme, bütün güçlerin Birliğidir. İkincisi ise, üç boyutlu bir şuurda çalıştığımızdan dolayı, İlâhî Olan ve ruhsal meseleler üzerindeki anlayışımızın, teslis kavramlarının kullanımı ile artacağını aklımızdan çıkarmamamızdır.

Tanrı'nın üçte bir olan doğasını, O'nun suretinde yaratılmış olmanın verdiği iç rahatlığı açısından düşündüğümüzde, şunu sorabiliriz: "Kendi varlığımızda, Tanrı'nınkilerle denk gelen birde üçlüğün doğası nedir?" Edgar Cayce "okumalarında", bu sorunun çok şaşırtıcı olan cevabını düşünmeye davet edilmekteyiz. Bu cevabın ima ettikleri o kadar derin ve o kadar geniştir ki, böylesi bir muazzam sezginin sağladığı derin düşünmeyi yapmadan bunu çabucak kabul eder veya reddederiz. Cevap şudur: Tanrı'nın Baba, Oğul ve Kutsal Ruh özellikleri; bizim varlığımızın fiziksel, mantal ve ruhsal boyutları ile paraleldir.

Tanrı'nın Zihni

Formülün en kolay anlaşılan kısmı, Kutsal Ruh'un içsel varlığımızın içindeki ruh ile olan ilişkisidir, ki bu bizim kimliğimizdir. En zor anlaşılabilen ilişki ise Baba'yı bedenle paralel tutandır. Baba, Tanrı'nın birliğini temsil eder ve dolayısıyla bütünü kapsar. Dünyadaki bir bedenlenmede fiziksel bedenimiz, içsel yönden mantal bedeni ve ruhsal bedeni de kapsamaktadır ve böylece bütünü veya Baba'nın birliğini temsil etmektedir.

Şimdi, formülün burada üstünde durduğumuz kısmı, makrokozmetik Oğul ile "okumaların", "mantal" veya "zihin" dediği iç varlığımızdaki özellik arasındaki paralelliktir. Bunun kapsamı çok ilerilere uzanır. "Zihin" teriminin ne bizim anladığımız anlamdaki "zekâ"yı ne de şuurlu zihnin sınırlamalarını belirttiğini anlamak gerekir. "Okumalar", ruhsal varlıklar olan bizleri; ruh, zihin ve irade vasıflarıyla tanımlar. Bu ruhsal düzeyde, zihin; varlığımızın Tanrı ile birlikte çalışan yaratıcılar olmamızı sağlayan yanıdır. "Zihin, inşa edicidir" ifadesini, makrokozmetik teslis ile olan ilişkisiyle inceleyelim.

Yahya'nın İncili'nde bize, Tanrı'nın Söz veya Kelâm özelliğinin büyük öneminden söz edilir:

"Başlangıçta Kelâm vardı. Kelâm Tanrı'yla birlikteydi ve Kelâm Tanrı'ydı. Başlangıçta O, Tanrı'yla birlikteydi. Her şey onun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey onsuz olmadı." (Yuhanna 1: 1-3)

"Kelâm, beden olup aramızda yaşadı." (Yuhanna 1: 14)

Yani İlâhî Olan'ın, her şeyin ondan var olduğu yaratıcı yanı; Söz veya Kelâm veya Mesih'tir. Ve İlâhî Olan'ın bu yanı, Tanrı'nın zihninin inşa edici olmasıdır. Şüphesiz, yaratma işlemi içinde Mesih'in rolüne dair İncil'de diğer referanslar da vardır.

Tanrı'nın zihin yanı olarak Oğul'un veya Mesih'in, inşa edici veya yaratıcı olduğunu söylemek ne anlama gelir? Düşünelim, evrende, birincil realitesi ruhsal plânda olan tek bir güç vardır. Fiziksel olarak adlandırdığımız çevremizdeki maddî evren, bu bir olan ruhsal gücün tezahürler hâlindeki yansımasıdır. Zihin, inşa edendir çünkü o, Ruh'un saklı realitesi ile fiziğin tezahür etmiş yansıması arasında forma dönüştürme aracıdır.

Bu sıralamayı izah etmek için bir benzetme kullanalım. Farz edelim bazı kişiler, çocuklarını yeni bir biçimde

eğitmek üzere biraraya gelmiş olsunlar. Bu istekleri, onları, yeni bir okul inşa etmek için plânlar formüle etmeye yöneltebilir. Okulun şekli için ozalit kopyalar hazırlarlar ve sonra okul binası somut bir şekilde inşa edilir. Ozalit kopyadaki plân; ruh, amaç, arzu ve bu arzuyla ilgili gerçek bir tezahürün arasında aracılık yapan veya geçişi sağlayan safhadır. Tezahür eden binanın şeklinin, proje bazında inşa edilmiş olması gibi zihnimiz de inşa edendir ve düşüncelerimiz, sonradan üç boyutta tezahür eden gerçek realitelerdir. Zihnin bir inşa edici olarak nasıl çalıştığını daha iyi anlamak için, diğer boyutlar kavramı ile tanışmalıyız.

Zihin ve Dördüncü Boyut

Dördüncü boyutun realitesi, düşüncelerde ve fikirlerdedir. Üçüncü boyut, dördüncü boyut realitelerinden gelen yansımaların üç boyutlu tezahürlere dönüşmesiyle doludur. Bildiğimiz gibi bütün yaratılanlar, Ruh'un tek kudretinin; bir arzu, bir amaç, bir ideal sayesinde yönlenmesi, takiben zihin tarafından şekillendirilmesi ve fizikte tezahürü sıralaması içinde hareket ederler. Aracı olan zihin, aşağıdaki Edgar Cayce "okumalarında" belirtildiği gibi hem fiziksel hem de ruhsal aşamada rol alır:

"Çünkü beden ve onun ruhu, mantal üstüne dayanmıştır. Çünkü üç boyutlu bir dünyadaki maddî tezahürde; zihin, inşa edicidir..." (2850-1)

"Bilin ki ruh sonsuzdur; zihin hem fiziksel hem ruhsaldır; beden geçicidir..." (1788-3)

"Dördüncü boyutun belki de en iyi tanımı, bir fikirdir!" (364-10)

Şu an ne isek ve neyi deneyimliyorsak, onları zihinlerimizde oluşturduk. Gelecekteki bedenlerimizi ve deneyimlerimizi, zihinlerimizi kullanarak ve ideallerimizin üs-

tünde durarak meydana getiriyoruz. Bu gelecek; sadece bu bedenlenmedeki kalan günlerimizi değil, aynı zamanda dünya plânından ayrıldığımızda deneyimleyeceğimiz şu düzeylerini de içermektedir.

Yol Olarak Zihin * * * * *

Şimdi daha da uğraştırıcı bir kavram üstünde duralım. Eğer birde üç olan Tanrı'nın suretinde yaratıldıysak, varlığımızın Mesih veya Oğul olan yanı nedir? Zihin! Makrozmik Mesih şimdi, Kelâm olarak sadece inşa edici değil, aynı zamanda yoldur. Aynı şekilde zihinle temsil edilen içimizdeki Oğul, biz bireyler için de, sadece inşa edici değil, aynı zamanda tek yoldur. Her birimiz için Mesih ile ilişkili olan ve böylece tek Yol hâline gelen ilâhî ve ruhsal doğamızın bu yanı, zihindir. Ruhumuzun, zihin olan bu kısmına, Mesih'in modeli yazılıdır. Bu modeli seçip onu uyandırdığımızda, içte yaşayan bu model ile zihni bir hâle getirdiğimizde; o, yol hâline gelir.

Böylece, insanın durumunu özetleyelim ve yeniden saptayalım: Tanrı'nın suretinde yaratıldık. Bu hem ruha ekilmiş ilâhî bir formun var olduğunu, hem de bizlerin birde üç olan Tanrı'nın minyatür modelleri olduğumuz anlamına gelir. Bu, içteki Kelâm veya Mesih, yani zihin sayesinde O'nunla birlikte çalışan yaratıcılar olma fırsatına sahip olduğumuz anlamına gelir. Zihin, ruhsal ve fiziksel arasındaki aracıdır. O'nun suretine uyum sağlamakla yükümlüyüz ama bunu sadece, bu ifadeyi bir ideal olarak seçtiğimizde, onun üstünde durduğumuzda ve hayatlarımızda tezahür ettirdiğimizde başarabiliriz.

Kurtuluş, bize ihsan edilmiş dışsal bir olay değil, dönüşümün içsel sürecidir. Günahların bağışlanması; inşa edici ve aracı olan, yani içteki Mesih, zihin tarafından be-

denlerimize ve ruhlarımıza işlenmiştir. Bu dönüşüm için güç ve model bize verilmiştir ama modeli seçmeli, üstünde durmalı ve o gücün içimizden akıp, bizi dönüşüme uğratması için bu modele bağlı yaşamalıyız. O'nun gücünün bizi dönüştürmesine izin vermenin yolu ancak sevgi dolu düşünceler üzerinde durmaktan ve Tanrı'ya ve insanlara karşı sevgi dolu hareket etmekten geçer.

Makrokozmosmik ve Mikrokozmosmik

"...beden ve onun ruhu, mantal üstüne dayanmış..."
(2850-1) olduğundan, zihninin rolünü ve işlevini anlamamız en üst derecede önemlidir. Nedir ve nasıl çalışır?

Çevremizdeki fiziksel evren bize öyle geniş, gerçek ve sabit görünmektedir ki, saf enerjiden gelen bir hareketin, tüm fiziksel evrenin tezahürüne yol açması gibi bir yaratma faaliyetini düşünce ile kavramamız neredeyse imkânsızdır. Böyle muazzam bir evrenin Yaratıcısının, Yahya'nın ilk dizelerinde belirttiği gibi var olan her şeyin ondan olduğu ve insan olup aramızda yaşayan bir kimlikle nasıl eşit olacağını hayal etmeye çalışmak daha da güçtür.

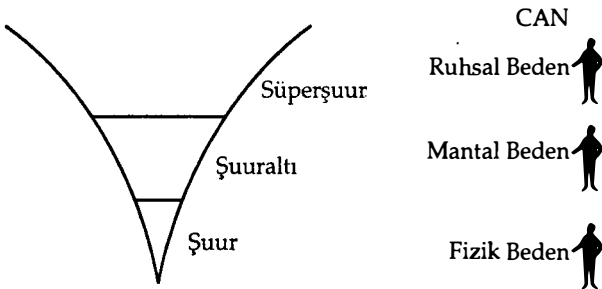
Edgar Cayce "okumaları" da aynı kavramı, bazen "En büyük kimdi: Dünyaları yapan mı yoksa havarilerinin ayaklarını yıkayan mı?" gibi alışılmadık terimlerle ifade etmektedirler. Yani bu, sadece sayesinde dünyaların yaratıldığı Ruh ve İsa'nın hayatında tezahür eden Ruh'un Birliği'ni tekrarlayan ve destekleyen bir bilgi değil, aynı zamanda çok daha mücadele gerektiren bir bilgidir: Tanrı'nın çocukları ve O'nun Oğlu'nun kardeşleri olan bizler, İlâhî Olan'ın çocukları olarak ortak mirasçılarız ve gerçekten de O'nunla birlikte yaratanlar olmamız amaçlanmaktadır. Yani zihnimizin potansiyel gücü öylesine geniştir ki sıradan şuuru-
muz içinde, temelde düşünülemez bir şey ve dolayısıyla

tarafımızdan keşfedilmeyen bir şey olarak kalmaktadır. Evrende, insan zihninin sınırsızlığına yakın başka hiçbir şey yoktur.

Mikrokozmetik Form

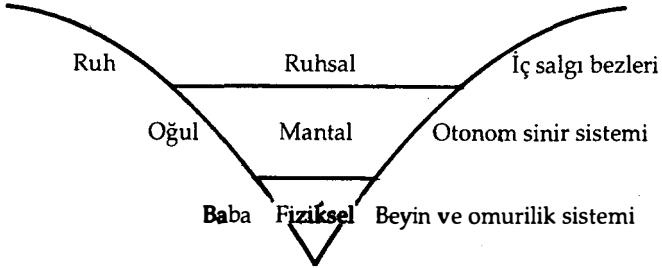
Daha önce, insanın doğasını anlamak için; varlığın ana boyutunun (şuur) bir koni olarak resmedildiği bir model önermiştik. Bu huni biçimli model, insanın hem sonlu ya odaklanmış ve hem de sonsuza giriş potansiyelini belirtmekteydi. Tanrı'dan kendi kendimize kurduğumuz engellerle koparılmış olduğumuzu söylemiştik. Şu anki farkındalığımızın ayrılmış düzeylerini şuur, şuuraltı ve süperşuur olarak kavramlandırabiliriz. Bu süreçlerin yanı sıra, aynı zamanda fiziksel beden, mental beden ve ruh veya ruhsal beden adlarını taşıyan paralel yapıları da belirttik.

Dahası, fiziksel bedende aşağıdaki ilişkileri de belirttik: Şuur, duyu sistemi ile; şuuraltı, otonom sinir sistemi ile ve süperşuur de endokrin sistemi ile bağlantılıdır. Hatırlarsanız, aklın bu özel kavramını geliştirirken; zihin kelimesi ile zekâdan ve de şuurlu zihinden söz etmediğimizin altını çizmiştik.

Bu modeli bir adım daha ileri götürdüğümüzde; Baba,

Oğul ve Kutsal Ruh makrokozmetik üçlüsü ile fiziksel, mantal ve ruhsal mikrokozmetik ifade arasındaki özel ilişkiyi görmekteyiz.

Bu bağlantılar bize, şuurlaltı işlemleri, zihin, mantal beden, otonom sinir sistemi ve içteki İsa arasındaki çok garip ama çok önemli bazı düşünceleri sunmaktadır. Neredeyse düşünölemeyecek bu bağlantılar önce bizi şaşırtabilir; ancak, ipnozdan bir örnek vererek izah etmeye çalışalım. İyi bir ipnotik süje ile, ipnozcunun süjeye bir silgi ile dokunup, bunun gerçekte yanan bir sigara olduğunu telkin etmesi ve deri üstünde gerçek bir yanığın oluştuğunu görmesi mümkündür. Sözel telkin ile telkinin gücünün fiziksel tezahürü arasında otonom sinir sisteminin fiziksel vasıtası ile aracılık yapan sistem; şuurlaltıdır. Telkin; mantal bedenin tahayyül güçlerince şekillendirilir ve fiziksel bedende tezahür eder. Zihnin tahayyül güçlerinin; fiziksel bir telkinin fiziksel tezahüre dönüşmesine aracı olması gibi, zihin ayrıca, ruhsal şifada olduğu gibi, Ruh'tan gelen enerji akışının fiziksel bedenlerimizde tezahür etmesi arasında aracı olur.

Zihnin Gücü: Ruhsal mı yoksa Büyü mü?

Psişik fenomenleri ya da İncil'de yazdığı gibi mucize-

leri araştırma çalışmasına başladığımızda, bazı durumlarda bu gücün enerji akışının, fiziksel bedenden geçerek çok ötelere uzandığını gözlemleriz. Dua, uzaktan şifa vermek, psikokinezi ve çeşitli formlarda yönlendirilmiş düşüncenin gücü; zihnin, uzaktaki fiziksel şeyler üstünde etki oluşturmak için Tek Kudret'e nasıl aracılık ettiğinin, onu dönüştürdüğünün ve yansıttığının örnekleridir.

Hür (ve çoğunlukla isyankâr) iradelere sahip ruhsal varlıklar olan bizler daima yüksek amaçlar ve ideallerle uygun şekilde motive olmamaktayız. Zihnin güçleri, ruhsal amaçlara saygı göstermeksizin başkalarını ve olayları etkilemek için yansıtıldığında, "okumaların" "okültizm" olarak adlandırdığı durum oluşur. Bu konularda çok karmaşa vardır. Şuuraltının gücünü keşfeden bazı kişiler, işe yaradığı için bunun doğru olduğunu sanırlar. Ama pek öyle değil!

İnsanlık, üç dilek tutması istenen bir kişi hakkında çok sayıda hikâyeler üretmiştir. Hepsinde de bu kişi; birinci dileğin sebep olduğu belâdan çıkabilmek için son iki dileğe ihtiyaç duyar! Bu kıssadan hisse şudur: Şuurlu zihin, neyin en iyi olduğunu bilmez. Şuur, şuuraltını programlamaya çalışmaktan çok şuuraltını, onun yüksek ideallerini serbestçe ifade etmeye çağırmalıdır.

Hatırlayınız, "...anahtar; yapmaktır, mecbur etmektir, sevk etmektir, zihni ideal olanla bir yapmaktır." (262-84)

Güç, Tanrı, Ruh; sevgidir. İçimizde bir sevgi formu vardır. Bu formu bir ideal olarak saptadığımızda ve meditatifte olduğu gibi, zihnin imajinasyon güçleri ile bunun üstünde durduğumuzda, bu güç ve formla dönüşüme uğrar ve sonunda bu güç ve form hâline geliriz. Ruh içimizden akarken, fiziksel, mental ve ruhsal olarak şifa bulur ve başkalarına şifa verme ve yardım etme kanalları hâline geliriz. ZİHİN, İNŞA EDİCİ ve YOLDUR.

RUH: TANRI'NIN DOSTU

"İnsan bütün dünyayı kazanıp da ruhundan olursa, bunun kendisine ne yararı olur?" (Markos 8:36)

Edgar Cayce "okumalarından" kazanılabilecek, gerçek benliklerimize ait bir anlayış nadir bir güzellikte, derinlikte ve mücadele gerektiren şekildedir. Tanrı'nın çocukları olan bizler, evrenin bütün boyutlarının da hayatın sürekliliğinin de mirasçarıyız. Varoluşumuzun amacı Tanrı'nın dostları olmaktır. " Mükemmel bir Tanrı niçin dostluk istesin ki?" diye sorabiliriz. Ama eğer Tanrı sevgi ise, sevgisini bir ilişkiden başka bir şekilde nasıl ifade edebilirdi? Dahası, evrenin Tanrısından böyle ilişkilerin belirli bir sayıda olmasından çok, sonsuz sayıda katlı olmasını bekleyebiliriz.

İlâhî olan ruh (can), hayatın sürekliliği ve şuur gibi İlâhî Olan'ın en temel niteliklerine ortaktır. Yani ruh, sadece sonsuz geleceğe uzanan kaderi sebebiyle değil, aynı zamanda sonsuz geçmişinden kaynaklanan orijiniyle de ebediyetin vatandaşıdır. Tekrardoğuşu duyduklarında bazı kişiler, bireyselliğin kaybına (kendilerinin dışında "başka biri" olmuş olma) dair endişelerini dile getirirler. Ancak, bireyselliğimizin gerçek taşıyıcısı sadece ruhtur. Ruhlar olarak varlığımızın özünde bizler, şu anki maddesel tezahürlerimizden bile daha fazla kendimiziz.

Tanrı ile birlikte yaratanlar olan bizler; hep gelişen, daha anlamlı, tamamlayıcı ve heyecan verici yaratıcı ifade-

lerde rol oynamakla yükümlüyüz. Geçmişte; çevremizde deneyimlediğimiz farkındalık, mücadeleler ve etkilerde olduğu kadar, kendimizin yaratılmasında da hayal edebileceğimizden çok daha fazla rol sahibiyizdir. Hatta "okumalar", çevremizdeki gezegen ve yıldızların pozisyonlarının ve yerleşimlerinin; hareketlerimizi kararlaştıran tesirlerden çok, yaratılışa yardım edenler olarak yaptıklarımızın şahitleri olduklarını söylemektedir.

Can, özellikle ruhsal beden olarak tanımlanabilir. Ruhsal beden, kendi bireysel deneyiminin tüm düşüncelerinin ve faaliyetlerinin kayıtlarını taşımaktadır. Bir enerji formu olarak da ele alınabilir. Örneğin, göndericiden alıcıya taşınan televizyon dalgaları şekilsizdir ama formlaştırılmış bilgiyle doludur. Bir televizyon stüdyosunda üç boyutlu bir ifade olarak başlamış, bir enerji formu olarak gönderilmiş ve televizyon alıcısı tarafından görüntü olarak sunulmak üzere yeniden tertip edilmiştir. Eğer bilgi taşıyan ve aynı zamanda kendi başına sürekli var olan bir enerji formunu hayal edebilirsek, canın ruhsal beden olduğunun ne anlama geldiğine dair bir görüşümüz olacaktır.

Tanrı ile birlikte yaratanlar olan canın, ruh, zihin ve irade içerdği söylenebilir. Ruh, Tek Enerji'dendir, hayat enerjisindendir. Bu güce erişmemizle; onu, yaratıcı ifadeler hâlinde tezahür ettirebiliriz. İnşa edici olan ve dolayısıyla bizi Tanrı ile birlikte yaratanlar hâline getiren zihin, ruhun vasfıdır. İrade ise ruhun, bizi hür kılan ve dolayısıyla İlâhî Olan'ın gerçek mirasçıları ve Tanrı ile birlikte yaratanlar olmamızı sağlayan, özel bir vasfıdır. Hür iradeli yaratanlar olarak bizim, deneyimlerimiz ve kendimize ait şuurumuz, yarattıklarımız ve ifade ettiklerimizin etkilerini üstlerinde taşıyan diğer canların deneyimleri üstünde tahmin ettiğimizden çok ama çok daha büyük bir sorumluluğumuz vardır.

Canlar olarak gerçek çalışmamızı, canın vasıflarına göre düşünelim. Canı; ruh, zihin ve irade niteliklerine sahip bir ruhsal beden olarak tanımlamıştık. Bunları sırasıyla inceleyelim.

Ruh

Evrenin hayat gücü olan ruh, nötr değil, en iyi biçimde, en saf şekliyle "sevgi" olarak özetlenebilecek bir niteliğe sahip bir güçtür. Nitekim Tanrı'nın çocukları olan bizler, bu hayat gücüne erişebilecek potansiyele sahibiz. Ve yaratıcılığın ve ilişkilerin uyumlu fiilleri yoluyla bu güce doğal ifadesini veririz yahut aşağı, benmerkezli arzularımız ve seçimlerimiz yoluyla bu gücün ifadesini saptırmayı seçebiliriz. "Okumalarda" verilen ve şu ana kadar sık sık tekrarlanan, seçim ile ilgili bu sorunla başa çıkmaktaki en büyük adım, ruhsal ideali kurmaktır.

Kendimizi Bir olan Ruha uyumlarken ve hayatlarımızda bu gücü ifade ederken, düşünülmesi gereken en önemli şey; böyle ifadelere hız veren niyetin ve amacın niteliğidir. Tüm ruhların gündemindeki en önemli madde, Tanrı'ya ve insanlara olan saf sevgidir. Evrensel bütünlüğe doğru bu yöneliş, isyankâr ruhun benmerkezciliği ile çatışır. Sevgi ruhunun en açık şekildeki teyidi, daha yüksek kanuna ve daha büyük iyiliğe boyun eğme idealine uyumlu davranmada yatar.

Zihin

Zihin; ruhun, güdüden tezahüre doğru inşa eden vasfıdır. Tanrı ile birlikte yaratanlar olan bizlere, olmasını düşündüğümüzü yapan ilâhiliğin yaratıcı niteliği verilmiştir. Düşünceler somut şeylerdir ve üstünde durduğumuz şeyi

sadece bedenlerimizde değil, ruhlarımızda da kurarız.

Dahası, düşüncelerimizin başkalarının hayatları üzerinde, sadece duayla değil, mantal telepatiyle de etkisi olur. Beslediğimiz her düşünce ile düşüncenin yöneldiği kişiye ya yardım eder veya onu incitir; ya ileri gitmesine yardım eder veya alıkoyarız. Tekrarlanmış düşünce kalıplarımızın biriken etkisi ile aslında, kendimiz ve diğerleriyle uyumlanmamız arasında duran düşünce formları kurarız ve başkaları üstündeki etkimiz tahmin ettiğimizden çok daha güçlü olabilir. Öyleyse, sadece zihnin gücünü anlamaya çalışmakla kalmayıp, aynı zamanda onun etkisinin sorumluluğunu da var saymalı ve bu formlandırma ve enerjiyi yöneltme yeteneğini sadece yapıcı amaçlar için büyük bir dikkatle kullanmalıyız. Ancak düşüncelerimizin yönetimini ele aldığımızda ve onlara pozitif bir yön verdiğimizdedir ki ruhsal gelişmemizde büyük bir adımı başarabiliriz.

İrade

Dünya plânındaki ruhsal gelişim fırsatımızın en belirgin yanı, irade adıyla bilinen ruhun kabiliyetinin kullanılmasıdır. "Okumalar" iradenin, dünya plânındaki eğitici faktör olduğunu belirtmektedir. İradenin, Sevgi Kanunu'na uygun kullanımı bize uyumlanmayı öğretir ve neşe, mutluluk ve huzur sağlar. İradenin kötüye kullanımı ise bizi çok daha zor ve mücadele gerektiren derslere mecbur eder.

Hür irade kavramına olan büyük ilgi ve hakkında sayısız düşüncelere rağmen, birçok insan bu yeteneğin muazzamlığının çok az farkındadır. En büyük kişisel niteliğimiz bu gücü, seçimlerimizin, hayatımızdaki olayların sonuçlarını, şartları, yönleri daha iyiye götürebileceği şekilde

kullanmaktır. "Okumalar"; ister kalıtsal, ister karmik, ister başka bir şey olsun, hiçbir etkinin engel teşkil edemeyeceğini belirtmektedir. Bu, yaşayan ve yaratıcı olan bu enerjinin akışına bağlandığımızda; olayların, önceden belirleyici herhangi bir etkinin saptadığı rotalarını gerçekten de değiştirebileceğimiz anlamına gelir.

Ruh olan bizlerin ana sorunu, zihnin ve iradenin sürekli çekişmesidir. Biz, zihin aracılığıyla; arzu kalıpları, düşünce formları, alışkanlıklar, takıntılar ve bağımlılıklar inşa ederiz. İrade ise, belirleyici olduğu için bunlardan bağımsızdır. Ancak bunlar, bir seçimle karşı karşıya geldiğinde iradenin etrafında bir çember oluştururlar ve öylesine ikna edici şekilde hazırlanmış ifade kalıpları tertiplerler ki, biz; iradeyi gerçekten özgür olacak şekilde kullanmak yerine bu dürtülere boyun eğriz.

Bu sorunla başa çıkmanın yolu ruhsal ideali saptamak ve ona öylesine önem ve üstünlük vermektir ki, her bir seçme noktasındaki kararlarımız için bir kriter ve motivasyonlarımızda baskın faktör hâline gelsin. O idealin motive edici ruhunu temel alarak kararlar verdiğimizde, gerçekten de hür oluruz.

Niçin Buradayız?

Dünya plânına girmeden önce bile sorunlar vardı. "Okumalar"; İncil'de birçok kere anlatılan, insanın başlangıçtan mükemmel olmasına karşın, içinde isyankâr bir ruh bulduğu durumu açıkça dile getirmektedir. Düşüş, ayrılış; "göklerde" veya ruhsal plândaydı. Tanrı tarafından istenmemiştir. Hür bir irade içinde yapılmış bir seçimdi.—

İsyanımız sebebiyle, her nasılsa, Tanrı ile birlikte kalandarlardan daha iyi bir hâle geleceğimizi düşünmek, kibrimizden dolayıdır. Yine de diğer taraftan, kendi hayatları-

mızda tecrübe ettiğimiz, etrafımızda gördüğümüz acı ve ıstıraba rağmen hâlâ bir şeylerin yanlış gittiğini ve ruhsal varlıklar olan bizlerin Tanrı'dan ayrılışımızda şahsen sorumlu olduğumuzu kabul etmemekte diretmekteyiz. Şu anda bile, günlük seçimlerimizle bu rölâtif ayrılmayı sürdürmekteyiz.

Bu isyanda kaç milyar ruhun yer aldığı ya da hâlâ Tanrı ile uyum içinde kalan ruhların yüzdesi hakkında hiçbir fikrimiz yok. Bu soruyu düşünürken, İsa'nın iyi çoban meselinden yararlanabiliriz. Sürüde doksan dokuz koyun vardır ve bir tanesi kayıptır. Belki de Tanrı'nın çocuklarının sadece yüzde biri isyan etmiş ve hepsi de ona geri dönmeye çalışıyordur.

"Okumalar", evren içindeki ruh tuzaklarının varlığından söz eder. Öyleyse bu düşen ruhlar sadece şu an Güneş Sistemi'nde çalışmakta olanlarla sınırlı değildir. Ruhsal plân veya mantal plân düzeyinde; kendilerini Bütün'den ayıran bazı ruhlar belki de ayrılmış olduklarının bile farkında değildirler.

Eğer evren içinde ruh tuzakları varsa, biz bu sistemde nadir bir talihe sahip olabiliriz. Dünya plânında bedenlenme kabiliyeti; düşüncelerimizin, seçimlerimizin ve fiillerimizin sonuçlarına ait gittikçe büyüyen farkındalığı kazanmak için özel bir fırsattır. Bu durum, kim olduğumuzu hatırlamamız ve Tanrı ile uyumlanma konusunda gelişmemiz için nadir fırsatlar sağlamaktadır.

Daha da önemlisi, Nasıralı İsa'nın ruhunun doğumu, hayatı, ölümü, yeniden dirilişi ve sürekli çalışması, son 2000 yıl içinde bu Güneş Sistemi'nin yaşamında öyle bir sonuç meydana getirdi ki, bu sonuç bütün ruhlara yeni bir yaklaşım tarzı, enerjiye yeni bir giriş ve Tanrı'nın sevgisine ait yeni bir şuurulluk kazandırdı. İsa bize, tahmin edilemeyecek değerde bir umut verdi. Kayıp koyununu bulmak

için yola koyulan iyi çoban meselinde olduğu gibi; Baba-
mız olan Tanrı da, Mesih'i, O'nunla olan birliğimizin yolu-
nu bulmamız için bize yardıma gönderdi.

"Okumalar", Tanrı'nın hiçbir ruhun yok olmasını iste-
mediği sözünden daha doğru bir ifadenin olmadığını söy-
lemektedir. Nasıl düşersek düşelim; tam anlamıyla O'nun-
la olana kadar, hangi durumda olursak olalım, o durum-
dan çıkarak şuuruluğa doğru hareket edebilmemiz için bir
yol sağlamaktadır.

Dünya plânında olmak sadece fiillerimizi ve düşünce-
lerimizi gözlemek için bir fırsat değil, aynı zamanda **bir**
okulun oyun bahçesinde olmaya da benzer. Oynayabilece-
ğimiz oyuncaklar vardır, ama aynı zamanda bu oyuncak-
ların ve deneyimlerin, ruhumuzun gerçek özlemlerini ve
arzularını tamamlamadığına dair hep artan bir şuur içinde,
bu dünyasal deneyimleri, duyguları ve sahiplenmeleri terk
etmek fırsatımız da vardır. Gerçek yuvamıza dönmek ve
onun gerçek kozmik faaliyet âleminde yer almak için ya-
nıp tutuşuruz.

Bu sebeple buradayız; müsrif evlât meselinde belirtil-
diği gibi, sadece kendi seçimlerimiz yüzünden yoldan çık-
mış olduğumuzdan değil, daha da önemlisi, kim olduğu-
muzu hatırlama, kendimizi uyandırma, yükselme ve Yara-
dan'a geri dönme fırsatına sahip olma ihtiyacımız yüzün-
den.

Tanrı'nın, insanı kendi suretinde yarattığı söylenir;
daha doğrusu, Tanrı'nın suretinde yaratılan, ruhtur. Yani
ruh; İlâhî Olan'ın doğasının özelliklerine ve vasıflarına sa-
hiptir. O'nun suretinde yaratılmış olduğumuzu söylemek;
yolumuzdan ne kadar uzağa sapsak da Bütün'le tam
uyumlanmayı tekrar kazanabileceğimiz bir modelin ve
mükemmelle olan bağın içimizde hâlâ var olduğunu söyle-
mektir.

Nasıl Çalışır?

Ruhsal bir beden olarak can, sadece Tanrı ile birlikte yaratan değil, aynı zamanda tüm düşüncelerimizi ve fiillerimizin kayıtlarını da taşıyandır. Yani düşüncelerimizden ve fiillerimizden çıkan ve bazen Akaşik kayıtlar da denen, Tanrı'nın Levh-i Mahfuzunda, ruha kaydedilen şeyler vardır. Zamanın ve mekânın çilesine kaydedilen bu izler, bazı durumlarda Edgar Cayce gibi Sonsuz'la uyumlanmak için aşağı benini tamamen bir yana bırakabilen, hizmet edeceği kişi için yararlı ve umut dolu olanı arayan biri tarafından okunabilir. Her birimiz, ruhun her şeyi bize hatırlatacağı böyle bir duruma erişebiliriz ve biz de bu kayıtlara dair şahsî farkındalığa sahip olacağız.

Ruh, fiziksel bedene ya tam doğum anında ya da biraz önce enkarne olur. Bazen, bebeğin ilk nefesine ruhun girişi eşlik eder. Bu olayın öncesinde çok hazırlık vardır. Doğum olayına karışan varlıkların ruh düzeyinde birçok seçimler yapılır. Art arda gelen bedenlenmeler boyunca öğrenilecek olan ruh formları veya amaçlar ve dersler; gelmekte olan varlığın şartlarının yöneltilmesinde hâkim faktörler olurlar. Anne babanın idealleri ve amaçları, yani rahme düşme anında zihinlerinde en çok önem taşıyan şeyler, ruhu, belirli bir bedene çeken özellikle önemli etkiler hâlinedirler.

Unutmayalım ki, ruh sadece bireyin ruhsal kayıtlarını taşımıyordu, aynı zamanda bir enerji formuydu. Ruhun kayıtlarından çıkanlar, çabucak fiziksel bedenin her hücre-sine nüfuz eder ve böylece, o bedenlenmede halledilecek amaçlar, ilişkiler ve deneyimler açısından o ruhun gerçek ve sadece ona uygun ifadesi meydana gelir.

Başkaları ne derse desin, ne bir ruhun sadece "yarısı" olduğumuz ve eş ruhumuzu bulana kadar tamam olmaya-

çağımız gibi bir fikre, ne de ruhun aynı anda çeşitli bedenlerde tezahür ettiği ve bu yüzden o andaki vazifesine tam dikkatini veremediğine dair düşüncelere kapılmayalım. Ruhun bir kısmının, şu ankinden farklı zaman periyotlarındaki çeşitli bedenlenmelerde çalışıyor olduğunu düşünmek bize bir fayda getirmez. Unutmayın, dünya üzerinde her beden için bir ruh ve her ruh bedenlenmesi için bir beden.

Sadece Bir Hayat mı?

Sadece bir hayatımızın olduğunu hissettiğimiz şu anki şuurumuzun perspektifi; özellikle acı ve ıstırap çektiğimizde, bitmez tükenmez ve her şeyden daha önemli görünebilir. Doğrudur, hayat çok ciddi bir şeydir ve ödülü de yüksektir... Ama ruhlar milyonlarca yıldır dünya plânındadır. Öyleyse, yetmiş ya da seksen yıllık büyük bir ıstırap; eğer büyük bir ders almak veya çeşitli mücadelelere göğüs germek, büyük bir sorumluluğu yerine getirmek veya hizmetle geçen bir hayatı mümkün kılmak amacıyla benliği feda eden bir bütünlüğü sağlamak için kullanıldıysa, ruha o kadar da bunaltıcı, külfetli gelmemelidir. Bunalan ve yorulan, sadece bizim sınırlı ve sonlu şuurlarımızdır.

Hepimiz Eşsiz Bir Varlığız

Ruhların yaratılışında, Tanrı üstümüze, sanki bir montaj hattındaki gibi, numaralar basmamıştır. Aksine, her biri özel ve eşsiz bireysel niteliklerle, Tanrı'nın gözünde hiç birinin diğerinden az değer taşımadığı biçimde yaratılmıştır. Bu sebeple her birimizin yerine getirmesi gereken -şu anki nispeten sonlu ve sınırlı ilişkiler ve anlayışlar yaşasak bile- ve başka hiçbir ruhun yapamayacağı özel bir

vazifesi var. Eğer bu gerçeğin devasallığını gereğince tahmin edebilirsek, o zaman "okumaların" her birimize, Tanrı'nın bizleri sadece ona arkadaş olmamız için yaratmadığını, bizler olmadan O'nun yalnız olduğunu söylemek istediğini anlayabiliriz.

Diğer Yaşam Formları

Dünya plânındaki bütün hayat formlarının içinde, sadece insan; İlâhî Olan'ın bu özel ihsanının, yani ruhun tezahürüdür. Hayvanları veya bazı evcil hayvanları seven birçoğumuz; bu varlıkların sadece önceki hayat deneyimlerinden bize gelen eşsiz bireyler olmadığını, aynı zamanda gelecekte gelişmek için bir fırsatı hak ettiklerini hissedebiliriz. Doğrudur, hayvanların bireyselliğinin sürekliliğini ima eden birçok deneyimler vardır. Ancak bu sürekliliği, hayvanın mantal bedeninin veya astral bedeninin ifadeleri olarak anlamalıyız, herhangi bir ölümsüz ruh niteliği olarak değil.

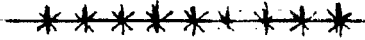
Belirli bir otonomi gösterebilen düşünce formlarını yansıtma kapasitesine sahip yardımcı yaratıcılar olan bizlerin daha iyi anlaşılması, bazı özel hayvanlarla olan ilişkimizi daha iyi anlamada yardımcı olacaktır. Bir hayvanın, zaman geçtikçe sabit bir kimliğe sahip olması deneyimini yaşayabiliyoruz. Ama böyle bir deneyimin; hayvanın bireyselliğinden çok, o ilişkilerin, kendimize ait özellikler hakkındaki bilgimizi artırması açısından önemi vardır, tıpkı kendimizle ilgili özellikleri diğer insanlara yansıtmanız gibi.

Örneğin, bir adamın; kendi başına bir kişiliği olduğunu deneyimlediği bir köpeği olabilir, ancak, aynı zamanda köpeğin kişiliği ile sahibinin kişiliği arasında belirgin bir

— ilişki veya benzerlikler gözlenebilir. Bunu gözlemlerken, hayvanların kişiliğinin pekâlâ sahibinin düşünce formunun yansıması olduğunu görebiliriz. Evcil bir hayvan, sahibinin nevrozunu bile üstlenebilir! Şimdi, böyle düşünce formlarının nasıl olup da bir hayvandan diğerine "reenkarne" olduğunu anlayabiliriz.

Bu sebeple hepsinden önemlisi, eğer gerçekten de sevgili hayvan arkadaşlarımız için endişeleniyorsak, çabalarımızı hem diğer insanların hem de kendimizin inatçı ruhlarını iyileştirmeye vakfetmemizdir. Çünkü ancak insanlık bütün hâle gelirse, hayvanların krallığı da, bizim yansılarımızla engellenmeden, ruha ait kendi özelliklerini tezahür ettirebileceklerdir.

Özet

Bizler ruhuz, kendimize mantal bedenler yaratan ve fiziksel bedenlere yansıyan ruhsal varlıklarız. İçimizde Tanrı'nın tahtını asla terk etmemiş, mükemmel bir parça, ruhsal bir varlık vardır. Bu yüzden ruhta, Bütün'le uyumlanmasını sağlayacak potansiyel (süperşuur olarak adlandırılır) vardır. Ama içimizde, kendi istediği yola gitmiş isyankâr bir ruhtan doğmuş bir parça da vardır. Bu sebeple kendimizi şimdiki sonlu fiziksel şuurda buluruz. "Okumalar" bu durumu, ruhun uykuya dalıp "rüya görmesi", sonlu ve sınırlı bir şuurda yer alması olarak tarif eder. Ancak, ruh; uyanıklık gibi görünen periyotlar esnasında bu "rüyalarda" yaptığı seçimlere göre yargılanır.

Ruhun doğasına ait düşüncelerimize göre, ruh gelişiminin basamaklarını çok kısaca çizebiliriz. Ruhsal bir ideal (Gerçekte sadece bir tane ideal vardır: Tanrı'yı ve varlıkları sevmek.) saptamalıyız; bu, zihnimizin o ideal üstünde dur-

masını ve bu idealle ölçülen ve motive edilen seçimlere göre davranmamızı gerektirir. Ondan sonra zihin ve irade, ruhla uyumlu hâle getirilebilir ve böylece Tanrı'ya ve insanlara olan sevgiyi, her birimize özgü biçimde ifade etmekte hür oluruz.

KANUNLAR

BİRLİK ve SEVGİ

Edgar Cayce "okumaları" boyunca tekrarlanan ilk önerme bütün güçlerin birliğidir. Bu, ardından gelen tüm anlayışa bir temel ve belirli bir yöndeki düşünceyi incelemek ve değerlendirmek için hiç şüphesiz döneceğiniz noktadır.

Güçlerin birliği, felsefî terimle monistik (Bircilik) denilebilecek bir önermeyi teşkil eder. Hatta, düalistik (İkilik prensibi) düşünce formlarının belirgin şekilde zıddıdır. Düalizm, iki temel realitenin olduğunu var sayar. Düalizm eğilimleri; ruh ve madde, zihin ve beden, tezahür eden, tezahür ve özellikle de çatışan güçler olarak iyi ve kötü kavramları arasındaki ayrımlarda görülebilir. Yaradan ve yaratılan arasındaki ayrımı saptamak önemli ise de, temel veya değil, böyle bir ayrım bizi düalistik tavırlar ve düşünme kalıplarına götürebilir.

Çoğu teoloji, Yaradan ve yaradılan arasındaki farkı korurken ve kötülük realitesi ile insanın kayıp durumuyla başa çıkmaya çalışırken; istemeyerek, kötülük kavramına birincil önerme olarak yer vermişlerdir. Kıyamet günlerindeki Mahşer Savaşı ile ilgili bazı tasavvurlar bunu, iyi güçler ile kötü güçler arasında son bir mücadele olarak görmektedir. Bu düalizm; psikolojide olduğu kadar teolojide de en ciddî sorunu yaratmakta ve insanlara ve evrene karşı tavırlarımızda çok uzaklara dallanıp budaklanmaktadır.

Eğer evrende çalışmakta olan iyi ve kötü diye iki gü-

cün var olduğunu düşünürsek ve eğer bunların dünyada da çalıştığını görüyorsak, o zaman düşmanımızın, kötü güçlerle birleştiğini düşünürüz. Bu tavırlar; kişiselden başlayıp uluslararası düzeye kadar, Tanrı'yı, komşuyu ve düşmanı sevme ideallerini çabucak saptırabilir. Bir dizi şiddet içeren suçu işleyen ister bir kişi olsun ister koca bir ulus; onları düşmanımız olarak görürsek, nasıl sevebiliriz? Birlik önermesi; bir gün Tanrı'nın bu çocukları ile tekrar karşılaşmak ve onlarla barışmak zorunda olduğumuza dair tekrar-doğuş düşüncesine eklendiğinde, herkese karşı daha olumlu tutum içinde çalışmamızı sağlayabilir artık. Bu nedenle, tam olarak sevmek için birliğe ait çok daha büyük bir şuura ihtiyacımız vardır.

Kötülük realitesi, elbette tanınmalıdır. Ancak bu tanıma; kötülüğün, evrene ait düalistik bakış açısına götüren bir önerme hâline geldiği anlamında değildir. Yine de şu anki, hem Tanrı'ya hem de şeytana inanmanın üstünde ısrarla durulması; kanun koyucunun " Bil ki İsrail, Tanrın Bir'dir." öğüdünün aksine putperestliğin bir şeklidir.

Kötülüğün doğasını anlamadaki en önemli yol, kendimizi Tanrı'dan şuurlu ayırdığımızı kabul etmektir. Kafasını kuma gömen devekuşunu duymuşuzdur. Bu, insanın durumunu göz önünde canlandırmak için uygun bir imajdır. İsyankâr ruh ve bunun sonucu olan ayrılma şuuru esas sorun olduğundan; ne kadar yüksek ve yararlı olsalar da tüm düalist eğilimli felsefeler, ayrılma sorununu daimî hâle getirme yolundadırlar. Diğer yandan, her şeyin olduğu gibi gitmesi gerektiğine dair müdaafası mümkün olmayan bir onaylamayı cesaretlendiren kötülük realitesini inkâr etmemeliyiz. Bu tip felsefeler aslında hür iradeyi inkâr etmekte ve yaptığımız herhangi bir seçimin o anda bizim için doğru olduğu düşüncesini koruyarak gelişmeyi evrimsel güçlere bağlamaktadırlar.

Kötülük; Tanrı'nın çocuklarında, ruhsal varlıklar olan bizlerde bile bulunan isyanın bir ürünüdür. Ancak bu, iyi güce karşı olan kötü güç değildir. Daha çok, bir Tanrı varlığının içinde, birlik şuurundan ayrılmış odak şuur noktaları vardır diyebiliriz. Tanrı'nın Kadir-i Mutlak ve Âlim-i Mutlak oluşunun muhakkak olması kadar, yoldan çıkmış çocuklarının dönüşünü beklediği de muhakkaktır.

Bu önermenin monistik yanları hakkında bir kez aydınlanınca; Yeni Ahit'te sıkça dile getirilen Tanrı'nın misyonunun, kötüyü yenmek değil, daha çok çocukları ile tekrar birleşme olduğunu da görebiliriz. Artık, bir birlik şuur-u ile, İsa'nın düşmanlarımızı sevmemiz hakkındaki öğretisini daha ciddî biçimde ele almak için bir temele sahibizdir.

Bütün güçlerin birliğini tespit eden önermenin en geniş kapsamlı iması, sonunda her şeyin bu birliğe uygun hâle getirileceğidir. Bunun, Tanrı'nın çocukları olan biz bireysel ruhlar için söylemek istediği ise, bir gün bütün ruhların O'nunla birlik hâline getirileceğimizdir. Bu, şüphesiz, er geç herkesin ilâhî affa uğrayacağını savunan evrenselcilik teolojisini akla getirir. Hayrettir; sevgi ve kurtuluşa dair vaazlar vermelerine rağmen birçok kişinin bu ihtimal üzerinde düşünmekten bile rahatsızlık duyduğunu görmekteyiz.

Sevgi ve Kanun

Tüm bilimlerin temel varsayımı, kanuna dayanmaktır. Eğer bu varsayıma tutunmazsa, bilim adamı işinde ilerleme kaydedemez. Evrenin kazaen kanuna dayalı olduğunu var saymak gibi mantiken savunulamayacak bir duruma tutunmak zorunda olan ateist bilim adamını düşünürüm hep! Örneğin, evrenin big-bang ile başladığı teorisi; gelişen

kimyasal kombinasyonların rastgele değil, belirli tertiplerin formasyonu için tercih edilmiş yolları izlediğine dair açık gözlemleri içermektedir.

Kanun ve iyi arasında yaratılış itibarıyla bir ilişki vardır. Birçok kişi evrenin kanuna bağlı bir şekilde işlediğini söylemeye hazırlarken, bu kanuna dayanmanın; onda temel bir iyilik olduğu anlamına gelecek işaretlerini göremeyebilirler. Bazıları kanunun nötr olduğunu söylemektedir; yine de, eğer işleyişinde yasal olmayan bir şey varsa, muhakkak "Bu kötü!" deriz. Örneğin, eğer bir domates tohumu ekseydik ve bu bir yabancı otu olarak büyüseydi, çok rahatsız olur ve "Bu iyi değil." derdik. Eğer yaz ortasında sıcak bir gün bekliyor idiysek ve birden büyük bir kar fırtınası çıksaydı " Bu iyi değil." derdik. Ve böylece güneşin doğudan doğuşuna, batıdan batışına, mevsimlerin dönüşüne ve etrafımızdaki hayatın kanuna dayalılığına bağımlı hâle gelmişizdir. Tüm bu kanuna dayalı tezahürler bir iyiliği ima etmektedir. O zaman daha geniş anlamda diyebiliriz ki, şüphesiz kötü olarak deneyimleyeceğimiz kanuna dayalı olmayan kaos yerine kanuna dayalı, iyi bir kozmos vardır.

Bu tavır, bu "kanuna dayanmışsa iyidir" önermesi; hayatta karşılaştığımız, deneyimlediğimiz ve gözlemlediğimiz her şeye karşı bir tavır olarak kolaylıkla uygulanabilir. Eğer kendi hayatlarımızda ve çevremizdeki insanların hayatlarında, kanuna dayalı olmayanların yanında, kanuna dayalı, bu yüzden de iyi olan tezahürleri görürsek, Tanrı sevgisine yaklaşmış oluruz çünkü Tanrı sevgisinin bir parçası da kanuna dayalı olanı sevmek ve onun iyi olduğunu sezmektir.

Tek Kudretin Doğası

Kanun ve iyi, iyi ve sevgi arasındaki ilişkileri anlama-

ya başladığımızda, Tek Kudretin; nötr olmayan, kesinlikle kötü de olmayan, daha çok iyi oluşun temel niteliğine sahip bir güç olduğunu sezebiliriz. Hayat olduğu için bu enerjinin, deneyimleri, gelişmeyi ve dönüşümü ortaya çıkaran özel bir niteliği de vardır. Bunların ardında olağanüstü bir zekânın olması gerekir! Bu Zeki Yaratıcı'nın ışığı sayesinde oluşan hayatın tezahürlerinde, O'nun Varlığı'nın Sevgi olduğunu görebiliriz. Bir atomun fiziğinde veya bir güneş sisteminde bile, evrendeki sevginin fiziğini anlamamız için eğitici olabilecek bir özellik görebiliriz. Bir çekme ve bir itme kanunu vardır ve bu ikisi arasında sağlanan bir denge vardır. Bu gibi güçler bir atomda veya güneş sisteminde nasıl gözlenebilir? Eğer sadece çekim olsaydı, bir atom veya güneş sistemi, kendi üstüne çökerdi. Eğer sadece itme olsaydı, birleşik sistemlerin hiç biri olmazdı. Bu sistemlerin dengesini gözlemlerken; şeyleri birarada tutan ama yine de bireyselliklerin ve dolayısıyla yaşama süreçlerinin ve ilişkilerin olabilmesi için bunlar arasında belli bir mesafeyi koruyan sevginin fiziği hakkında bir şeyler öğrenebiliriz.

Yaratılanlarda tezahür eden gözle görülür zekâ hakkında ciddî bir biçimde söz etmeye hazır olduğumuzda, her şeyin ardındaki Varlığı sezebiliriz. Sonlu aklın, elde tutulmayan şeyleri kavramlandıramadığından dolayı onları bir kenara bırakması; bir karıncanın, kavrayamadığı için insana "inanmamasına" benzemektedir. Bütün güçlerin birliği kavramı; evrenle olan bireysel ilişkimizin; Tanrı diye seslendiğimiz uzun beyaz saçlı, yaşlı bir adam veya soğuk ve şahsiyeti olmayan bir özellik taşıyan nötr bir evren hayal etmekten çok daha derin ve zengin olduğunu sezmede bir kural hâline gelebilir.

Birlik önermesi ile yaşamaya başladığımızda, çevremizdeki şeylerde bir birliğin tezahür etmiş olduğunu gör-

meşe başlayabiliriz. Holografik fotoğraflar; bütünün, çok küçük bir kısımda da saklanabileceği hakkında bize bir ders vermiştir. Bu nedenle, birlik prensibini incelerken, örnek bir parçanın, bütünün formunun çoğunu açıklayabilmesinden dolayı şaşırmamalıyız. İster bir doğum tarihinde ister bir ismin nümerolojisinde, ister bir el yazısının grafolojisinde veya bir yüzün fizyonomisinde, bir ses analizinde, bir damla kanda veya tek bir hücredeki genetik kodda; bize tüm bireyin bir resmini veren çevresel bilgileri bulabiliriz. Ayrıca bunların sadece dış yüzeye ait, belki de, ruhsal birer varlık olan her bir bireyin birliğini ve bütünlüğünü daha derinden düşünmeye sevk eden işaretler olduğunu da anlamalıyız.

Birlik Şuuru

Edgar Cayce "okumaları" bize, altı ay boyunca ilk dersin birlik, birlik, birlik olması gerektiğini söylemektedir. Bu yüzden birlikten bir tavır veya şuur olarak söz edebiliriz. Bütün güçlerin birliği şuur, tek bir şeyin şuur ile aynı değildir. Üç boyutta olduğumuzdan ve sayılabilen şeylere yönelik olduğumuzdan "bir" kelimesini duyduğumuzda, bir "şeyi" düşünebiliriz. Bu, Tanrı realitesinden söz etmeye kalkışma sorununun bir parçası olagelmıştır. Ama eğer bütün güçlerin birliğini, bir prensip olarak ele alabilirsek; birliğin, bir şeyi ima etmediğini görebiliriz. Öyleyse, bu birlik prensibini Tanrı'ya, O'nun oralarda bir yerde olduğunu ima etmeksizin uygulayabiliriz.

Birlik şuur, sevginin temeli hâline gelir. Birlik; ruhun Tanrı ile birliğinin farkındalığı demek olan İsa şuurunu tanımlamanın bir başka yoludur. "Ben ve Baba, birdir." diyen İsa, aynı zamanda "Ben sende ve sen bende" demiş, içimizde bu birlik farkındalığını geliştirmeye çabalamıştır. Şuur

olarak birlik, her şeyin birbiri arasında özel cinsten bir karşılıklı ilişkiler ağını ima eder. Bu şuuru; diğer insanlara, diğer uluslara, ekolojiye, gökkubbenin ta kendisine olan tavırlarımızla uygulamalıyız. Bir çalışma ilkesi olarak Birlik, tavırlarımızı ve bu tavırların diğer insanlara ve çevremizdeki dünyaya karşı olan davranışlarımızı değiştirmek için derinden duyduğumuz ihtiyacı ortaya çıkarır.

Büyük Emir

Sadece bütün güçlerin birliği şuuruyla, büyük emri, yapmamız gereken biçimde ciddiye almaya başlayabiliriz. Büyük emir, sevme emridir. İstisnasız her şeyi sevme emridir. Bütün düşüncelere yönelik tavırlarımızı formüle eden bir kuraldır. Ancak, büyük emrin neden iki kısmı var diye sormaya devam etmeliyiz. Bize hem bütün kalbimizle, zihnimizle ve canımızla Tanrı'yı sevmemiz ve hem de komşumuzu kendimiz gibi sevmemiz gerektiği söylenmiştir.

Tanrı sevgisi, Realiteye doğru, Kanuna doğru, Evrene doğru yönelişimizdir ve Realite ile, Hakikat ile, şeylerin oluş şekli ile, evrenin temel nitelikleri olan nihaî Işık, Hayat ve Sevgi ile bir ve uyumlu olma arzumuzu belirtmektedir.

Diğer yandan, komşumuzu sevmek; aramızda farklılıklar olsa bile birliği tanımaktır. Tanrı'nın bizleri çokluk hâlinde yarattığı üstünde tekrar düşünmek yararlı olabilir; Tanrı, çeşitliliği seviyor gibidir. Birliğin, bir formun tekiliğinden ziyade formların karşılıklı ilişkilerinde ve karşılıklı dayanışmalarında bulunduğunu sezebilmek için bitkilerin, kuşların, balıkların ve yaratılmış olanların diğer yanlarının muazzam adetteki cinslerine bakmamız yeter. Öyleyse, komşumuzu sevme arayışında iken ve bu ilişkide bir birlik niteliğini sezmeye çalışırken; şu veya bu komşunun temsil

ettiği farklılıklara saygı duymaya, hatta değer vermeye ve hatta sevmeye başlarız. Ve böylece yardımcı yaratıcılar olarak, bir diğërimizin farklılığını paylaştığımızda ve dahası bir diğërimizin şuurunu harekete geçirdiğimizde hayatlarımızın nasıl zenginleşeceğini görebiliriz.

Evrendeki bütün ruhlar, yani bizler bir gün, sevgi kanununa uygun hâle getirileceğiz. Bizler sevginin suretinde yaratıldık; bu surete uymak bizim kaderimiz. Ruhsal varlıklar olan ve hür iradeye sahip olan bizler, hür irademizi ve yardımcı yaratıcılığımızı büyük emre en uygun şekilde kullanarak bir gün bunu tezahür ettirmek zorundayız. Bir gün tüm kalbimizle, zihnimizle ve ruhumuzla Tanrı'yı sevmeliyiz. Komşumuz da ihtiyaç içinde olan kişi olarak tanımlanmalı ve sevgimiz, şu an düşmanımız dediğimiz kişileri de kapsamalıdır.

Büyük emri, dünyaya cevap olarak sunan Edgar Cayce "okumaları"; aynı ideale sahip olmamız gerekirken, aynı fikre sahip olamayacağımızı söylemektedir. Fikirler ve idealler arasındaki fark üzerinde daha çok düşündükçe, bu sözleri daha yardımcı ve eğitici bulabiliriz. Tekrar ve tekrar kendimizi fikirlerde ayrılığa düşmüş bulmakta ve çoğunlukla bu fikir farklarının bizi, paylaşılan bir ideali temel alan bir işte birlikte çalışmayı takip etmekten ayırmasına izin vermektediriz. Uyumlu olmak için aynı fikre sahip olmamız gerektiğini hissetmektediriz. Ama bu çoğunlukla sadece gereksiz değil, bazı durumlarda arzu edilmeyen bir durumdur da. Bireysel ruhların zenginliği, bizlerin tam tamına aynı fikirlere sahip olmamıza engel olur. Tekliğin bu niteliğine değer verebilir, saygı duyabilir ve hatta onu sevebiliriz de. O zaman bu farklılıklar; hayal kırıcı olmaktan çok, zenginleştirici, bizi aynı ideali paylaşmaya teşvik edici hâle gelirler.

Bir Kanunu

Birliği, birincil önerme olarak tespit edince, başlangıcı tarih öncesi geçmişte olan bir çalışmaya koyulabiliriz. Edgar Cayce "okumalarında" bize, "bir kanunu" olarak adlandırılan ve on iki bin yıl önce gelişen bir çalışmadan söz edilmektedir. Bu "bir kanunu", o zamanın insanlarını çevreleyen şartlarla ilişkilendirildiğinde; ruhların, sayelerinde bedenlenmekte olduğu ırklara, cinsiyetlere ve birçok farklı varlık tipine yönelik yeni tutumların geliştirildiğini görmekteyiz. "Bir kanunu" tamamen yeni bir düzen ve yeni bir çağ getirmiştir.

Kendimizi bu önerme ile birleştirebilen bizler; bugün tekrar, zamanımıza yeni bir çağı, bütün kişileri Tanrı'nın çocukları olarak kucaklayan yeni bir şuuru getirmeye yönelik olağanüstü ve yararlı bir yola katkıda bulunabiliriz. Dünyanın birliğine önem veren ve şahıslararası, ulusal ve uluslararası ilişkilerde birlik kuracak bir şuuru geliştirmeye başlayabilir ve bu gelişmeye yardım edebiliriz. Bu harikulâde ve güzel canlı küre, dünya gezegeni, böyle bir şuur için haykırmaktadır.

Birlik ve Bütünlük

Birlik psikolojisi, bireye, kendi varlığı içinde bir bütünleşmeye gitmesi için yapılan bir çağrıdır. İç benlerimizle birlik içinde olmadığımızdan, psikolojik veya fiziksel bütünlüğümüz yoktur. Bütünleşmek veya tamam hâle gelmek için yola koyulurken, ilk önce hepimiz için en önemli deneyimin, ideal ruhsallığın ne olduğunu bilmek olduğunu hatırlayabiliriz. Eğer ruhsal bir ideal saptamada motivasyonel potansiyellerimizi tek bir amaca doğru yönlendirebilirsek, o zaman İsa'nın "eğer gözün tek olsaydı, bütün

bedenin ışıkla dolabilirdi" ifadesini deneyimlemeye başlayabiliriz. Eğer göz tek olursa, yani eğer iç varlığımızda tek bir amaç üstünde olursak, o zaman fiziksel, mantal ve ruhsal olarak ışıkla dolabiliriz.

Birlik prensibi, içimizde uyumlanma, günahların bağışlanması ve birlik içinde olma hâlini ararken meditasyon pratiğinin ardındadır. Birlik ruhu, bağışlama ruhunu gerektirir, çünkü bağışlamadığımız takdirde ne içimizde ne de başkalarıyla ilişkilerimizde birlik olabilir. Birlik ruhu, içimizdeki güçlerin biraraya gelmesini gerektirir. Bu süreçte bedenimiz ışıkla dolabilir ve dünyaya ışık verir hâle gelebilir.

ZAMAN, MEKÂN ve SABIR

Edgar Cayce "okumalarında" bize, birincil önermenin bütün güçlerin Birliği olduğu söylenmektedir. Bu anlamamız gereken temel bir kavramdır. Tüm evrende sadece Tek Kudret vardır. Bu Güç nötr değildir; o, Ruhtur; o, Hayat Gücüdür. Sevgi'dir. Kanun'dur. Tanrı'dır. Bizler ve etrafımızda deneyimlediğimiz her şey bu Tek Kudret'in tezahürleridir.

Edgar Cayce "okumaları" bize aynı zamanda, ruhsal varlıklar olan bizlerin başlangıçtan beri, dünya olmadan önce, hatta anladığımız fiziksel anlamı ile bir yaradılış olmadan önce bile Tanrı ile ve Tanrı'dan olduğumuzu söylemektedir. Ruhsal varlıklar ve Tanrı'nın çocukları olan bizler O'nunla idik ve başlangıçta mükemmeldik. Bizi, dostlar edinme arzusundan yarattı ve O'nunla birlikte yaratanlar olmamızı istedi.

Tek Kudret tarafından sadece Bir Kanun yazılmıştı: Rab'bini, Tanrı'nı bütün kalbinle, zihninle ve bedenle sevmek ve de komşunu kendin gibi sevmek. Mükemmel olmamıza rağmen, bazılarımızın içinde, açıklanamaz bir biçimde bir isyan ruhu, o Kanunu bozma dürtüsü uyandı. Bu isyan; Bütün'ün daha büyük olan iyiliğine ait kabul edilmiş farkındalığı ve düşünceyi reddeden bencilliğin bir ifadesi hâline geldi. Yoldan çıkmaya hiç gerek yoktu, ama biz düştük!

Şu soru daima sorulur: "Mükemmel bir varlık nasıl

düşebildi?" Düşen biz olduğumuza göre, bu soruyu kendi—
 içimizde cevaplayabiliriz. Çünkü o isyan ruhunu hâlâ içi-
 mizde taşıyoruz. Yapmamız gereken şeyi bilmek ile yap-
 mak istediğimiz şeyi bilmek arasındaki günlük çatışma-
 larımızdan uzağa bakmaya hiç gerek yok. Düşüş, ruhsal
bir düşüştü ve ruhsal âlemde meydana geldi. Bunun, dün-
 ya üstünde ortaya çıkışımızla veya maddenin cazibesıyla
 hiçbir ilgisi yoktur. Bunlar çok sonra oldu.

Dünya plânındaki deneyimimizin, bu düşüşün arzu
 edilmeyen bir sonucu veya cezası olduğu kanısı hâlâ yay-
 gındır. Ancak "okumalar", bedenlenmelerimize; yapıcı
kendini geliştirme fırsatları olarak bakmamızı belirtirler.

"Okumaları" daha dikkatlice incelediğimizde, bu
 plândaki maddiliğin gelişmesinin ve şuur deneyimimizin
 çok gerekli olduğunu öğreniriz. Düşen ve kendi düşünce
 formlarına yakalanan bizlerin Bir'den ayrı olduğumuzun
 farkına varma ihtiyacımız vardı.

Gerçekten de, yarattıklarımıza kendimizi öyle kaptır-
 mıştık ki, ayrılmış hâlde olduğumuzu bile bilmiyorduk.
 Kurduğumuz bu dünya plânı tezahürlerinde kendimizle
 karşılaşarak, Tanrı'dan ayrılışımızı sezme ve Bütün ile olan
 birliğimizin uyumlu ve tam farkındalığına dönebilmek için
 Tanrı'nın davetiyesini alma fırsatına sahip olduk.

"Okumalar"; dönüş yolunu bulmada her bir ruhun bi-
 reysel gereksinimlerini karşılamak için Tanrı'nın neredeyse
 sonsuz fırsatlar ve boyutlar hazırladığını söylemektedir.

"Bir ruhun bile yok olmasını istemez Tanrı, ama her baştan
 çıkış, her sınav; hazırlanmış bir kaçış yoludur." (5755-2)

Ve böylece, kendimize; dünya plânındaki deneyimi-
 mizde hapsolma ve kaybolma iznini vermemize rağmen
 bunun amacı daha çok bir uyanma ve saflaşmadır, O'na
 dönüşümüzü hazırlayan Yaratıcı'nın sunduğu bir fırsattır.

Üç Boyut

Artık, şu anki şuurumuzun doğasının üç boyutlu olduğunu ve şu anki farkındalık safhamızın özelliklerinin, üç boyutlu deneyimler içinde olmamızı sağlayacak biçimde olduğunu anlamış durumdayız. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'tan söz etmekteyiz, halbuki sadece Bir Tanrı olduğunu biliriz; Birlik'ten teslis terimleriyle söz etmemiz sadece onu sonlu zihinlerimizle daha iyi kavrayabilmek, anlamlandırabilmek içindir.

Deneyimimizin bu boyutları nelerdir? İkisini ittifakla, hatta kesinlikle isimlendirebiliriz. Hepimizin malûmudur ki, Zaman; deneyimimizi, farkındalığımızı, öğrenmemizi ve gelişmemizi ölçme veya karakterize etme yoludur. Aynı şekilde bildiğimiz ikinci şey de Mekânın, ortak deneyimimizin bir boyutu olduğudur. Çevremizdeki fiziksel evrenin ve onun tezahürlerinin mevcudiyetidir. Mekân, zaman içinde yürüttüğümüz deneyimlerimizin arenasıdır.

Zaman ve mekânın ötesinde, ortak deneyimimiz için daha büyük ve daha önemli bir boyutun varlığını sezeriz. Edgar Cayce "okumaları", bu üçüncü boyutu Sabır diye tanımlar.

İncil'e aşına olanlar, Eyüp'ün yücelttiği sabrı duymuşlardır. Sabırın, Ruh'un meyvelerinden biri olduğunu biliyoruz. Yine de sabrın nasıl olup da bir boyut olabileceğini merak edebiliriz. Bir an için boyut, bir ölçü biçimidir diye düşünelim. Hayatlarımızı Zaman'ın ve Mekân'ın terimleriyle, ruhun gelişmesi anlamında ise hayatlarımızı Sabrın terimleriyle ölçeriz.

Bunu daha yakından inceleyelim. Mekân'da, doğadaki tezahürler gibi, Tanrı'nın elinin işini güzel bir çiçekte, bir günbatımında, tüm yaratılanlarda görmekteyiz. Zaman'da, gelişme ve değişimdeki gibi, Tanrı'nın elinin işini mevsim-

lerde, gündüz ve gecede, yere düşen, ölen, yeniden hayata gelen ve mevsiminde meyve veren bir tohumun çemberinde görmekteyiz. İnsanın fiillerinde, Ruh'un meyvesinin temel niteliği Sabır'dır. Sabır; bu nedenle, bizim Ruh ile, Birlik ile olan tam ve tahammül edici uyumlanmamızın ölçüsü hâline gelir.

Artık, anlayışımızda daha ileri bir adım atmak durumundayız. Eğer sadece Tek Kudret, Tanrı varsa ve eğer realite bize kendini zaman, mekân ve sabır boyutlarının teminleriyle sunuyorsa; o zaman bu, birde üç -Baba, Oğul ve Kutsal Ruh- olan Tanrı'yı; beden, zihin ve ruhtan oluşan bireysel birde üç oluşumuz vasıtasıyla deneyimlememiz sürecini takip etmez mi? Bu bireysel düzeylerde tezahür eden Tanrı'yı anladığımızda, aynı zamanda O'nu deneyimlememizin zaman, mekân ve sabrın birde üç olan boyutları ile de oluştuğunu anlayacağız.

Bu anlayışlar içimizde; kendimizi içinde bulduğumuz deneyimlerin doğasına ve amacına karşı yeni ve olağanüstü bir tepki uyandırabilir. Bu anlayışlar, dünya plânındaki fırsatlarımıza karşı tavırlarımızı tamamen değiştirmelidir. Önceden, dünya deneyiminin kötü olduğunu veya daha düşük bir realitede hapsedüğümüzü hissetmiş olabiliriz; artık, zaman, mekân ve sabrın aslında Tanrı'nın kendisi olduğunu anlamış durumdayız. Gerçek realiteyi, yani Tanrı'yı; uyanma, uyumlanma ve geri dönme fırsatına sahip olabilmek için bu boyutlarda deneyimleriz. Her deneyimde, bize gelişebilmemiz için Kendini; Kendi sevgisi ve Kendi kanunları hâlinde sunan O'nu görmeliyiz. Her deneyimde, ruhun gelişmesi için O'nun bize; ayaklarımıza takılanlar yerine, atlama taşları sunduğunu sezmeliyiz.

Herhangi bir zaman veya herhangi bir şartla yüz yüze, eğer gelişmeye hazırsak, o zaman, o şart veya deneyim eğitici hâle gelebilir. Hayatımızı gelişme ve öğren-

me isteği ile doldurduğumuzda, hayatımızın her anında Tanrı ile karşılaşırız.

Hayatın bu yönünü anlamlandırmak için eklenecek şey ise kuşkusuz benliklerimizdir. Sürekli benliğimizle karşılaşmaktayız. İnşa eden zihinlere ve seçim yapan iradelere sahip olduğumuzdan; benliklerimizi, Tanrı ve Kanun ile kesin bir ilişki içine sokabiliriz. Hayatta karşılaştığımız şartlar; ne yapmış olduğumuz ve Kanun'a göre nasıl durumlar almış olduğumuz hakkında şahitlik yaparlar.

Sadece Tek Kudret olduğundan ve bu Birlik, Tanrı olduğundan ve İlâhî Olan, Sonsuz olduğundan dolayı kozmik şuurun bakış noktasına göre sadece tek bir zaman ve sadece tek bir mekân vardır. Sonsuz için, sonlu şuurlarımızın anladığı anlamda bir zaman veya mekân yoktur. Yine de Tanrı'nın lütfuyla; üç boyutlu bir farkındalıkta yaşamamıza ve gelişmemize izin verilmiştir; öyleyse, bu boyutların doğasını anlamak ve onlarla çalışmak bizim için elzemdir. Ancak fiziksel, mental ve ruhsal boyutların kanunlarına uyarak, onlardan kurtulabiliriz.

Eğer bu boyutlar, insanın şuursal yönden gelişmesi için yapılmışlarsa, bu yönde nasıl iş görürler? Bu işleyiş, insanın yaptıklarının; Kanun'a göre olan amaçlar, seçimler ve uygulamalar sayesinde kendi benliği ile karşılaşmasının kayıtları yoluyla. Bu nedenle, insanın deneyimlerinin "zamanın ve mekânın çilesi üstünde" yazılı olduğu söylenir. Bu kayıtları en sonunda okuyabilmemiz ve farkına varabilmemiz ise sabırla olur ama bu farkındalıkta, birde olma hâlinin birleşmesinde ne zaman ve ne de mekân var olacaktır.

"Okumalar", sabrın pasif değil daha çok aktif bir güç olduğunu tekrarlar. Eğer sabır aktif bir güç ise o zaman sabrı uygulamaya muktedir olmamız için içimizde bir güçlü harekete geçirmek gerekir. Derin meditasyonda beden

içindeki ruhsal güçleri hareketlendirebiliriz ve bu güçler, bedendeki yedi ruhsal merkez içinden akabilir. Bu nedenle, eğer sabır uygulanacak aktif bir güç ise ve hayat gücü, derin meditasyonla içimizde harekete geçerse o zaman ardından şu gelir: Sabırlı olmak için, akış vasıtaları hâline gelmemiz gerekmektedir!

Sabır uygulama arayışında, bazı yanlış anlamalar olabilir. Çoğu kişi, çok yanlış bir biçimde, sabrın; onları bir cins paspasa benzeteceğini veya karakter güçlerini azaltacağını sanırlar. "Okumalar" bu hatalı kavramayı çok kez düzeltmiştir. Örneğin:

"Emin olun ki, sabır, eziyet çekme ve metanet, kendi usul-
lerince, erdemlere yönelten dürtülerdir ama varlık, benliğine sa-
dece empoze edilmesine izin verdiğinde ve sadece bir başkasının
daha öfkeli bir doğası var diye ikinci sırayı aldığı anda, erdem ol-
maktan çıkar." (3029-1)

Her birimiz, her bir ruh için sabır; maddesellik içindeki konukluğumuz boyunca öğrenilmesi gereken bir derstir. Sabrın içinde ve sabırladır ki insan, hayatın sürekliliğinin ve ruhunun Bütün'ün bir parçası olduğunun bilgisine git-
tikçe daha fazla varır. Zaman ve mekân; sayelerinde, yaratıcı ve motivasyonel güçleri anladığımız boyutlardır. Sabır ise, insanın Tanrı'ya tepkisini ve O'nunla ilişkimizde ne yapmış olduğumuzu açığa çıkarır.

KARMA ve BAĞIŞLAMA

Tekrardoğuş, "Tanrı, sevgidir" birincil önermesini takip eden doğal sonuçtur. Hem Tanrı'nın çocukları olan insanların ruhlarının hayatiyetinin sürekliliği ve hem de yoldan sapan çocuklarının Yaratıcısı olan Tanrı'nın süregelen bağışlayıcılığı, Tanrı'nın doğasının ta kendisidir.

Bu noktada, Yeni Ahit'teki İyi Çoban meselini yeniden gözden geçirmek yararlı olacaktır.

"Siz ne dersiniz? Bir adamın yüz koyunu olsa ve bunlardan biri yolunu şaşırsa, doksan dokuzunu dağlarda bırakıp, yolunu şaşıranı aramaya gitmez mi?

Eğer onu bulacak olursa, size doğrusunu söyleyeyim, yolunu şaşırmamış olan doksan dokuzu için sevindiğinden daha çok onun için sevinir.

Bunun gibi, göklerdeki Babanız da bu küçüklerden hiç birinin kaybolmasını istemez." (Matta 18:12-14)

Eğer iyi bir çoban bu son koyunu aramak için yola koyuluyorsa, Sevgi Dolu Yaratıcı; zamanın koridorlarında, ebediyetin mahzenlerinde çocuklarının peşine düşmekte ısrar etmez mi? Meselin, İsa'nın "Tanrı bu küçüklerden hiç birinin kaybolmasını istemez." sözleriyle bitmesi gibi Edgar Cayce "okumaları" da Tanrı'nın hiçbir ruhun yok olmasını istemediği sözünden daha doğru bir sözün olmadığını teyit eder.

Ancak, tekrardoğuş kavramı olmadan Tanrı'yı tanımış bazı kişiler, bu ilkenin; kendi hayatlarında, O'nun ruhunun

ıslah edici çalışmasından anladıkları ve değer verdikleri şeyin tam aksi olduğundan korku duymaktadır. Tekrardoğuşun tüm insanlığa önerdiği bağışlama vaadini görmektense, karma kanununun, onları İsa'nın çalışmasından ve cennette hemencecik elde edilecek seçkin bir yer vaadin-den uzaklaştırmasından korkmaktadırlar. Bu, hem karma kanununun ve hem de bağışlama kanununun ima ettiklerini ve anlamlarını yanlış anlamaktan kaynaklanır.

Tekrardoğuş kavramı ile veya tekrardoğuş kavramı olmadan İncil'i dikkatlice incelemek de bizi aynı sorunla baş başa bırakır. Diğer yandan bize, kanunun en ufak noktasının bile yerine getirilmesi gerektiği söylenmiştir; kılıçla yok eden yine kılıçla yok olur ve insan neyi ekerse, onu biçer. Diğer yandan, bize rahmetten ve bağışlamadan, hayatlarımıza sokmamız gereken ıslah edici ve telâfi edici çalışmadan da söz edilir. Bu nedenle, tekrardoğuş kavramı olmaksızın da, İncil'de kanunla ilgili kolaylıkla anlaşılmayan ve rahmet ve bağışlama kavramı ile birleştirilen bazı ibareler buluruz. Rahmetinin ve bağışlamasının keyfi değilse bile, garip standartlara göre seçilmiş olanlara uygulandığı gibi bir Tanrı özelliğiyle baş başa kalırız. Bir hastahane de aynı koğuştaki kalan iki kişi aynı günde ölürler. Biri ölüm yatağında günah çıkarır ve ebedî cennete gider, diğeri ise ebedî cehenneme. Böyle bir teoloji ne kanunu ne de sevgiyi yansıtır. O zaman, bazılarının karma kanunu ve sevgi dolu yapısı sebebiyle bazılarının da bağışlama kanunu dediği kanunun doğasını tekrar inceleyelim.

Sankristçede, karma sözcüğü aksiyon anlamına gelir. Bundan sık sık sebeup ve sonuç kanunu olarak da söz edilir. Bilimin yaptığı gibi biz de sebep ve sonuç teriminden, geçmişteki olaylar ve sonuçları gibi daha da geniş bir terime doğru bir yelpazede terminolojimizi iyi ayarlayabiliriz. Belki de daha iyi bir karma anlayışı, "her şey kendi türünü

yaratır" ve "benzer benzeri çeker" ifadelerinde bulunabilir. Tavşanların tavşanları, domateslerin domatesleri vücuda getirmesi gibi insan deneyiminde de, nezaket fiili, nezaket fiillerini ve öfke fiilleri de öfke fiillerini vücuda getirir. ----

Bu, ahlâk veya yargılama anlamında değil, daha çok olayların işleyişi anlamında bir kanundur. Bu nedenle, karma kanununu incelerken, tüm kısas, ceza ve yargı fikirlerimizi bir kenara bırakalım ve zaman içinde benzerin benzeri vücuda getirmesi biçimindeki olağanüstü inceliği takdir ederek çalışalım. Tanrı ile birlikte yaratanlar olduğumuzdan; düşündüğümüz ve deneyimlediğimiz şey sadece bizim başımıza gelmez, aynı zamanda bizim bir parçamız da olur. Ve artık varlığımızın bir parçası olduğundan, bu şey; eğer Tanrı ile birliğimizin farkına varışımız ve benliklerimiz arasında engel oluşturuyorsa, karşılaşmamız gereken şey hâline gelir.

Edgar Cayce "okumaları", İncil'i izleyerek, değişmez bir kanun olarak bunun kesinliği hakkında hiçbir şüpheye yer bırakmaz. "İnsan ne ekerse, onu biçer." ifadesi, bahçıvanlıkta olduğu kadar insan deneyimi ve davranışlarında da kelimesi kelimesine doğrudur.

Karma kanununun işleyişini anlamaya çalışırken, akılda tutmamız gereken birkaç şey vardır. Biri, içimizde inşa ettiğimiz formların, zamana bağlı olmaksızın devam etmesidir. Eğer ektiğimizi biçiyorsak, bazıları iki olay arasında yakın bir zaman aralığını bekleyebilir. Ancak şuurduşunla, zamansız olma gibi bir nitelik vardır.

Eski Mısır'dan kalan arkeolojik kalıntılar arasında, dört veya beş bin yıl yaşında olduğu söylenen bazı tahıl tohumları bulunmuştur. Bu tohumlar; çimlenme için uygun şartlar altında, yüzyıllar boyunca uykuda olmalarına rağmen yeniden hayat bulmuşlardır. Aynı şekilde, kendi içimizde, bir deneyimdeki bir tavrın veya fiilin tohumunun,

birkaç bedenlenmeden önce meyve vermediğini keşfedebiliriz. Bazıları, bir başkasının yaptığı bir şeyin karşılığını ödemek zorunda olmanın haksızlık olduğunu söyleyip, yakınmaktadırlar. Ancak mesele de budur; kendimizle karşılaşyoruz; geçmişteki tecrübelerde, şu an kendimizi içinde bulduğumuz şartları oluşturan, bir başkası değil, kendimiziz.

Bu kanunun tam olarak anlaşılmamış bir yanı; inşa edici olan zihin düzeyinden fiziğe doğru olan hareketin, sonuç olmasıdır. Bir deneyim esnasında edinilen bir tavır veya davranış şekli, sonraki bedenlenmede bedeninin bir niteliği olarak tezahür edebilir. Bu nedenle, şu anki fiziksel görünümlerimiz veya hastalıklarımız, evvelki tavır ve fiil-lerimizin sonuçları olabilir.

Karma kanunun ciddî bir yanlış anlaşılması da borçlandığımızı ödüyormuşuz gibi düşünülmesidir. Bu bir borç ödemesi değil, benliğin inşa etmiş olduğu şeylerle uğraşmaktır. Bu ayırım, tavrımızda hayli belirgin bir farklılık yaratmalıdır. Bir bakış noktası, bir yargıcın keyfi şekilde ödeme istediğini öne sürmekte, diğeri ise karmik tezahürün, evvelki bir tavır ve düşüncenin doğal ve kanuna dayalı sonucu olduğunu bağlantısını kurmaktadır. Karmik deneyim özellikle acı verici olduğunda, karmaya ait cezaî bir niteliğin var olduğu hissedilebilir. Ama ne Tanrı ne de kanun cezalandırıcıdır; karşılaştıklarımız, daha çok, kendimiz için daha önceden inşa ettiğimiz şeylerin doğal sonucudur.

"Okumaların", bağışlama kanununun doğasını nasıl tarif ettiğini inceleyelim:

"Rab'bin kanunu mükemmeldir ve bir varlık, bir birey ne-yi ekerse onu biçmelidir. Bu kanun değiştirilemez. Merhamette, lütufta veya kanunda yazılı olan, varlığın seçimidir. Eğer biri merhamete, bağışlamaya, sevgiye, arkadaşlara sahip ise, benliği

bununla ilgili olanlarla göstermelidir. Çünkü benzer, benzeri vücuda getirir.

Kurulmuş engeller vardır, evet. Bunlar, bedelini sizin için ödeyen Tanrı'dan, inançla, sevgiyle, sabırla, nezaketle ve yumuşaklıkla uzaklaştırılabilir.

İçinde olduğu deneyim varlığa haksızlık gibi gelebilir. Öyle midir? Rab'bin kanunu mükemmeldir. Onun rahmeti yeterlidir, eğer senin sabrın da yeterliyse." (5001-1)

Şüphesiz sorulacak olan şudur: "Karma kanunundan bağışlama kanununa nasıl geçeriz?" Bu geçişle ilgili üç anahtar kavram vardır: idealler saptamak, bu ideallere uygun seçimler yapmak ve bu seçimleri uygulamak.

"Bu nedenle...kanunlara uygun yaşarsan, kanunlara uygun yargılanırsın. İnançla yaşarsan, inançla yargılanırsın. Merhametle yaşıyorsan, merhameti hayata geçirmen gerekir ve merhametli ol. Eğer arkadaşların varsa, kendini arkadaşça göstermelisin. Eğer sabrın olacaksa, önce kendine ve sonra başkalarına sabretmelisin." (2981-1)

Şimdi, karma kanununun değişmez olan ve onu en küçük zerresine kadar yerine getirmemiz gerektiğini söyleyen yanıyla ilgili soru sorulabilir. İnşa ettiğimiz ne ise onunla karşılaşmalıyız ama bağışlama kanunu altında kendimizle karşılaşabiliriz. Evet, benliğin inşa ettikleri ile karşılaşılmalıdır ama onunla karşılaştığımızdaki ruh hâlimizle tamamen farklı bir sonuç deneyimleyebiliriz. Hemen denebilir ki, İncil'den öğrendiğimiz gibi, bağışlama Tanrı'nın bir hediyesidir ve karşılıksız verilir. Ancak keyfî değil, kanuna dayalı biçimde verilir. Eğer merhamet istiyorsak, merhametli olmalıyız. Bu nedenle İsa bize "Borçlarımızı affet, bize borcu olanları affettiğimiz gibi." demeyi öğretmiştir. Değişmez duamız, o hâlde, bağışladığımız kadar bağışlanmaktır.

Artık karma kanununun bir diğer ilkesini sunabiliriz:

benzer, benzeri yaratır. Bu kanun niteliği işaret eder ama bazen de niceliği. Eğer aynı cinsten yüz tane hata yaptırırsak, bu mutlaka; bu durumun daha beteriyle yüz kere daha karşılaşacağımız anlamına gelmez. Sadece bir tanesi, yüz katı mısır üretebilir; karma kanunu da mısırın mısır üreteceğini söyler ama ne kadar üreteceğini değil! Eğer bağışlama ekersek, yüz kat fazla bağışlama biçebiliriz. Tanrı, insanlığı borçlarını ödemek zorunda olan borçlular olarak değil, sevgi kanununu öğrenmek ihtiyacında olan çocukları olarak düşünür.

Şimdi, karma kanunu ile sevgi kanunu arasındaki ilişkiyi bir başka perspektiften inceleyelim. Okumalarda "Ruh, hayattır; zihin, inşa edicidir ve fizik sonuçtur." diyen formülü hatırlayınız. Bu formülü, aşağıdaki ilişki açısından inceleyelim.

Zihin, inşa edici ve fizik de sonuç olduğundan; karma olarak inşa edilen şey bir form olarak zihinde yer eder ve bir gün fizik alanda tezahür ettirilebilir. Ara sıra, "okumalar" karmadan, dürtüye yol vermek olarak söz eder. Zihinde bir form olabilir ama bunun fizikte ifadesi gerekli değildir. Ancak, bağışlama kanunu daha yüksek bir düşünüş düzeyini başarmamızı veya bu bütün yaratıcı sürecin başlangıcına yakınlaşmamızı mümkün kılar. Bu süreç; bu güce form veren zihin vasıtasıyla ruhtan, bu forma tezahür veren fiziğe doğru gelen bir harekettir. İdeallerimizle, ruhumuzla veya motivasyonumuzla daha derinden çalıştığımızda veya hayat gücünü kullanışımıza daha yüksek bir amaç eklediğimizde; bir formu uyandıran amaç, bu formun ifadesinin tezahürde farklı bir biçim almasına yol açar.

Birçok bedenlenmeler boyunca, ruh içinde birçok model inşa ettik. Bunların hepsi, tohumlar gibi, çimlenme ve meyve verir hâle gelme potansiyeline sahiptir. Ama farklı

amaçlarla enerjilendirilebilirler. Eğer bir model; başkalarına yardım etme amacı ile enerjilendirilirse, belli bir biçimde tezahür edecektir. Eğer aynı model; kendini büyük gösterme amacı ile enerjilendirilirse, tamamen farklı bir biçimde tezahür edecektir. Bu süreci gözlemenin bir diğer yolu da insan şuurunu Sonsuzun sonlu ile olan ilişkisinde temsil eden şu eski, koni veya huni biçimindeki modelimizi kullanmaktır.

Bu nedenle ruh, güç veya enerji; zihinde bulunan bir formdan akar (karmik form) ve karmik formun niteliğini taşıyan fiziksel bir tezahürü var eder. Ancak ruh, yü ksek bir ideal veya amacın yol gösterdiği bir kişinin içinden aktığında, tezahürler oluşur ve de benlik ve diğerleri tarafından tamamen farklı bir biçimde deneyimlenir. Karmik formla nasıl karşılaşıldığını anlayabiliriz ama onun tezahürleri onu harekete geçiren amaç yüzünden farklıdır. Bu nedenle, gerçekten de, tökezleten taşları atlama taşlarına çevirebilir ve normalde karmik denilebilecek her deneyimi; hayatımızda Tanrı'nın rahmetinin, kendimizi ve diğerlerini daha iyi hâle getirmesi için çalışma fırsatları olarak görebiliriz.

Bu bizi, daha önemli, daha zor ve aslında daha güzel olan bir düşünüşe götürür. Kilisenin geleneksel öğretisine doğru yönelmiş bazı kişiler, tekrardoğuş kavramları ve karmının, Nasıralı İsa'nın, günahları bağışlama işlevini bir kenara atmasından veya konu dışı bırakmasından korkmaktadır. Diğer yandan, günahları, İsa'nın yerine papazların bağışlamasından rahatsız olan birçok kişi; karma kanununda, ruhsal gelişmenin nasıl oluşabildiğine dair daha mantıkî ve anlamlı bir açıklama bulmaktadır. Böyle kişiler, onları rahatsız etmiş olan teolojik bir dogmadan kendilerini kurtarılmış hissetmektedirler.

"Okumalara" göre İsa; kanuna tam anlamıyla uyarak,

kanunu aşmış ve kanun hâline gelmiştir. Tanrı, kanundur. Tanrı, sevgidir. Kanun, sevgidir. İsa'da bu realite, dünya plânında tam olarak tezahür etmiştir. Bu olayın vasıtasıyla, Kutsalların Kutsalına ve Saltanata yenilenmiş bir şekilde ulaşabiliriz. Nasıl mı? Tanrı'nın suretinde yaratıldık. İlâhî Olan'ın izi ruhlarımıza kazılıdır. Mesih'in bize getirdiği şurun yoluyla Mesih'in zihnine -Yaratıcı ile olan birliğimizin farkındalığına- sahip olabiliriz. Karşıt bütün güçlere rağmen, Tanrı; sayesinde Sonsuz ve sonlu -Tanrı ve kendilerini, O'na ait sürekli değişen anlayıştan koparan çocukları arasında- bir aracılık yapabilecek, bütün dünya için bir düşünce formu inşa etmiştir. Ve İsa, dünyayı ve kanunu aşarak, zamanın ve mekânın sınırlamaları üstüne çıkmış, her zaman ve her yerde onu çağıran her bireyin daimî dostu olabilecek biçimde ustalık kazanmıştır.

HÜR İRADE ve SEÇİM

İnsanın hür iradesi kavramı belki de en çok kötüye kullanılmış, en yanlış anlaşılmış ve üstünde en çok konuşulmuş olanlardan biridir. Hepimiz, kendi seçimlerimizi yapabilmeliyiz diye hissetmekteyizdir. Yine de, deneyimlediğimiz şartlar veya zorluklar için başkalarını suçlamakta çok hızlıyızdır. Tüm dinlerin temelinde seçim ve sorumluluk kavramları yatar, yine de birçok kişi Tanrı'nın olup olacak her şey hakkında tamamen bilgi sahibi olduğu konusunda tartışır. Eğer O, her şeyi biliyor ve her şeye gücü yetiyorsa, o zaman, O'nun her şeyi önceden biliyor oluşu; önceden takdir edilmişliği ve kaderi akla getirmektedir.

İster yasal olsun, ister ahlâkî; anamlı bir sorumluluk kavramı, hür seçim kavramını gerektirir ancak insanın doğasına ait günümüz düşüncesinin çoğu; tüm fiillerimizin kalıtsal eğilimler ve çevresel deneyimler tarafından belirlendiğini söyleyen bir bakış noktasına dayalıdır. Psikologlar ve filozoflar sanki seçim yapma yetisine sahipmiş gibi yaşar ve hareket ederler ama yine de böyle bir seçimin mantıken imkânsızlığını tartışırlar. İnsanın hür iradesinin olduğunu öne süren çeşitli öğretiler bile; "hür irade" terimiyle ima edilen her şeyi yapmaya muktedir bir varlığın niteliklerini açıkça dile getirmezler.

Hür iradenin anlamlı bir kavramını geliştirmemizdeki başarısızlığımızın büyük bir nedeni; bir can olan insanın tam ruhsal doğasına ait böyle bir kavramın akla getirdikle-

rinin farkına varamayışımdır. Hür iradeye ait yeterli bir kavram, önceden mükemmel bir durumda var olduğumuzun ve kendi seçimimizle yoldan çıktığımızın anlaşılmasını gerektirir. Dahası, hür iradeye ait yeterli bir kavram; mükemmel bir Tanrı'nın, seçimlerimizle ilgili her şeyi bildiğine dair düşüncelerimizin tekrar incelenmesini de gerektirir.

Hür İradenin Hediyesi

Edgar Cayce "okumalarında" insanın doğası üzerine verilen bilgi bize, hür iradenin akla getirdikleri ve işleyişini düşünmek için yeterli bir temel sağlar. Bu "okumalar", tüm ruhların, O'na eşlik etmek ve O'nunla birlikte yaratıcılar olmak için başlangıçta mükemmel yaratıldığını belirtir. Biz, İlâhî Olan'la aynı hamurdanız ve bu nedenle de hür iradeye sahibiz. İrade gerçekten de hür olduğu içindir ki Tanrı, insanın bu hür irade ile ne yapabileceğini bilemezdi. Yoksa, neden Tekvin'de (6:6); Tanrı, insanı yarattığına pişman oldu denilsin. Eğer Tanrı, ebediyet boyunca seçimlerimizin ne olacağını biliyorsa ve eğer Her Şeyi Bilen Tanrı ne düşünürse o oluyorsa, o zaman, O'nun insanlık tarihindeki bütün olayları önceden tayin ettiğinden başka bir şey nasıl tartışılabilirdi? Öyleyse, hür irade kavramında ayağımıza takılan en büyük taş, mükemmel bir Tanrı'nın her şeyi bildiği fikridir. Bu keyfidir ve İlâhî Olan'ın doğasının mantikî görünüşünün böyle olması şart değildir. Edgar Cayce "okumaları" bunu şu şekilde anlatır:

"Hür iradeyi vermiş olduğundan, -Her Şeyi Bilen ve Her Yerde Olan oluşuna rağmen- sadece, Tanrı'nın bir parçası olan ruh seçer de Tanrı sonu böylece bilir." (5749-14)

Böyle bir Tanrı manzarası; makine benzeri ve kapalı bir evren yerine, yaşayan ve açık sonlu bir evren meydana

getirir. Tanrı'nın çocukları, O'nunla birlikte yaratanlar olan ruhsal varlıklar olduğumuzdan dolayı gerçekten de hür seçimler yapabilir; önceki seçimler ve karmik eğilimler da-
hil, önceden tayin edici herhangi bir faktörle tümüyle ka-
rarlaştırılmamış, gerçek yaratıcı tezahürlerde bulunabiliriz.

Hür irade anlayışımızda, evrensel kanunları da dü-
şünmeliyiz. Olayların işleyişinde bir kanuna dayalılık var-
dır. Evrensel kanunla uyuşmayan seçimler yapıldığında, seçimi yapan kişi -siz veya ben- nispeten daha az özgür ve-
ya eskisinden daha kısıtlı hâle gelir. Örneğin, "Benzer ben-
zeri vücuda getirir" bir evren kanunudur. Evrenin vatan-
daşı olan bir ruhsal varlık kendini belirli bir boyuta yansı-
mayı ve bu boyutun sınırlamalarında iş görmeyi seçerse o
zaman bu ruhun deneyimleri, mecburen, o boyutun de-
neyim potansiyeli ile sınırlanacaktır.—

Elektronikten bir benzetme kullanalım; biz canlar, ev-
rendeki herhangi bir titreşime ayarlanabilme için gerekli
tüm devrelere veya duylara sahibizdir. Bütün TV istas-
yonlarına ve bütün -kısa dalga, uzun dalga, telsiz bandı,
vb.- radyo istasyonlarına ayarlanabilecek elektronik bir
devre gibiyiz. Ama sistemimizi bir kez belirli bir etkiye-
belirli bir TV kanalını seçmek gibi- ayarladığımızda, kanun
gereği sadece uyumlandığımızdan etki alırız. Bu nedenle,
Bütün'le uyumlanma ve Bütün'ün ifade etme arzusu dışın-
da bir seçime yol açan arzu bizi, O'nunla olan birliğimizin
farkındalığından bir dereceye kadar koparacaktır.

Özgür iradenin doğası hakkındaki anlayışımızda,
Tanrı'nın her zaman var olan ve sevgi dolu olan doğasını
algılayışımızla ilgili büyük bir sorun daha vardır. Diyelim
yanlış bir seçim yaptık. Bu seçim bizi, bir dizi zorluktan ge-
çerek yepyeni bir duruma, daha büyük bir anlayış ve neşe-
ye yöneltebilir. Sonuç iyi olduğundan, sadece aradaki sı-
kıntıyı geçmenin bizim için gerekli olduğunu değil, aynı

zamanda uzun vadede doğru kararı almış olduğumuzu da çıkarabiliriz. Tanrı'nın yararımıza olan bu sürekli çalışması, ayağa takılan taşları bizler için atlama taşlarına dönüştürebilmeyi mümkün kılar ama bunun, bazı kararların diğerlerinden daha iyi olduğu gerçeğini örtmesine izin vermemeliyiz. Bazı kararlar yanlıştır. Kimin standartlarına göre? **Kendi** standartlarımıza göre!

İnsanın özgür iradeye sahip olduğuna şiddetle inananlar bile, deneyimlediğimiz her şeyin Tanrı'nın plânının bir parçası olduğu ve "Tanrı'nın her şeyin ardında olması" sebebiyle ruhun gelişmek için bunlara ihtiyaç duyduğu hakkında hâlâ tartışmaktadırlar. Öyleyse, çok yanlış bir biçimde her şeyin olması gerektiği gibi olduğu sonucunu çıkarmaktadırlar. Heyhat! Öyle değil! Üstümüze çektiğimiz ıstırabın çoğu sadece istenilmeyen değil, aynı zamanda gereksizdir de! Bize, ancak, özgür iradelerimizle yanlış bir seçim yaptığımızı göstermeye hizmet ederler.

Şimdi bazı temel önermeleri gözden geçirelim: (1) Sadece bir Tanrı, sadece bir güç vardır ve bu güç; iyi olma ve sevgi olma niteliklerine sahiptir; (2) Biz, hepimiz, Tanrı'nın çocukları, onun suretinde yaratılan ruhsal varlıklarız. Başlangıçta mükemmeldik, O'nunla birdik ve özgür irademiz vardı; (3) Bir şeyler ters gitti.

Bir şeylerin ters gittiği fikrine çoğunlukla karşı çıkılır; bu da, insanın doğasını ve durumunu anlamakta, ayağa takılan bir taş hâline gelmektedir. Ancak, Yaratıcı Tanrı ile gerçekten birleşebilmemizin ve şu anki kötü durumumuzdaki bireysel sorumluluğumuzu kabullenmenin tek yolu; kendi seçimimizle yoldan çıktığımızı ve devam eden seçimlerimizle, kendimizi Tanrı ve evrensel kanun ile daha yakın uyumlanmaya veya daha büyük uyumsuzluğa götüreceğimizi anlamaktır. Her şey Tanrı'dan olduğundan, o zaman her şey iyidir; ama insanın seçimleri ve bu seçimle-

rin tezahür ettirdikleri çoğunlukla iyi değildir.

Tanrı'nın doğasından olduğu için ateşin iyi olduğu söylenebilir, ancak eğer bir insan komşusunun evini ateşe verirse, bu iyi değildir. Komşunun bu olaydan, doğru tavır sayesinde ruhsal bir gelişme sağlayabileceği doğrudur. Ancak, bir insanın seçimlerinin; bir diğerinin kanuna dayalı ve yaratıcı ifadesine yıkıcı biçimde tecavüz etmesi iyi değildir.

Böyle bir olayda kurban, nihaî anlamda "masum" olmayabilir. Hatta bu onun, bir başkasının evini mahvettiği bir önceki yaşam deneyimi olabilir. Yangını başlatan kişi, karmik ağın dışında kalmayı seçebilirdi veya kurban, yangını kazara kendi başlatabilirdi. Olaya karışan bireyler; seçimlerini, uyumlanmalarını ve iradelerini doğru kullanmış olsalardı, kurbanın; karmasıyla, evinin fiziksel yıkımında karşılaşması gerekmezdi.

Seçimler

Evrensel kanun ve "Tanrı'nın iradesi" kavramları; bunların, bizi çok sınırlandıran ve hiç de keyifli olmayan dar, cansız ve sabit bir dizayndaki evreni ima ettiğini düşünen birçoğumuza hiç de uygun gelmemektedir. Tanrı'nın bir Yaratıcı olduğunu ve bizlerin yaratıcılığa katkıda bulunmamızın O'nun iradesi olduğunu hep hatırlayınız. Özgür olabilelim, makine gibi olmayalım diye bizlere özgür irade verdi. Tanrı, hakikattir ve hakikat bizi özgür kılar. Tanrı, sevgidir ve O'nun arzusu, en büyük rüyamızın bile ötesinde, şu an ve ebediyet boyunca bizim iyiliğimizdir. "Tanrı'nın iradesi"; katı, ciddî ve ayırt etmeyen bir ahlâkın bizi kısıtlayan seçimlerini ima etmez. "Tanrı'nın iradesi"; yaratmak ve ifade etmek için bize daha büyük öz-

gürlük veren, evrensel kanunla uyum içinde olan seçimleri ima eder.

Cennet Bahçesi hikâyesinde resmedildiği gibi, önümüze bir seçim konuldu: Tüm yaradılış ve hayat ağacı ya da sonucu ölüm olan iyi ve kötü bilgisinin ağacı. Maalesef, ölümü; bizi, Bütün ile olan birliğimizin tam farkındalığından ayıran veya koparan yabancılaştırıcı bir durumdan çok, ya şuurun sona ermesi ya da fiziksel bedenin ölümü olarak düşündük.

Fiziksel bedenlerimizin durumundan, diğer insanlarla olan ilişkimizin niteliğinden veya Tanrı ile uyumlanmamızdan söz ederken; bazı seçimlerin sınırlama ve bazı seçimlerin de zenginleştirici olduğu açıkça anlaşılmalıdır. Bazı seçimler hayat güçlerinin akışını keser, bazıları ise bu akışı artırır.

Sadece özgür iradenin vasıtasıyla değil, aynı zamanda zaman içinde de "Bugünü seç!" diye çağrıldık. Seçimler yapmamız, Tanrı'nın niyeti ve dileği idi. "Tanrı'nın iradesi"; bu seçimlerin O'nun tarafından saptanmış bazı beklentileri karşılaması gerektiğini ima etmez. Daha çok bunlar; ölümün ve uyumsuzluğun yoksulluğu yerine, hayatın ve sevginin çeşitliliğinin sonsuz zenginliğini deneyimleme amaçlarıdır.

Bazen insanlar, Edgar Cayce'ye, yapmaları gereken belirli bir mesleğin söylenmesini bekleyerek meslekî öğüt almak için geldiler. Çoğunlukla Cayce şöyle cevapladı: "Seçin." Şu işi veya bu mesleği yapacağınızı söylemek, ezbere söylemek olurdu ve ne hayat ne de Tanrı'nın iradesi böyle si dar bir anlamda sabittir. Şüphesiz, bazı ruhların belirli bir amaçla bu plâna girdikleri doğrudur. Ancak, muhtemeldir ki çoğu durumda bu amaçlar, çok çeşitli ifadeler ile yerine getirilebilir.

Özet

Tanrı'nın bizlere, ruhsal çocuklarına en büyük hediye-
lerinden biri özgür iradedir. Bu hediye-yi yaratıcı ve ifade-
sel kullanmamız O'nun dileğidir. Sevgi motivasyonunu
temel alan ve evrensel kanuna uygun seçimlerimiz çoğal-
dıkça, daha az hapsolmuş, daha az sınırlanmış, daha
mutlu, daha canlı, daha özgür ve bizi O'nunla yaratanlar
olmaya davet eden yaratıcı Tanrı'nın daha çok dostu olu-
ruz.

DÖNÜŞÜM

RUH, MOTİVASYON ve İDEALLER

Şu günlerde diğer ulusların ve kendi ulusumuzun hareketlerinin ardındaki güdüler hakkında endişelenmekteyiz; liderlerin, müstakbel liderlerin, özel çıkar gruplarının güdülerini hakkında endişelenmekteyiz. Diğer insanlarla olan ilişkimizde, tekrar tekrar sormaktayız: Gerçekte hakkımızdaki hisleri nedir? Niçin bu şekilde davranıyorlar? Bunu gerçekten de iddia ettikleri amaçlar için mi yapıyorlar?

Aynı zamanda kendi güdülerimiz hakkında da endişelenmekteyiz. Daha çok değer verdiğimiz faaliyetleri yerine getirmek için daha çok motive olmayı ve başımızı belaya sokanlar için ise daha az motive olmayı arzu ediyoruz. Öyleyse kendimize soralım: Nasıl değişebiliriz? Kendimizde daha iyisini yapmak için gerekli olanı nasıl bulabiliriz?

Edgar Cayce "okumalarında"; ruh, güdüler ve idealler arasında beklenmedik ilişkiler buluruz. Ruh, bir olan güç, tüm motivasyonun kaynağıdır ve idealin saptanması, bu motivasyonla çalışmak için bir araçtır. Ruhun, motivasyonun ve ideallerin derinlemesine bir incelemesine yapalım.

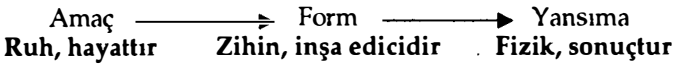
Ruh

Edgar Cayce "okumalarının" temel önermesi, bütün güçlerin birliğidir. Bazı kişiler için bu sözcük, nötr bir enerjiyi çağırıştırır. Ancak "okumaların" bir diğer temel öğretisi, daha tamamlanmış bir anlayış sunar: "Ruh, hayattır; zihin,

inşa edicidir; fizik ise, sonuçtur." "Ruh, hayattır." ifadesi, hayatla eş olan bir gücün ruhsal doğasıyla ilgilidir. Bu nedenle, tek kudretten ruh olarak söz ettiğimizde; evrenin özünün, aktif ve canlı olduğu kadar, maksatlı ve amaç dolu olduğunu da teyit ederiz.

"Tanrı'ya inanırım" dediğimizde, bütün Varlığın temel niteliğine ait bir sezişi, -yani sadece tek kudretin olduğu ve bu gücün de aslında iyi olduğu- imkân dahilinde ifade etmekteyizdir. "Tanrı, sevgidir" dediğimizde, tek kudretin sadece iyilik niteliğine değil, aynı zamanda sevgi olarak adlandırdığımız hareket veya fiilin amaçlı bir yönüne de sahip olduğunu teyit etmekteyizdir. Sevgi ile amaca, sürekliliğe, farkındalığa, neşeye ve vasıflar gibi yaratıcı ifadeye sahip olmakla ilgili ortaklaşa yararlı bir yolu kastederiz.

Şimdi "okumaları" hatırlayınız, "Ruh, hayattır; zihin, inşa edicidir ve fizik, sonuçtur." Bu, aşağıdaki ardışık süreçte gösterilebilir:

Ruhun bir niteliği olan amaç; enerji ve motivasyonel güdü sağlar. Bu enerji; zihin tarafından seçilmiş veya inşa edilmiş ve ifade edilen bir formdan akarak, bir fiziksel yansıma olarak tezahür eder.

Kötülük Sorunu

Tüm güçlerin birliği önermesini kurarken, kötülüğün açık seçik görülen realitesinin varlığı çelişkisiyle karşı karşıya geliveririz. Bu soruna kişisel çözümümüz en büyük önemi taşır çünkü bu, kendimize, diğer insanlara ve İlâhî Olan'la ilişkimize karşı olan tavırlarımızı etkiler.

Üstünde durulması gereken üç ana bakış noktası var-

dır. Biri, bir iyi güç ile bir kötü gücün var olduğunu farz etmektir. Bazılarımız, kötüyü direkt olarak "düşman" diye adlandırmaya çok niyetlidir. Şuuraltında, dile getirdiğimiz felsefede olmasa bile tavırlarımızda düalistik (ikilik) hâle geliriz. Bu nedenle, karanlığı arkamızda bırakacağımıza önümüze yerleştirir ve hem iyi hem de kötü güce inanan putperestler hâline geliriz. "İşit, ey İsrail: Tanrınız, bir Rab'dir." (Tesniye 6:4)

Soruna ikinci bir yaklaşım, kötülüğün var olmadığını farz etmektir. Bu düşünce çizgisi iki şekil alabilir. Biri; kötülüğün ortaya çıkışının sebebinin, daha yüksek bir şuur sahip olmayan bizlerin yanlış yorumlamaları olduğunu söyler. Eğer daha iyi uyumlanmış olsak, kötülüğü "göremeyecek", sadece iyiyi görecektik. Diğer şekil; Tanrı'nın plânının evrimsel olduğunu ve deneyimlediğimiz her şeyin, ruhlarımızın evrimi için gerekli gelişmenin doğal süreci sebebiyle kötü olduğunu öğretir.

Bu iki bakış açısı, onaylayıcı bir tavır arayanlara çok iyi biçimde hitap eder. Ancak, her bir ruhun esas sorununa cevap veremez; bir şey ters gitmiştir ve her birimizin içinde hâlâ ters gitmektedir ve düzeltilmesi gerekmektedir!

Üçüncü bir bakış noktası; kötülüğün gerçek olduğunu ama bir güç olan Tanrı'nın daha büyük realitesi içinde bulunduğunu söyler. Bazıları için; kötülüğün mantığını mükemmel Tanrı'nın bir alt parçası gibi sunan bu görüş, teorik bir sorun sunar ama Eyüp 1:6'da bizlere söylendiği gibi, "Tanrı'nın oğulları O'nun huzuruna geldiler ve şeytan da onların arasındaydı". Kötülüğü; Tanrı'nın izin veren iradesi içinde var olan ama O'nun niyet iradesi içinde ifade bulmayan olarak düşünmek yararlı olur. Edgar Cayce "okumaları", kötülük sorununu bu üçüncü bakış açısına göre ele almaktadır.

Yine de, gerçek endişe teorik ya da teolojik değil, ki-

şiseldir. Kişisel sorun; ilk olarak kötünün, içimizde başa çıkamamız gereken şey olduğunu öğrenmeyi ve sonra da bunun sorumluluğunu kabullenmeyi içerir. Aynı zamanda da varlığımızın daha yüksek ve daha esaslı olan ruhsal yanına ait bir sezişi geliştirip korumalıyız. "Tanrılarsınız ve hepiniz Yüce Olan'ın oğullarsınız," (Mezmur, 82:6)

Başlangıçta hepimiz, O'nunla birlikte yaratanlar olmamız için Tanrı'nın dostluk arzusundan, mükemmel ruhsal varlıklar olarak yaratıldık. Ruhsal varlıklar olarak ruha, bu kaynaktan edindiklerimizle inşa etme fiilinde bulunduğu-muz zihne ve nasıl inşa edeceğimizi seçtiğimiz iradelere sahiptik. Kötülük; isyan ettiğimizde ve sevgi kanununun dışını seçtiğimizde realite hâline geldi. Kendi seçimimizle yoldan çıktık ama geri dönmemiz için bir yol hazırlanmıştı.

Kötünün doğasına ait bu anlatım; onu aşırı önemsemeden, onu bir farkındalık eksikliğine bağlamadan ve de onu evrimsel sürecin doğal bir eşlikçisi gibi göstermeden, realitesini tanımaktadır.

Şimdi, ruhun isyanının altında yatan temel sorun, motivasyonlar ve ideallerle ilgilidir. Bu, şeytan tarafından, İşaya pasajında tekrar ve tekrar telâffuz edilmiştir, "Ben yapacağım." (İşaya 14:12-17) Temel çözüm, yani itaat ruhu, Zeytin Dağı'ndaki müthiş sınanmada İsa tarafından telâffuz edilir: "Benim değil, senin istediğin olsun." (Luka-22:42)

Bizleri özgür irade sahibi ruhsal varlıklar olarak yaratan Tanrı, bir olan gücü yıkıcı ve uyumsuz tezahürlere yol açacak biçimde kullanan seçimler yapmamıza izin verir. Kötülüğün realitesi, yine de, gücün doğasında veya onun tezahürlerinde değil, bizim ruhu kötüye kullanışımızda, mağrur motivasyonlarımızda ve yanlış yöneltilmiş seçimlerimizde yatar. Deneyimlediğimiz herhangi bir uyumsuz-

luk, yaptığımız seçimlerin kanuna dayalı sonuçlarından başka bir şey değildir.

Motivasyon

Motivasyonu düşündüğümüzde, bir gücün ve onunla birleşmemizin ifadesi ve dürtüsünden çok, şahsî dürtü ve kişisel çıkarı düşünme eğilimindeyiz. Özellikle bu hak iddia etme, bireysellik, haklar ve özgürlükler günlerinde; boyun eğme ve "Benim isteğim değil!" kavramı bize ciddi sorunlar oluşturmaktadır.

Sonuçlar olmaksızın Bütün'ün amacından bağımsız hareket edebileceğimizi düşünerek kendimizi kandırmaktayız. Evren içinde, büyük bir nehrin akışı gibi, hayat gücünün sürekli hareketi mevcuttur. Bunun içinde hareket eden, onunla akan ve ondan hayat bulan bir balık gibi olabiliriz. Veya onun yolunda duran kayalar gibi olabiliriz. Bazen yükseklerden dökülen bir şelale ile, bazen de damla damla; bu yol kesen kayalar aşınır ama nehir ileri doğru akar. İnsanın iradesi, Tanrı'nın sevgisinin taşmasına karşı sonsuza kadar dayanabilir mi? Öyleyse, motivasyon sorunu, kendimizi hayat gücünün akışıyla birleştirebilme meselesidir; ölümden çok, hayatı seçme ve yaratıcı gücün akıntısının hayatlarımıza yön vermesine izin verme meselesi.

Motivasyonun Fizyolojisi

İnsanın içinde, bedendeki yedi motivasyonel (endokrin/ruhsal) merkezle ilgili olabilecek birçok sayıda nitelik ve motivasyonlar bulunur. Bu modelle; yedi enstrümanın çeşitli kombinasyonlarıyla, nispî güçleri ve ifade frekanslarıyla müzik çalınırken, insan motivasyonunun tüm senfo-

nisini anlayabiliriz.

Endokrin bezleri olarak bildiğimiz bu motivasyonel-duygusal merkezler yoluyla, her bir motivasyonel ifade kendine ait uygun yeri bulur. Örneğin, kızgın olabilmek için çok kompleks bir biçimde fizyolojik olarak tertip edilmiş, programlanmışdır. Aynı zamanda içimizde, muhakkak ki, bizi tamamen sevgi dolu bir tarzda tepki vermeye teşvik eden daha yüksek ve daha derine yerleşmiş bir Me-sih örneği de vardır. Motivasyonumuz bir kanununa, sevgi kanununa uygun değil ise o zaman, motivasyonel merkezlerin faaliyetleri ve ifadeleri de uyum dışıdır. Bu merkezlerin bedeninin geri kalanına hormonal salgılarla gönderdikleri mesajlar çelişik hâle gelir ve bedenin güçleri birbirlerine karşı çalışmaya koyulurlar. Hastalık, kaçınılmaz sonuç hâline gelir.

Motivasyonu anlamak için zihnin ve iradenin oynadığı merkezî rolleri tanımak zorundayız. İmajinasyon ve zihinde canlandırma yetenekleri ile motivasyonel bir nitelik üstünde durmak ve böylece bir olan gücün içinden akacağı bir ifade formu veya bedende bir devre seçmek, inşa edici zihnin kabiliyetleri dahilindedir.

Aşağıdaki, zihnin motivasyonel örnekler seçmedeki rolü hakkında çok bilinen bir örnektir. Bir restoranda yenilen yemekten sonra, herkes açlığının yatıştığında hemfikir-dir. Ancak tatlı servis arabası ortaya çıktığında, imajinasyon, baştan çıkarıcı tatlılar ordusu tarafından ele geçirilir. İştah harekete geçirilmiştir ve ısmarlamak veya ısmarlama-mak arasında bir seçim yapılmalıdır. Bazı kişiler bedeninin gerçek ihtiyaçlarına uyumlanmış olarak kalırlarken, diğerleri bu yeni dürtünün doğal eğilimlerin üstüne çıkmasına izin verebilirler. Böylece, bir tatlı yeme motivasyonunun hakikî açlık güdüsünün gereksinmelerinden çok, keyfî bir dürtüyü doyurmaktan kaynaklandığını anlarız. — . — . —

Motivasyonları Değiştirmek

Eğer bir tek amaca tutunuyorsak o zaman hayat gücünün bir olan ruhu, engellenmemiş şifa ve yaratıcılık ifadeleri yoluyla içimizden akabilir. Zihin; tahayyül güçleri ile meditasyonda olduğu gibi, sevgi formu üzerinde gittikçe daha çok durdukça, bu; hem şuur ve hem de şuuraltı düzeylerinde gittikçe daha gerçek bir motivasyon hâline gelir.

Edgar Cayce "okumaları", uygulamanın ardından farkındalığın geldiği konusunun altını tekrar ve tekrar çizer. Eğer sevgi hissetmiyorsak sevgi dolu bir davranışta bulunmamamız gerektiğini sık sık düşünürüz, ancak bunun tam tersi daha uygun bir sıralama olabilir. Örneğin, bir kişinin bir tanıdığının hastahaneye yattığını düşünelim. O kişi bu arkadaşını ziyaret etmek istemiyor ve "İkiyüzlülük yapıp, içimden gelmezken sanki onunla ilgileniyormuş gibi davranmak istemiyorum." diyebilir. Böylece de gitmez. Diğer yandan, bunu yapmanın övgüye lâyık olduğunu bilerek, kendini ziyaret için harekete geçirebilir ve bunu sadece arkadaşları için değil, kendi için de çok faydalı olduğunu keşfedebilir. Sonrasında sadece kendisini daha iyi hissetmekle kalmayıp, arkadaşları için daha derin bir sevgiye sahip olabilir de. Böylece, sevgi dolu bir tarzda hareket etmeyi seçerek, içimizdeki tam anlamıyla sevgi dolu olma potansiyelini harekete geçirebileceğimizi görürüz.

İdealler

İnsanlığın görünürdeki bütün sorunlarının ardında, onun ruhsal ikilemi vardır. Görünürdeki sorunlarımızdan herhangi birinin çözülebilmesi için insanın ruhsal yanında bir gelişmenin olması gerekmektedir. Burada "ruhsal" keli-

mesi ile, en yüksek düzeyde "motivasyonu" kastetmekte-
yiz. İsyan ruhu bencillığe yöneltir; sevgi ruhu ise diğerleri-
ne hizmete yöneltir ve bu, bencilliğin aşılabileceği motivas-
yonel temeldir.

Ruhsal ideali saptamak, ruhun motivasyonel itilişinin yeniden yönlendirilişindeki ilk büyük adımdır. İdeal, bir hedef değildir; hedeflerimizi ve bu hedefleri takip etmedeki nedenlerimizi değerlendirebileceğimiz motivasyonel bir standarttır. Hedef, nesnedir; ideal, sebeptir! Ruhsal bir ideal, içinde geliştığımız ruh hâliyle ona doğru hareket ettiğimiz bir hedefe pek benzemez. Bu, günlük motivasyonlarımızı onunla hızlandırıp ölçebileceğimiz, yaşayan ve dinamik bir standarttır.

Mantra Benzetmesi

Bir idealin bizleri dönüştürebilecek şekilde çalıştığı - güçlü yola dair anlayışımız, mantranın gerçek anlamını inceleyerek daha da zenginleşebilir. Mantranın meditasyonda kullanılışını Doğu öğretilerinden duymuşuzdur. Ancak, hiçbir kelime kendi içinde veya kendi başına mantra değildir. Bir sözcük mantral veya mekanik olarak kullanılabilir. Bir zihin âleti olan mantra, esasına uygun kullanıldığında, tek kudret ve onun tezahürü arasında bir aracı hâline gelir. (Hatırlayın; zihin, inşa edicidir!) Mantra, realiteyi, tezahür etmeye davet eder. Bu, seslendirildiğinde, kendisine dua edilenin varlığının eşlik ettiği bir dua gibidir. Aslında mantradan çok, dönüştürücü enerjiyi yayanın, sözcüğün kendisinden çok, ruh olduğunu belirten mantral kelimesini kullanmalıyız.

Bir idealin saptanması, mantranın meditasyondaki gerçek işlevi ile benzerlikler taşır. Yüksek bir amaç hissini uyandırır, böylece ruhsal enerjinin bedenlerimizdeki ve di-

ğer insanlar ile ilişkilerimizdeki tezahürleri oluşturmaları için akacağı motivasyonel merkezleri açar.

Ruhsal ideal olarak saptadığımız kelime; zihin tarafından üstünde durulduğunda -zekâ değil, zihnin imajinatif güçleriyle- bedenlerimizde fiziksel, mantal ve ruhsal bir tepki sağlayan bir kelime olmalıdır. Uygun şekilde kullanıldığında, böyle bir sözcük, hayat güçlerinin akışını varlığımız içinde ve varlığımız boyunca davet eder ve zenginleştirir.

Karşılaşılacak bir zorluk olduğunda, ideal üzerinde durmak; mümkün olan en iyi tarzda tepki verme kabiliyetimizi de artırır. Cesaretsizlik söz konusu olduğunda, ideal üstünde durmak; hayatın anlamlılığına ve sevgi dolu bir Tanrı'nın her zaman var olan gücü ve ilgisine dair derin bir hissi artırır.

İdeali Saptamak

Tam şu anda, atmaya davet edildiğiniz adım size bulanık, uzak veya uygulanamaz gibi görünebilir. Ama her birimiz için işitecek kulaklara ve görececek gözlere sahip olmak en büyük önemi taşır. Aşağıdaki sözler, evrensel güçlerden gelen bu davete tüm varlığınızın cevap vermesine izin verecektir. "Bu veya başka bir varlığın en önemli deneyimi ilk önce idealin, ruhsal idealin ne olduğunu bilmektir." (357-13)

Bir kâğıt alın ve üç sütun çizin, bunları "Ruhsal", "Mantal" ve "Fiziksel" olarak başlıklandırın. Sonra, aşağıdaki talimatları inceleyerek, uygun sütunun altına kendi idealinizi kaydedin.

"Ruhsal İdeal için: İsa, Buda, zihin, madde, Tanrı veya benliğe ruhsal idealleri ifade eden ne olursa olsun, ideal hakkındaki ruhsal kavramınız nedir?

Mantal İdeal için: Ruhsal benlikle ilişki, yuva, arkadaşlar, komşular, düşmanlarınız, olaylar, şartlar kavramlarından çıkabilecek ideal mantal tavrı yazın.

Fiziksel İdeal için: O zaman, ideal madde nedir? Şartların değil ama onların getirdikleri, ruhsal ve mantal ideallerin tezahür ettirdikleri nedir? Şeylere, bireylere, şartlara bu şey ne gibi ilişkiler getirir?" (5091-3)

"Ruhsal İdeal"ın altına anahtar sözcüğünüzü yazdıktan sonra, "Mantal İdeal"ın altına üstünde düşündüğünüz, kaygılandığınız çeşitli alanları yazın; yuva, arkadaşlar, komşular gibi. Her birinin arasında boşluk bırakın. Sonra bunların her birine göre "ruhsal kavramlardan çıkabilen ideal mantal tavrı..." yazın. Saptanmış olan ruhsal idealden kendime yönelik ne gibi bir mantal tavır çıkmalıdır? Ruhsal idealden, yuvaya yönelik ne gibi bir mantal tavır çıkmalıdır? "Fiziksel İdeal"ın altına; benlik, yuva, arkadaşlar, komşular gibi bir önceki düşünelere uygun bir hareket rotası yazın.

Bu işlemi daha iyi anlayabilmek için, aşağıdaki örnek üzerinde çalışın. "Sevgi"yi ruhsal ideal olarak saptayan birini düşünelim. Mantal ideale geldiğinde, ilk önce, benlikle ilgili olarak bu ruhsal ideal kavramından kendine yönelik ne gibi bir ideal mantal tavrın çıkabileceğini düşünür. Sonra kendine karşı daha çok sevgi dolu olabilmeyi hissettiğinden, kendine karşı bağışlayıcı olma tavrına sahip olması gerektiğini görür. Bağışlamayı; kendine yönelik ideal bir mantal tavır olarak kaydeder. Sonra fiziksel idealin altına şöyle diyebilir: "Kendime karşı ideal bir bağışlama tezahür ettirebilmek için, bazı kaba sözler sebebiyle ihmal edilmiş bir arkadaşlığı yeniden kuracağım." Bu ilişkiyi yeniden başlatabilmek için bir mektup yazmaya (telefon etmeye, ziyarete gitmeye) koyulduğunda; sevgi güdüsünden (ruhsal ideal) büyüyen, kendine karşı bağışlayıcı olma tavrını (mantal ideal) tezahür ettirmiş (fiziksel ideal) olur.

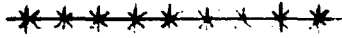
Dünya için Bir Cevap

Bir ruhsal ideali saptama adımını atmak için kendinizi harekete geçirebilirseniz, kendi sorunlarınızın ve dünyanın sorunlarının çözümüne büyük bir katkıda bulunmuş olursunuz. Edgar Cayce "okumaları", bu adımı, her bir birey için en önemli şey olarak görmektedir. Dünya meseleleri hakkında verilen bir dizi "okumada"; insanın sorunlarına tek cevap olarak sunulan bir çözüm verilmiştir.

İnsanların hepsi aynı fikre sahip olmayabilir. İnsanlar (bütün insanlar) aynı İDEALE sahip olabilirler...

"Rabbin olan Tanrı'yı bütün kalbinle, komşunu da kendin gibi seveceksin!" Bütün kanun budur; tüm dünya, tek tek her bir ruha cevap budur. Bugün var olan dünya şartlarına cevap budur.

Bu nasıl gerçekleştirilebilir? Küçük bir mayanın bütün hamuru kabartması gibi, her biri kendi küresinde olanların, başlangıçtan beri olduğu gibi, yerine getirmek zorunda olduklarını bildikleri şeyi harekete geçirmeleriyle. (3976-8)

RUH GELİŞİMİ

Çağdaş yaşam; bir sınanma zamanı olarak tanımlanmaktadır ve bu sınanışın en büyük şekillerinden biri; bizim öncelikleri saptayışımızdır. Bu kadar çok sayıda fırsat, faaliyet ve ilişki bizlere kendilerini sunarken, önceliği olanı seçmek; hepimiz için özel bir mücadele gerektirmektedir.

Edgar Cayce "okumaları" ruh gelişiminin, her şeyin üstünde, her şeyden önce gelmesi gerektiğini belirtir. Bunu binlerce yıldır bilmekteyiz. Önceden bize şöyle denmişti:

"Siz önce O'nun melekûtunu ve doğruluğunu arayın, o zaman size tüm bunlar da verilecektir." (Matta 6:33)

"İnsan bütün dünyayı kazanıp da ruhundan olursa, bunun kendisine ne yararı olur?" (Markos 8: 36)

Ama ruh gelişimini hayatlarımızdaki ilk öncelik olarak saptamak için, varlığımızın realitesinin doğuştan ruhsal olduğuna gerçekten, derinden ve sıkı sıkıya inanmamız gerekir. Ruhsal kaygıların bizler için gerçekten de daha önemli olduğuna ve bundan gayrı tüm bu başa çıkmak zorunda olduklarımızın görünüşte gerçek veya elle tutulur kaygılar olduklarına iyice ikna olmamız gerekir.

Ruh gelişimi çalışmasını tanımlamanın bir yolu da onu, daha büyük bir realitenin mevcut olduğunun onaylanması -yani daha yüksek amaçların var olması ve gün be gün süren faaliyetlerimizin temsil ettiği gerçeklerden çok daha kalıcı gerçeklerin var olması- olarak adlandırmaktır. Daha büyük bir realitenin varlığını destekleyen gerçekler

çok sayıdadır, objektiftir, bilimseldir ve çoğumuz için kendi hayatlarımızdaki deneyimlerle kanıtlanmıştır.

Gönüllü Bir Ruh

Daha büyük bir realitenin mevcudiyetini bilsek bile, bu kabul edilmiş gerçekler üzerinde, hayatlarımızda doğru ve sürekli öncelikleri saptayarak hareket etme gönüllülüğünden yoksunuz. Hem ruh hem de et zayıftır ve biz, gün içindeki faaliyetlerin daha büyük önemi olduğunu söyleyerek, bu yüksek ruhsal önceliklerin elimizden kayıp gitmesine izin veririz. Bir futbol maçı, bir briç partisi, bir TV programı, yeni bir iş kontratı, aile üyelerinden biri ile tartışma; birkaç dakikalık sessizlik veya bir arkadaş için bir şeyler yapma yerine bunlara öncelik veririz.

Bir değişikliğin yolda olduğu açıktır; bir kararlılığa ihtiyaç vardır, yeni bir amaç berraklığı gerekmektedir, gerçekten anlam taşıyan şeylerle ilgili yeni bir bakış açısının sırasındır. Antik İsrail günlerinde, periyodik aralarla bir peygamber ortaya çıkar ve insanlara hayatlarını değiştirme gereğinden söz ederdi. Günümüzde ikna edici olmayan biçimlerle konuşan o kadar peygamberimsi ses var ki, kulaklarımız artık yorgun düştü. Yine de, eğer içimize dönersek, kendi küçücük sesimizin yalvardığını duyarız. Bir değişiklik yoldadır!

Daha iyi bir hayat yaşama potansiyeline sahip bir adam birçok kez Edgar Cayce'ye geldi. Ancak, "okumalar" çoğunlukla onu azarlardı çünkü çoğunlukla adama iyi öğüt verilmesine karşın o, bunlar üstünde sabırlı bir tarzda fiil göstermemişti. Ve böylece, bir keresinde, şu anki gelişimindeki karmik ilişkisi sorduğunda, ona şöyle dendi:

"Beden, karmanın anlamını çok az anlar..."

Karma, o zaman, geçmişte, doğru olduğu bilinen şeye karşı

kayıtsızlık şeklinde kurulmuş..." (257-78)

Bu cevabı incelediğimizde, bize yine; herhangi bir insandan istenilenin, bugün yapmayı bildiğimiz şeyi yapmak olduğu hatırlatılır. Eğer yapmayı bildiğimizi yapmakta başarısız oluyorsak ve doğru olduğunu bildiğimiz şeye karşı bir kayıtsızlık oluşturduysak o zaman kendimizi, kar-
mik olarak tanımlanabilecek ve ıstırap olarak deneyimlenebilecek şeyle karşılaşma pozisyonuna koyarız. O hâlde en çok ihtiyaç duyulan şey, bir istekliliktir, yapmamız gerektiğini bildiğimizi yapma gönüllülüğüdür. Aynı adama, daha sonra şunlar da söylendi:

"Yönlendirilmeye istekli ol; ruhlar tarafından değil ama Tanrı'nın -İyi'nin- Doğru'nun Ruhu tarafından. Bildiğini -gün be gün- uygula. Büyük bir iş veya fiille değil veya bir nutukla değil ama çizgi üstüne çizgi, hüküm üstüne hüküm, birazcık burada, birazcık şurada." (257-78)

İradeye Karşı Arzu * * * * *

O zaman iyi ve kötüye sebep nedir? Bizi Tanrı'dan ayıran nedir? "Okumalara" göre bu, "arzu"dur! Arzu, iradenin tam karşıtıdır.

Uyum dışındaki arzularla nasıl başa çıkabiliriz? Arayarak ve seçerek; irade sayesinde O'nun egemenliğini arayıp, hayatı seçerek! "Okumalara" göre hiçbir dürtü -fiziksel, mantal veya ruhsal- bir bireyin iradesine baskın çıkamaz. İradenin ideal ile bir olmasının sağlanmasından daha büyük faktör yoktur. Kalıtsal, çevresel veya her ne olursa olsun hiçbir etki, iradeye baskın çıkamaz.

Temel Tarz * * * * *

Ruh gelişimini hayatımızdaki en yüksek öncelik ola-

rak saptayınca, nasıl devam edeceğiz? "Okumalardan" elde ettiğimiz cevap, ruh gelişimi için iki katlı bir işlemi ihtiva eder: uyumlanma ve uygulama veya içe ayarlanıp, bunu dışa boşaltma. Uyumlanma, benliğin Mesih-amacının veya Mesih-şuurunun şuuruna açılması ile gelir. Bunu başarmak için O'nun varlığını davet etmeliyiz. Bu meditasyonda yapılabilir.

Uygulama ise ruhun etkisiyle dolu olan başkalarına yardım fiillerindeki "dışa boşaltma" ile gelir. Bu uygulamaların niteliği, "ruhun meyvesi" olarak tanımlanır.

Uyumlanma ve uygulamanın bu tarzı; açıktır ki, Tanrı'yı bütün kalbimizle, zihnimizle ve ruhumuzla sevmemi zi ve komşumuzu da kendimiz gibi sevmemizi söyleyen büyük emrin bir biçimidir. Yani ruh gelişiminin direkt olarak; İlâhî Olan'la ve insanlarla ilişkimiz açısından büyük emrin uygulanmasıyla ilişkili olduğunu söyleyebiliriz.

Tek Kudret'le, Tanrı'yla Evrensel Sevgi ile uyumlanmada olmak için ruhsal varlıklar olarak, benliklerimizin ruhsal kısmına ulaşabiliriz. O'nunla birlikte yaratanlar olarak, sevginin bu enerjisini; yaratıcı, yararlı ve şifa verici yollarla diğer insanlara ulaşmak için ifade etme fırsatına da sahibiz. — * * * * *

Ruh olarak, Tanrı'nun birlikte iş yapma arzusundan yaratıldık. Yani Tanrı sevgimizin anlamının tamamı olan O'nunla bir olma arzusu; sadece kendi ruhumuzun en derin arzusu değil, aynı zamanda Yaradan'ın da en derin arzusudur. Ruhlar olarak amacımız bu Tek Kudret'e eşlik edebilme hâline gelmektir ve bu hâle uygunluğumuz, Sevgi'ye uyumlu yaratıcı ve ifade edilmiş fiiller yoluyla gösterilir. Büyük fiiller gerekmez. Hatta "okumalar", madde plânında sadece küçük şeylerin göz önüne alındığını söyler: sabır, metanet, nezaket ve kardeşçe sevgi.

Bireyselliğe Karşı Kişilik

Ruh gelişimine bağlılıkta çoğumuzun yüz yüze geldiği bir engel de kendimizi ilâhî irade ile uyumlu hâle getirmenin kendi bireyselliğimizin kaybına yol açacağı korkusudur. Halbuki, "okumalara" göre:

"Varlık, benliğini ruhtan yayılan güçlere daha çok uyguladığında... yazmada, çizmede, resmetmede veya birçok başka şeyde daha çok bireysellik yayılır... Kişilik, başkalarınca görülendir. Bireysellik içten parıldayıp, birini diğerinden ayıran şeydir. Bir nokta bile olsa, o nokta bireysel kalır... Bir kişi kendisine bireysellik verene ne kadar yaklaşırsa, bütünde kendini kaybetse bile, o kişi daha çok bireyselliğe ulaşır!" (345-2)

"Okumalardan" anlarız ki, Yaradan'ın biz ruhlara he-diyesi, sürekli bireysellik armağanıdır. Burada bize, bu bireyselliğin nasıl tam anlamıyla tezahür ettirilebileceği anlatılır: Yaratıcı güçlerin kendilerinden yayılan güçlere uyumlanarak, günlük hayatlarımızda bu güçleri ifadelendirebiliriz. Bu yolla kendi gerçek bireyselliğimiz gelişir ve ruh niteliğimiz tezahür eder.

Birlik Farkındalığı

Büyük emri, ruh gelişimi için bir tarz olarak düşünmeye devam ederken; bu emrin birinci yanını inceleyelim: Tanrı sevgisi. Kutsal yazılarda, Tanrı ile eşit olmanın uygunsuzluk olmadığını düşünen Mesih'in şuuruna sahip olmaya davet ediliriz. Bu, insanın aklı için karmaşık bir sorun ortaya çıkarır. Bir yanda; düşmüşüz çünkü Tanrı'dan ayrı tanrılar olmak istemiştik. Diğer yanda; düşmüş olduğumuzdan, Tanrı'nın çocukları olduğumuzu iddia eden ilâhî kaynağımıza ve mirasımıza sahip çıkmak için gereken şeyi içimizde hâlâ bulamadık. Eski zaman peygamberleri-

nin yaptığı gibi O'nunla yüz yüze, direkt olarak konuşmamızı sağlayacak şuuru içimizde bulamıyoruz. Tanrı'yı sevmemizi söyleyen ilk emrin özü; O'nunla olan direkt ilişkimizi bilmektir.

× "Okumalar"; her bir can için Tanrı'nın, çocuklarıyla direkt olarak konuşmasından daha şaşırtıcı bir şeyin olmadığını söyler. Derin düşünmeye davet ederiz ve bu, Tanrı ile bildik bir yerde yüz yüze gelmek diye tanımlanır. "Okumalardaki" en cesaretli ifadelerden birinde bizlere, Tanrı'nın en büyük dileğinin; onunla eşit olmayı seçmemiz olduğu söylenmiştir. Değersizlik üstünde ısrar etmek, bir ayrılığı sürdürmede ısrar etmektir. Bu yüksek değil, aşağı benliğe ait bir niteliktir ve böyle bir şuura baskındır. Ama inkâr ettiğimiz Tanrı içinde gelişemeyiz. O'nun temizleme ve iyileştirme gücünü inkârının yanı sıra, O'nun sevgisinin, merhametinin ve bağışlayıcılığının da inkârı olan değersizlik hissini sürdürmede ısrar edersek, O'nunla bir ilişkiye giremeyiz. Davet edildiğimiz Mesih şuuru, ruhumuzun ilâhî olanla birliğinin farkındalığıdır. Bu ilişkiyi kabul lenişimiz ve bu sevgi; insanlarla olan ilişkilerimizdeki fiillerimizde tezahür eder.

× Şimdi büyük emrin ikinci yanına bakalım: komşu sevgisi. Mesih'i dostlarımızda, hatta düşmanlarımızda görmeliyiz ve görüşümüzü düşüncemizde en az yeri tutana kadar genişlettiğimiz kadar O'nunla oluruz. Gerçek komşu sevgisi başkalarında Mesih'i görmeyi ve kendi aşağı benliğini inkâr etmeyi, çarmıha germeyi gerektirir.

Sabırla

× Sabrın, ruh gelişimi ile çok özel bir ilişkisi vardır. Bizlere tekrar tekrar "Sabrınızla, canlarınızı kazanacaksınız." (Luka 21:19) denmiştir. Eğer sabrın ruha böyle bir anda

oluşabilen bir tesiri var ise, o zaman bu sözcüğü tüm içerik zenginliği ve hak ettiği ruhla doldurmak için onu içimizde bulma gereğimiz açıktır.

Sabır nedir? Pasif bir tepkiden çok, aktif bir güçtür. Kelimenin tam anlamı ile aktif bir güçtür, içimizde uyanan Ruh'tur; bu, tefekkür pratiği ile en iyi biçimde başarılır. Eğer düzenli şekilde tefekkür yapmazsak, hayatlarımızda sabrın tezahürleri olarak ifade bulabilecek bu gücü uyanırmada başarısız oluruz.

"Okumalarda" sabır, kendimizi içinde bulduğumuz şu anki deneyimdeki üç boyuttan biri olarak bile görülür: Zaman, Mekân ve Sabır. Ve bu nedenle sabır, Tanrı'nın kendini bizlere göstermenin ve bizim O'nu bu şuur düzeyinde deneyimleyişimizin yollarından biridir.

Sabır aynı zamanda, belirli şartlarda takındığımız tavırlarla ve diğer insanlarla ilişkilerimizde tezahür eden tavırlarla da ilgilidir. Tüm fiillerimizde tezahür ettirdiğimiz uygulamanın niteliği ile de ilişkilidir. Aşağıdaki "okumayı" inceleyin:

"Varlık sık sık başkalarından kaynaklanan hayal kırıklıkları buluyor. Birinci kuralı, ebedî olan Kanunu bilin: EKİLEN TOHUM BİR GÜN BİÇİLMELİDİR. Sen başkalarını hayal kırıklığına uğrattın. BUGÜN KENDİ HAYAL KIRIKLIKLARINDAN, SABRETMEYİ ÖĞRENEBİLİRSİN. SABIR BÜTÜN ERDEMLERİN EN GÜZELİ VE EN AZ ANLAŞILANI! Hatırla ki bu; sayesinde, ruhunun, Yaradan'ın en büyük ve en güzel hâline bir bakış atma şansını yakalayabileceği devrelerden veya boyutlardan biridir..." (2448-2)

Özet

Ruh gelişimi, her şeyden evvel gelmelidir. Bunu hayatımızdaki en büyük öncelik olarak seçtiğimizde; Kanun'da;

büyük emirde, ruh gelişimi için özel bir tarz görebiliriz. Bu tarz, yani Tanrı ve komşu sevgisi, uyumlanma ve uygulama olarak kavramlaştırılabilir. Bu ikisi birliktedir ve ayrılmazlar. Uyumlanmanın en iyi pratik edilme şekli, düzenli tefekkür periyotlarıdır. Böyle bir tefekkürün İlâhî Olan'a yaklaşmak ve O'nu hayatımıza girmesi için çağırmak için çok gerçek bir niyet niteliğine sahip olması gerekir. Uygulama; en iyi biçimde, ruh gelişimi diliyle, kendimize ve başkalarına karşı sabır gösterme çalışması sayesinde örneğini bulan ruhun meyvesinin tezahür edişi olarak anlaşılır.

Bu adımları atmak bizler için çok güç değildir. Verebileceğimizden fazlasını gerektirmezler. Gereken bütün şey, yapmayı bildiğimizi yapma istekliliğidir ve bunu yaparken komşumuza, kendimize ve gerçekte Tanrı'ya ölçsüz mutluluk getiririz.

TAVIRLAR ve DUYGULAR

Tavır; kelimenin tam anlamı ile bir duruş, bir poz, bir yönelmedir. O an için seçtiğimiz bakış açısıdır. Öyleyse, tavırlarımız; diğer niteliklerinden çok direkt olarak varlığımızın şimdiliğini yansıtır. Tavırlarımız aynı zamanda şu-urumuzla da ilgilidir; karşı karşıya geldiğimiz her şeye göre şuurda tuttuğumuz duruşlardır. Bir tavır; ruhla olduğu kadar zihinle de ilişkili olduğundan, insanın bir canı olduğunun, insanın ruhsal bir varlık olduğunun en açık, en vasıtasız belirtilerinden biridir.

Eğer tavırlarımızın geçmişini ve tavırların değişebileceği yolları araştırarak olursak, tavırların psikolojisinin çok karmaşık olduğunu keşfederiz. Yine de tavırlara ilişkin iki üç şey gayet açıktır. Birincisi; tavırlarımızın mevcut seçimlerimizle ilgili bir mesele olduğudur. İkincisi; tavırların davranışımızı ve bunu takiben de üstlendiğimiz deneyimleri etkilediğidir. Ve üçüncüsü; kararlarımızın çoğunun, belirli bir anda sahip olunan tavırlara dayandığı hakkında hiç şüphe olmadığıdır. Bunları akılda tutunca, TV reklâmlarının ve politikacıların, pazarlamacıların ve dinî liderlerin cazibesinin etkililiğini anlamak kolaydır.

Eğer tavırlarımız belirli bir anda mevcut olan seçimlerin sonucu iseler, bunlar ve bu gibi seçimlerin çok uzaklara giden sonuçları arasındaki ilişki nedir? Bunu anlamanın en iyi yolu, tavırlar ve duygular arasındaki bağı araştırmaktır.

Tavırlar ve Duygular

Tavırlarımız genelde belli bir andaki bir seçim olduğuna göre, duygularımız da varlığımızın psişik mekanizmasının derinlerinde depolanmış reaksiyon potansiyelleridir. Bunlar çok sayıdaki önceki yaşam deneyimlerinden ve dünya plânındaki konaklamalardan çıkarlar. Biri, diğerini nasıl etkiler? Bir tavrın seçimi, bir deponun anahtarını seçmek gibidir. İçimizdeki engin mekâna girmek için bir anda belirli bir anahtarı seçmemizi sağlayan nedir? Bu, zihnin tahayyül güçlerinin kuvvetidir. İnşa edici olan zihin, bedenın tepki potansiyellerini harekete geçirmede ve karmik izlerin deposunu açmada çok özel bir yöntemle çalışır. Yani zihnin üstünde durduğu bir tavır, derinde saklı duyguların ifadelerini açan kilidin anahtarını çevirmektedir.

Seçtiğimiz tavır veya duruş veya bakış açısı, kendimizle, diğer insanlarla ve çevremizdeki dünyayla olan ilişkimizin doğasını belirler. İşte çalışma biçimi. Neredeyse her bir dürtü, kişisel bir tepki için fırsat hâline gelir. Bu bir arkadaşın bir cümlesi, haberlerdeki bir konu veya geçmişimizdeki bir olayın hatırlanması olabilir. Diyelim ki, haberlerde dünyanın durumu ile ilgili bir şey işittik. Buna tepkimiz bir seçim hâline gelebilir. Bu haberleri dua etmemiz için bir çağrı veya şahsımıza bir tehdit olarak deneyimleyebiliriz. Dua etme ile tepki vermeyi seçersek; İlâhî Olan'a daha büyük bir yakınlık hissi, daha büyük bir kişisel değerlilik ve iyi olma hâli ve de dünyanın geleceğine dair bir rahatlama deneyimleyebiliriz. Diğer yandan, eğer bu haberi şahsımıza tehdit gibi gözlersek; yabancılaşma, güçsüzlük ve karamsarlık hissedebiliriz.

Bir tavır nasıl duygu hâline gelir? Bedenin ana fizyolojik tepki sistemleri; endokrin bezlerine ve bunların hor-

monal salgılarına göre oluşan fizyolojik aksiyona bağlıdır-
lar. Zihin bir tavır üstünde durduğunda, bedenın duygusal
sistemindeki endokrin bezlerinde uygun tepkileri uyandı-
rır. Bu bezler, Edgar Cayce "okumalarını" çalışan öğrenci-
ler tarafından yedi ruhsal merkez, karmik anıların ve izle-
rin depoları olarak bilinmektedir. Onları, izah edebilme
amacı ile, herhangi bir veya bütün bedenlenmeler esnasın-
daki sayısız deneyim boyunca biriken önceden kaydedil-
miş bantlar koleksiyonu olarak düşünebiliriz.

Bu depolar açıldığında, bütün karmaşık potansiyelleri
hayatımızda tezahür etmeye başlayabilir. Bunlar, bir baş-
kası ile olan ilişkideki gelişmede, harika bir yeteneğin orta-
ya çıkmasında veya ciddi bir hastalık hâlinde görülebilir-
ler. Önceden saklanan bu izler ve potansiyeller; şuurlu his-
lerimiz ve fiillerimizde, zihnin imajinatif güçlerinin saye-
sinde tezahür ettirilirler. Zihin, belirli bir tavır üstünde
durdukça, bedenın fizyolojisi de zihnin bu ifadesini takip
eder. Sonra, endokrin bezlerinin tepkisi, bedenın geri kalan
bölümüne emirler gönderir, ki bu, duygusal kalıplara uy-
gundur. Yedi endokrin bezi ve bunların hormonal salgıla-
rı; bedenın her hücresinin, belki de her atomunun tepkile-
rini yönetir. Eğer bu izlerin ifadeleri bedenın fizyolojik
güçlerinin normal çalışması ile uyumlu değil ise, o zaman
hayatımızda düzensizlik ve bedenlerimizde hastalıklar ka-
cınılmaz olur.

Tavırlarımızı sayısız tesirler etkiler ve bu tavırlar son-
ra, çoğunlukla en derin duygusal kalıplarımızı harekete
geçirirler. Yani kendimizi düzeltmediğimiz ve bu tesirlere
olan tepkilerimizi sabitleştirmedığımız takdirde, kendimizi
ve hayatımızı fırtınalı bir denizdeki mantarlar gibi ordan
oraya savrulurken bulabiliriz. Birçok dış tesir tavırlarımızı
etkiler: ancak kendi zihnimizi yönetebiliriz. Bunu yapar-
ken, kendimizi ve diğer insanları bu kadar derinden etkile-
yen seçimlerimizi ve duygularımızı da yönetiriz.

Tavırlar ve İdealler

Aşağıdaki formül, "okumalarda" sık sık verilmiştir: "Ruh, hayattır; zihin, inşa edicidir ve fizik, sonuçtur." Bu formülü tavırlarımıza göre uygulama biçimimiz çok önem taşır. "Ruh, hayattır" sözünü araştırırken bize, herhangi bir varlık için en önemli olan deneyimin, ideal ruhsallığın ne olduğunu bilmesidir denmişti. İdeali saptamak, tüm hayata vermeye niyetlendiğimiz cevabın ruhunu saptamaktır. "Zihin, inşa edicidir" duruş, poz veya tavırla başlar. Mantal ideali kurmaya başlarken, ruhsal ideal tarafından uyandırılan tavır; o ideali kendimizle, çevremizdeki insanlarla ve uğraşmak durumunda olduklarımızla ilgili hâle getirecek şekilde belirlememiz talimatı verilmiştir. "Fizik, sonuçtur", ruhsal idealden çıkıp gelişen mantal tavra ulaşmanın en iyi yolu anlamına gelir.

RUH

Hayat

Ruhu saptama

ZİHİN

İnşa edici

Tavrı belirleme

FİZİK

Sonuç

Hareket tarzını belirleme

Ruhsal ideal üstünde durdukça, hayatımızın her anına yönelik yapıcı tavırları geliştirebileceğimiz bir temel kurulur. Sonra bu, bu tavırlardan ve ruhsal idealden oluşan uygulamalara yol açar. İnşa edici olan zihin, gerçekten de hem burada hem de öteâlemde bedenlerimizin ve deneyimlerimizin yaratıcısıdır. Zihnin üstünde durduğu şey ne ise hem bedende hem de ruhta, o şey hâline geliriz. Şimdi tavrı seçimini saptayarak, zihnin, tüm imajinatif, yaratıcı ve mantral potansiyelleriyle çalışmasına sebep oluruz. Zihnin bu ilâhî niteliğine cevap olarak, beden içindeki en derin fizyolojik tepkiler ve potansiyeller açığa çıkarılabilir.

Üstünde durduğumuz tavrı, o anın mantrası hâline gelir. Bir zihin âleti olan mantra; dünya üzerindeki tüm

önceden edinilmiş deneyimlerin depolarını açmak için anahtarı çevirme yoludur. Öyleyse, kesin ve gerçek anlamda, bu kaynakları karma veya rahmet biçiminde açacak anahtarı çeviren şey, tutunduğumuz tavidir. Şimdilikte ve anlık şuur odaklanma noktasında en büyük önemi taşıyan şey, saptadığımız en yüksek ideale ait tavırları seçmemizdir.

Ayakta Durmak için Bir Yer

Davranışların, konsantrasyon ve dikkat gerektiren tesir faktörleri karşısında sabit kalması için, hayatımızda sabit olan ve şuurumuzu yöneltebileceğimiz bir şeyin saptanmış olması gerekmektedir. Öyleyse bu, üstünde durmak için sabit bir yerin, birbirinin ardılı her bakış açısı veya tavır için bir temelin inşasını tertip eden "ideal saptama"dır. Tam anlamıyla saptanmış ideallerde üstünde durulabilecek en mükemmel, en nihaî yer; en zengin biçimde Tanrı sevgisi ve Tanrı inancı olarak anlamlandırılabilir. Tanrı'ya inandığımızı söylediğimizde, sadece zekânın bir yönelmesini değil, aynı zamanda realitenin doğasına ait en derin tavrımızın teyidini belirtmekteyizdir. Tanrı'ya inanma; o zaman, iyiyi onayladığımız, evrende sadece bir gücün çalıştığını ve bu gücün iyi olduğunu bildiğimiz anlamına gelmelidir. Bu bakış açısıyla, hakkımızdaki nihaî hakikatin, tüm tezahürlerde çalışan bu gücün; en kesin anlamda iyi olana doğru hareket ettiğinin daima farkında oluruz.

Tanrı'yı bütün kalbimizle, zihnimizle ve canımızla sevmeye ve komşumuzu da kendimiz gibi sevmeye ait büyük emirde ifade edilen iyi veya Tanrı ideali veya Tanrı sevgisi; "okumalarda", insanlığın tüm sorunlarının nihaî cevabı olarak sunulmuştur. Bir ideal olarak Tanrı sevgisi,

hayatımızın motive edici ruhu olarak niyet ve amaç tekliği-ni kurar. İşte, kendimizle, diğer kişilerle ve durumlarla ilgili tavırlarımıza göre üstünde durabileceğimiz bir temel.

İdealler ve Fikirler

En önemli olan şey, en derin tepkilerimizde, fikirler ve idealler arasındaki farkı öğrenmektir. Hepimiz aynı fikre sahip olmayabiliriz ama aynı ideallere sahip olabiliriz ve olmalıyız da. Çoğunlukla bu ikisini ayırt etmede başarısız olduğumuz için, bazen diğer kişilerin bizimkinden farklı fikirleri ifade ettiklerini duyar ve fikirler ayrı olduğundan idealler de ayrıdır diye düşünüp endişeleniriz. Ve derken, bir diğer kişi bizim fikrimizle uyuşmadığı için onun ideal-lerinden, dürtülerinden, niyetlerinden şüphe duyarız. So-nuçta, en iyi arkadaşlarımızı, çalışma arkadaşlarımızı, hat-ta en sevdiklerimizi bile düşman gibi deneyimleyebiliriz.

Bu çelişkinin trajik bir şekli, tek bir ailedeki bireylerin veya çeşitli organizasyonlardaki üyelerin farklı dinsel fikir-leri olduğunda görülür. Bir kişi bizden fikren ayrı olmaya cesaret ettiğinde, onun ideallerinden o kadar şüphe duyar hâle gelebiliriz ki onun "iyiyi yapma" çabalarını, şeytanın kandırmaları olarak vasıflandırabiliriz. Bu farklı fikirlere odaklanma, kutuplaşmaya yol açar. Diğer yandan, idealle-re odaklanmak, düşmanlarımızda bile Mesih'i görebilme-mizi sağlayacaktır.

Hayatı Seçin

Temelde iki duruş veya tavır vardır: Ya yüzümüzü ışığa doğru çeviririz ya da yüzümüzü ışıktan uzağa çeviri-riz. Eğer ışığa doğru dönersek, karanlık ve gölgeler arkada kalır. Eğer ışıktan uzağa dönersek, gölgelerimiz uzar da uzar. Hayat ve ölüm önümüze konulmuştur. Hayatı seç-

meve çağırılırız. Hayat uyumlanmadır, dengelemedir, Bir'de olmaktır. Ölüm, ayrılmanın şuurudur. Işık, sevginin yoludur; karanlık ise şüphe ve korkunun.

Şu anki tavrımız, kendimizin ruhsal varlıklar olduğumuza dair en çabuk ulaşılabilen ifadedir. İşte burası, ruhun, zihnın ve iradenin (varlığın üç niteliği) bir tezahür merkezinde buluştuğu noktadır. İdealin saptanması ve tutulması, ruhu hızlandırır ve onun doğru amaçlara eğilimini sağlar. O zaman irademiz ile, zihin, ideallerimizle ilişkide olan neyin üzerindeyse onu seçeriz. Yaratıcı ve inşa edici olan zihin artık diğer insanlara karşı olan davranış kalıpları kadar beden içindeki duygusal tepkileri de uyandırır, üstünde durduğu bu nitelikleri hem bedenlerimizde hem de etrafımızdaki ortamda tezahür ettirir.

Bu nedenle, yaratıcılığın başlangıç noktası, en başından beri, hayata veya ölüme doğru bir yöneliştir. Ve irademiz ile seçtiğimiz, önümüzdeki şartlara göre tutunduğumuz tavır da, sonraki kararlarımızı etkiler. Bu kararlar, sonra, diğer insanlarla olan ilişkilerimizde olduğu kadar fiil ve davranışlarımızda da tezahür ederler. Tezahür ettirdiğimiz bu fiiller ve davranışlar bize hayat mı yoksa ölüm mü getirir?

Tavırlar sadece tutulmaz, statik değil dinamik anlamda korunurlar da. Tavırların sabitliği, kendimize ve diğer insanlara karşı koruduğumuz, süregelmekte olan pozlarımız veya yönelişlerimizden çıkar. Örneğin, bir tavır korumanın yollarından biri kederleri veya öçleri biriktirmektir. Bunları kendimize, başka kişilere, durumlara, hükûmetimize, dünyaya göre biriktiririz. Derken bir durumla başa çıkma sırası geldiğinde, kendimizi bu duruma karşı birikmiş kederlerin diliyle cevap verirken buluruz. Yani negatif bir tavır korunmuştur. Sadece bir diğer düşünüşün sunulmasıyla, derhal yeni bir tavır üretiriz. Örneğin, belirli bir kişiye karşı yıllardır bir öç veya keder beslemiş olabiliriz;

ancak, İlâhî Olan'ı tanımaya istekli olduğumuz anda veya bu kişide Mesih'i görmeye çalıştığımız anda, daha önceden beslenen keder anında bırakılabilir. Bunun sonrasında kendimizi, o kişi veya duruma göre karma yerine bağışlama tavrı içinde buluruz ve ona karşı tavrımız veya durum tamamen değişir: Canlı ve yaratıcı hâle gelir.

Benzer şekilde, Edgar Cayce "okumaları"; tavırların, beden üstündeki kesin fiziksel etkilerini belirtir. Örneğin:

"Emin olun ki tavırlar çoğunlukla bedenin fiziksel şartlarını etkiler. Hiç kimse hem komşusundan nefret edip hem de mide veya karaciğer rahatsızlığından uzak kalamaz. Kimse kıskanç olup, kıskançlığın öfkesine izin verip de hazımsızlık veya kalp rahatsızlığı çekmeden duramaz." (4021-1)

Edgar Cayce tarafından verilen on dört bini aşkın "okumanın" yaklaşık sekiz bini, "bedene ait okumalar" diye anılırlar. Ancak bunların bile "fiziksel-mantal-ruhsal okumalar" olduğunu söylemek daha doğru olacaktır. "Bedene ait okumalar" diye adlandırılanların neredeyse hepsi; bireye, hem kendisi hem de çevresindeki hayat hakkındaki tavrını değiştirmesi için yapılan bir davetle başlar.

"Tüm şifa içte bulunan, yaratıcı özellikteki İlâhî Olan'dan gelir. Bu nedenle, eğer biri fiziksel veya mantal rahatsızlıklarını düzeltecek ise, tavrını değiştirmesi ve hayat güçlerinin yıkıcı değil yapıcı hâle gelmesine izin vermesi zorunludur. Nefret, kötülük ve kıskançlık; insanların zihinlerinin, ruhlarının ve bedenlerinin içinde sadece zehirler yaratır." (3312-1)

"Fiziğin, mantalın veya ruhsallığın şartlarına saygı gösteren düzgün mantal davranışlardan elde edilecek olanlar, bedenin nitelikleriyle uyum içinde değilse maddî şeylerin, eşyaların veya benliğin dışındaki şartların kullanımından elde edilecek olandan çok daha fazladır." (5211-1)

"Diğer insanların senin için veya SANA ne yapmaları gerektiği hakkında bu kadar kaygılanma ama sen başkaları için ve

başkalarına yönelik ne yapacaksın?" (1889-1)

Tavırlarımızın en yıkıcı olanlarından bazıları; başlangıcı şüphe ve korkuda olan kendini düşünmenin bu şekli ile ilişkilidir. "Okumalara" göre, insanoğlunun hastalıklarının çoğunun kökünde ister kendimizden, ister başkalarının bizim için ne düşüneceğinden ya da diğerlerine nasıl görüneceğimizden olsun; korku yatar. "Okumalara" göre, bu korkuyla başa çıkmadaki mücadele ve umut şudur:

"... Mantali, ruhsal varlığı, korkuyu tamamen dışarı atan şeylerle doldur; yani bu kadar kişi için kendini fidiye olarak veren İsa sayesinde dünyada tezahür eden sevgiyle. Böyle sevgi, böyle inanç, böyle anlayış korkuyu kovar. Korkma, ektiğin neyse onu biçersin. Ne ektiğine daha dikkat et!" (5459-3)

Diğer yandan "okumalar" en çok aranan tavırların; ruhun meyvesi olan tezahürlerle ilhamlanan ve nitelik kazananlar olduğunu belirtir.

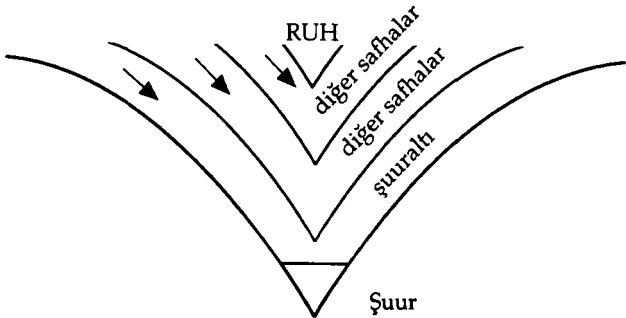
"Hatırla: her amacın, her arzunun, her ümidin gerçeğin ruhu ile karışmasına izin ver; sadece ruhun, sevginin, nezaketin, sabrın tohumunu ek. Bunlar, asık suratlılığın, gerçek mutluluğu bulmanı engelleyen güçlerin yaşatamayacağı şeyler yaşatacaktır. O Sevgi Tanrısı'dır çünkü O sevgidir. O Neşe Tanrısı'dır çünkü O neşedir. O Mutluluk Tanrısı'dır çünkü O mutluluktur! Sadece korku ve şüphenin, nefret ve kıskançlığın ve bunlar gibilerin yapısındaki güçler, deneyimde yıkıcı ve hayal kırıcı etkileri getirir." (2403-1)

Öyleyse, her zamankinden de derinden, evrene yönelik bu tavır onaylayalım: Tanrı'nın bir SEVGİ, bir NEŞE, bir MUTLULUK Tanrısı olduğunu. İdealimizi, Tanrı'ya ve insanlara olan sevgimizi tezahür ettirmek olarak saptadığımızda; sadece ulaşılabilecek en son duyguyu uyandırmakla kalmaz, aynı zamanda tüm deneyimlerimizi gözlemlemek için mümkün olan en sağlam yere de sahip oluruz. Eğer Evreni bu tavırla gözlersek, Evreni bize gülümserken göreceğiz.

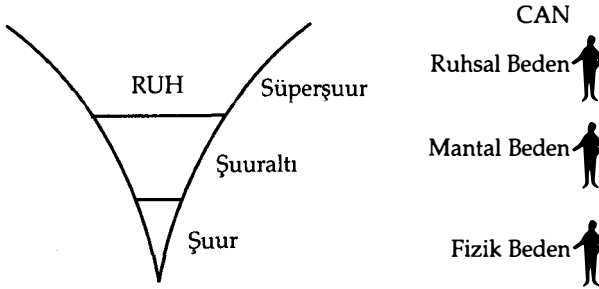
RÜYALAR - ALTINCI HİSTEN GÖRÜNTÜLER

Edgar Cayce "okumalarına" göre, bütün rüyalar bireyin yararına verilir, birey onları doğru yorumlarsa... (294-15) Daha başlangıçta iyice belirtilmelidir ki önemli olan rüya değil, rüyayı görendir. Rüyalar hakkındaki zanlarımız tamamen insanın, rüya görenin doğasını anlayışımıza dayanmalıdır: Rüya görenler olarak kimiz ve neyiz?

İnsanın doğasını resmederken modellerin yararlılığını artık anlamış durumdayız. Böyle bir model, insan deneyiminin en gerekli boyutuna, şuura dayandırılabilir. Hem farklı şuur düzeylerini deneyimleme hem de farklı boyutlardan gelen girdiyi, uyanık hâldeki şuurumuza alabilme potansiyeline sahibiz. Böyle bir model, bir huni olarak resmedilebilir: Ucu, şu anımızı, sınırlı şuurumuzu temsil ederken; açık ucu da Sonsuz'a ya da Tanrı'ya girişimizi temsil eder.

Görmekteyiz ki rüyalar; uyanık hâldeki şuurumuzun dışında uzanan güçlerden gelmekte veya tesir almaktadır. Şuur düzeyleri arasındaki ilişkinin yapısını belirten bu modelin bir diğer şekli, şuur süreçleri ile fiziksel beden, şuuraltı süreçleri ile mantal beden ve süperşuur süreçleri ile ruhsal beden arasındaki ilişkileri göstermektedir.

Rüyalara olan ilgimizin ana nedeni, onlar sayesinde içteki ruha girmek için özel bir kapıya sahip olabileceğimizden kaynaklanmaktadır. Rüyalarla çalışmanın ana sorunlarından biri, uyanık hâldeki şuurumuz ile İlâhî Olan'a derhal girişimiz arasında duran şuur dışı süreciyle başa çıkmaktır. Yine de rüyalarımızda resmedildiğinde, bu engeller bile eğitici hâle gelir.

Geniş şuur dışı diyarının muazzamlığı uygun biçimde ele alındığında, sayısız rüyanın anlamını çözme işi altından kalkamaz gibi görünebilir. Ama, Edgar Cayce "okumalarının" tekrar ve tekrar altını çizdiği gibi, bir umut vardır: Uygun uyumlanma sağlandığında, sorabileceğimiz hiçbir soru yoktur ki iç varlığımızın derinlerinden cevaplanmasın.

Rüyalarımızın Boyutları

Çoğu insan, rüyaların uğraştığı konuların kapsamını merak etmektedir. Örneğin, bazı kişiler rüyalar geleceği bildirir mi diye sorar. Cevap, şüphesiz ki, soruyu soran kişinin, geleceğin önceden bildirilebileceğine inanıp inanmamasına bağlıdır. Öyleyse, rüyaların bağlı olduğu boyutlara dair anlayışımız, insan deneyiminin boyutlarını anlayışımıza bağlıdır. Edgar Cayce "okumaları", rüyaları, insan tecrübesinin, var olan diğer bilgilerden daha fazla anlamlılık taşıyan boyutlar olarak tanımlamaktadır.

Bizler fiziksel, mantal ve ruhsal varlıklarız; öyleyse, rüya da fiziksel, mantal veya ruhsal yapıda olabilir. Bizler canız ve "psişik, ruha ait bir şey" olduğundan, rüya her tarzdaki psişik tezahürü sergileyebilir. Bunlar telepatiyi, durugörüğü, önceden bilmeyi (prekognisyon), astral projeksiyonu, ölen arkadaşlar ve akrabalar dahil diğer boyutlarla iletişimi, rehber ruhları, melekleri, Mesih'i ve hatta Tanrı'nın sesini kapsar. İnsan bedeninin her yapısı ve süreci, rüyalarda görsel ya da diğer duyularla ilgili simgeler hâlinde aktarılabilir. Rüyalar, fiziksel rahatsızlıkların teşhis ve tedavisi hakkında bilgiler kadar, bedenin durumu hakkında, neyin yararlı ve zararlı olduğuna dair sezisler de dahil çok değerli bilgiler verebilir.

Tüm şuuraltları bir diğeriyle bağlantı hâlindedir. Şuuraltı sayesinde, rüyalar bizi fiziksel plânda veya ruhsal plânda bulunan varlıklarla uyumlandırırlar. Geceleri denzenkarne varlıklar tarafından birçok nedenle ziyaret edilebiliriz: Bizi, diğer varoluş plânlarındaki durumları hakkında rahatlatmayı isterler; bize çok yararlı veya sınırlı bilgi getirmeye gelirler veya yararlı ya da zararlı olabilecek kendi arzu veya bakış açılarıyla bizi etkilemeye gelirler. Örneğin, bir vasiyet veya kayıp bir eşyanın nerede bulunacağı

hakkında talimatlar veren ölmüş akrabaların görüldüğü rüyalara dair raporlar vardır.

Üçüncü boyutta deneyimlediğimiz olaylar, sanki "geçmişe aittir" çünkü bu boyut sadece, daha yüksek bir düzeyde kurulmuş olanın izdüşümü veya yansımasıdır. Öyleyse, rüyalarda yaptığımız gibi, daha yüksek düzeylere ayarlandığımızda, neyin inşa edilmekte olduğunun ve gelecekte fiziğe neyin izinin düşeceğinin farkına varabiliriz. Başımıza gelen önemli bir şey yoktur ki daha önceden rüyalarda ima edilmemiş olsun! Bu, tüm rüyaların prekognitif veya deneyimlediğimiz her şeyin tüm detaylarının önceden rüyada verildiği anlamına gelmez. Ancak "önceden ima etmek" sözcüğü, şimdi inşa etmekte olduğumuz ve daha sonra tezahür edebilecek şeyleri bir an için görebileceğimizi ve uyarılabileceğimizi ifade etmektedir. Bu rüyalara "prekognitif" veya "kehanet" demektediriz ve bu rüyalar, fiziksel bedendeki belirtilerle ilgili olduğunda ise, ilk belirtiyeye ait anlamına gelen "prodromal" adını almaktadır.

İncil'in zamanında meleklerin insanların rüyalarında konuşmaları gibi, "okumalar"da da "Yüksekte olanlardan gelen Güçlerin Ruhu, sıkça konuşur... eskinin o güçleri gibi." (294- 34) demektedir. Bazı insanlar Cayce'ye, rüyalarında Mesih'i gördüklerini söyleyerek geldiler. Hiç birisine bunun sadece kendi imajinasyonları olduğu söylenmedi, ama gerçekten de onunla bağlantıda oldukları teyit edildi. Yahudi kökenli, New York'lu bir iş adamı, kendi evinde Tanrı tarafından ziyaret edildiğini görmüştü rüyasında. Tanrı, kahverengi bir takım elbise giymişti ve gri renkli bir derbi şapkası takıyordu. Rüya gören kişi Tanrı'ya evi gezdirirken, ev sahibinin içki dolabının önüne geldiler. Adam, neredeyse utanmış bir şekilde "Bir hastalık olursa diye..." konuştuğunda, Tanrı şöyle demiş: "Gayet iyi hazırlanmışsın!" Rühayı gören kişi Edgar Cayce'ye deneyimi hakkında

sorduğunda Cayce,, onun, gerçekten de "Bütün Güç'le, Bütün Birim'le, Birlik'le." (900-231) uyum içinde olduğunu söyleyerek, adamı rahatlattı.

Dünyada birçok kereler bedenlendiğimizden, ruhlarımız bu geçmiş yaşamların kayıtlarını içimizde taşır. Şu anki deneyimlerimizle ilgili oldukları veya o anki bir dürtüyle çağrıldıkları müddetçe, bu kayıtların hatıraları rüyalarımızda çok az yakınlıkla veya geniş, canlı ve dramatik detaylarla dolu biçimde görünürler.

Sosyal, finansal, duygusal veya fiziksel, mantal veya ruhsal olsun, insan hayatının hiçbir boyutu yoktur ki sırası geldiğinde rüyalar onları kapsamassın. Rüyalar cesaretlendirebilir ya da cezalandırabilir, eğitebilir veya yanıltabilir, ilham verebilir veya baştan çıkarabilir, rehberlik edebilir veya şaşırtabilir. Şuurdaki muazzam deneyim silsilesinin potansiyeli daima oradadır. Aslında rüyalardan aldıklarımız; tavırlarımıza, motivasyonlarımıza, uyumlanmamızın ölçüsüne ve önceki rüyalardan ve uyanık hâldeki deneyimlerden elde ettiklerimizi ne dereceye kadar uygulamaya hâle getirdiğimize bağlıdır.

Rüyaları Yorumlamaya Karşı Rüyalarla Çalışmak

Rüyalardan daha yoğun ve daha geniş biçimde yararlanma yolunda ayağımıza takılan taşların en büyüklerinden biri; rüyaların bir tek doğru yorumu olduğu, uzmanlaşmış psikolojik veya psişik yardım almaksızın rüya görenin bunu hemen hemen hiç çözme şansının olmadığı hakkındaki fikirdir. Her birimizin rüyalarla çalışabileceği ve çalışması gerektiği tavrının, sadece çok yetenekli kişilerin rüyaları uygun biçimde yorumlayabileceği fikrinin yerine geçmesi gerekmektedir.

Rüyanın, sembollerden oluşan "yabancı" bir dildeki bazı mesajların bulunduğu bir kaynağa sahip olduğunu ve bunu sonradan kendi dilimize tercüme etmek zorunda olduğumuzu düşünmek çok yanlıştır. Rüya, uyum içinde olduğumuz diğer sistemlerle ilişkide olan içsel sistemimizde enerjilendirilen güçlerin görsel ya da algısal resimleridir. Rüya, bir mesajdan çok bir rapor olarak düşünülebilir. Bilgisayar dilindeki gibi, o sırada yapılan içsel işlemlerin bir "yazılı raporu"dur.

Akıl karıştırabilecek bir diğer şey de içsel süreçlerimizce saptanan önceliklerin, uyanık geçirdiğimiz hayatlarımızda önemli olduğunu sandığımız şeyler olmasının şart olmamasıdır. Rüyaları hatırlarken, içindeki yaşamın ilgilendiği şeyleri gözleyebiliriz. Rüyalar, ruhsal hayatın yüksek önceliklerini veya motivasyonlarımızın bizi yoldan çıkarmasına izin vererek yaptığımız rötaları yansıtır olabilir.

Nasıl olurlarsa olsunlar rüyalarımız olmaları gerektiği gibidir. Öyleyse, aslında kötü rüya diye bir şeyin olmadığını söyleyebiliriz. Çünkü rüya, o sırada hayatımızda iş gören güçlerin karmaşık kombinasyonlarına ait objektif bir rapordur. Bir rüyaya karşı kötü bir tepki verip, onun bizi şüphe dolu ve endişeli hâle getirmesine izin verebilir veya düzeltme için gereken ihtiyacı sezip, gerekli adımları atarak rüyaya iyi bir tepki verebiliriz. Örneğin, sevdiğimiz birinin başına bir felâket geldiğine dair bir rüya görürsek, korkmamız gerekmez. Rüya, o kişiye yönelik tavrımızda bir değişimin gereğini işaret ediyor olabilir; bu sırada o kişinin korunması için sürekli dua da edebiliriz.

Arzu edilmeyen bir olayı düşlediğimizde, bu rüya gerçekleşebilir veya gerçekleşemeyebilir. Bu rüya, durumun yönünü değiştirebilecek duaya bir çağrı veya olay oluşmadan önce kendimizi duygusal ve fiziksel olarak yapılması gerekenlere hazırlamamız için bir belirti olabilir.

Örneğin, sevdiğimiz birinin ölümü hakkındaki bir rüya, yol gösterilmesi ve dayanma gücü verilmesi için dua etmimize yol açabilir; olayın ertelenebilmesi için yol gösterilmesi veya O'nun iradesini kabullenmek için dayanma gücü. O kişinin ölmesinin zamanı gelmiş olabilir; her iki durumda da rüya, yapıcı bir bağlantıyı tekrar kurmamıza ve bu kişiyle aramızdaki meselelerimizi çabucak halletmemize yardımcı olabilir.

Rüyalarla çalışmak rüyaların potansiyeline dinamik ve yapıcı bir tepki iken rüyaları yorumlamak, rüyanın ele aldığı şeyin sınırlı bir kısmına statik ve pasif bir tepki hâline gelebilir. Eğer bir rüyayı yorumlamayı denersek, "Şu veya bu ne anlama gelir? " diye sorarız. Eğer bir rüya ile çalışmayı deniyorsak, daha geniş bir soru sorarız: "Rüya, hayatımın şu niteliğini nasıl eğitiyor?"

Rüyalarınızla Nasıl Çalışmalısınız?

1. İdeallerinizi yazın: "Okumaların" bunun üstünde, herhangi bir varlık için en önemli deneyim, ideal ruhsallığın ne olduğunu bilmektir diye durduğunu hatırlayın. Rüyalarımızın kaydını tutmaya başladığımızda, aynı deftere ruhsal, mantal ve fiziksel ideallerimizi saptayarak ve gözden geçirerek gelişmelerimizi de kaydetmeliyiz. Örneğin, eğer ruhsal ideal olarak daha sevgi dolu olmayı saptadıysak ve bu ideali uykuya dalmadan önce iyice derinden ve hızlandırıcı biçimde gözden geçirirsek o zaman rüyayı, ertesi gün bu idealle olan ilişkisinin diliyle inceleyebiliriz.

2. Araştırmacı bir tavra sahip olun: Hayatımızdaki belirli sorunlu alanları tanır ve telâffuz edersek ve bu sorunları düzeltmek amacıyla yapıcı adımlar atmak için kendi içimizde karar verirsek; rüyalarımıza, bu sorunlarla ilgili bir şey bulma beklentisiyle yaklaşabiliriz. Sorunun ne ol-

duğunu bilmiyorsa, bir cevabın ortaya çıkmasını da bekleyemeyiz. Hayatımızla ilgili bazı soruları saptadıktan sonra, rüyalarımızı, bu soruların perspektifinden inceleyebiliriz.

Rüyaların belirli bir sorunla ilgili olmasını beklememeliyiz, çünkü rüyaların tüm nedeni, tek başına şuurlu zihnin, en çok ihtiyacımız olan şeyi bilmemesidir. Gereken şey, daha çok hayatımızın her niteliği üzerinde çalışma istekliliğine ve araştırmacı bir tavra sahip olmaktır. Ancak bazı kaygılarımızın bir listesini yaptığımız takdirde bu listeyi hem rüyalarımızı hatırlamada hem de rüyaların muhtemel anlamları arasında seçim yapmada yardımcı olacak şekilde kullanabiliriz. Araştırmacı kişiler olduğumuz anda, şu evrensel kanunu harekete geçiririz: "Arayan, bulacaktır."

Bazı kişiler, şuurun; şuuraltına tepki vermek üzere programladığını savunmaktadır. Ama ruhsal hayatın temel noktası, şuurun her zaman en iyi olanı bilememesi üzerinedir. Şuurun, şuuraltına ne yapacağını söylemesinden çok, şuur; o sırada en yararlı olanı vermesi için süperşuuru davet etmesi için kullanmalıyız. Belirli bir sorunu gözlerken ve bir yön bulma ihtiyacı içindeyken bile, bu konuda bir rüya istemekten çok, "Tanrım, rehberim ol. Neye ihtiyacım olduğunu sen bilirsin." tarzındaki bir ruhu harekete geçirmeliyiz. Ruhun gerçekten de kapının hemen ardında durduğu ve kapıyı çaldığı söylenebilir. O, davetsiz misafir olmayacaktır, ancak O'nu hayatımıza buyur ettiğimizde, rüyalarımızda yansıyacak farklı bir şuur niteliğini bekleyebiliriz.

Bu nedenle, uykuya dalarken, rüya görme hazırlığımız rüyanın içeriğinden çok, niteliğini etkileme arzusu olmalıdır. Telkinlerin, bir rüyanın içeriğini etkilediğini biliyoruz ancak belirli içerikte bir rüya görülse bile bu, yüksek kaynaklı bir seziden çok, şuuraltının bu telkine tepkisi olabilir.

3. Rühayı derhal yazın: Rüyalarla ciddî biçimde çalışmak için, rüya deneyimlerini düzenli bir şekilde kaydetmek gerekir. Sadece tek bir izlenim hatırlansa da, bu izlenimin kaydı yapılmalıdır. En canlı rüya bile tamamen unutulup, ilk kaydedildiğinden tamamen farklı bir biçimde tekrar hatırlanabilir. Rüyadaki görüntüler çabucak kaybolur, kısa ömürlüdür ve bir iki saniyelik dikkat dağılması ile bile tekrar kurulamayacak biçimde sonsuza dek kaybolur. Rüyalarımızı sadık bir biçimde kaydetmedikçe ve onları düzenli biçimde gözden geçirmedikçe, ne kadar prekognitif rüya gördüğümüzü değerlendirmeye asla başlayamayız. Rüyalarla çalışmanın ana süreçlerinden biri, şuur dışından şuura bilgi taşımaktır. Tüm kelimelerimiz yetersiz görünse bile rüyayı kaydetmeyi denemenin, "şuurlandırma" sürecine büyük yararı vardır.

4. Rühayı farklı düzeylerden ve yaklaşımlardan inceleyin: İdeali saptayıp, araştırmacı bir tavrı uyandırdıktan ve hayatımızın herhangi bir özelliği üzerinde çalışmak üzere içimizde bir isteği uyandırdıktan sonra, artık kaydedilmiş rüya ile karşı karşıyayızdır. İlk önce çok anlamsız gelebilir, ancak eğer kafamızı karıştıran bir rüya kaydetmiş isek şu soruyla başlayabiliriz: "Bu rüya sağlığım mı, işimle mi, ailemle mi ilgilidir?" Sorduğumuzda ve içimizi dinlediğimizde, rüyanın; hayatımızın hangi alanına uygulanacağı içimize doğacaktır.

5. Gerçekler arasında bağıntı kurun: "Okumalar", rüya yorumlamanın en iyi metodunun, önümüzde var olan gerçekler arasında bağıntı kurmak olduğunu belirtir. Bu, ilk başta ilgisiz gibi görünmelerine rağmen rüyanın bir bölümü ile diğer bölümü arasındaki ilişki üzerine düşünmeyi gerektirir. Bir gecenin rüyalarının görüntüleri ile daha önceki gecelerde deneyimlediklerimizin arasında bağıntı kurmaya niyetli olmalı ve diğer kaynaklardan -uyanıklık hâli

ve sezgiler- edindiğimiz rüyaların görüntüleri ile ilgili bilgi ve tavırları rüyalarda resmedilenlerle ilişkilendirmeye başlamalıyız.

6. Bir hareket rotası üzerinde karar verin: Rüyaya tam bir tepki vermek için, o sıradaki rüyadan edinebileceğimiz anlayışa yönelik yapıcı, belirli bir adım atma isteği içinde olmamız gerekir. Ne yapacağımızı bildiğimizden, daha fazlası verilecektir ve şu an sahip olduğumuz anlayış ölçüsü üzerinde hareket ettikçe, bir sonraki adıma ait daha açık bir anlayış verilecektir.

Bu, rüyaların gerçek yorumudur: Ne kadar küçük olursa olsun yapıcı bir ideale yönelik bir adım atmak. Sınırlı anlayışımızın ölçüsü üzerinde hareket ettikçe, daha derin ve daha açık bir anlayışa doğru gideriz.

Rüyalarımızla bu ruh hâli içinde çalıştıkça, "okumalar" tarafından belirtilen vaade güvenebiliriz; "...rüya sayesinde onunla konuştuklarını söyleyebilenler ne mutludur..." (294-15)

MEDİTASYON

Meditatör (meditasyon yapan) hakkında bir anlayışımız olmaksızın meditasyon hakkında anlamlı bir biçimde konuşamayız. Ruhsal varlıklar olduğumuzu söylemek, ilâhî olandan olduğumuzu söylemektir. Böyle olunca, O'nu kendimizin dışında değil, içimizde, bedenlerimiz içindeki tapınakta aramamız gerekir. Dıştaki Tanrı ile içteki Tanrı arasındaki bağlantı noktaları, beden tapınağındadır.

Tüm şifa içten gelir ve uyum içinde olduğumuzda, sorup da içimizden cevabını alamayacağımız soru yoktur. Ancak Tanrı'nın çocukları olmamıza karşın, O'nun şuurundan ayrılmışsınız. Bizler, büyük Zihinden kopmuş bir zihin; Evrenin kalbinden kopmuş bir kalbiz. Bizler, kendimizi üç boyutlu bir şuura yöneltmiş ruhsal varlıklarız. Burada bir fiziksel bedene, bir mantal bedene ve bir ruhsal bedene sahibiz. Günlük hayatta, ister uyanırken ister uyuyorken, fiziksel ve mantal bedenlerin şuru ve faaliyetleri tüm dikkatimizi tekeline alır ve bizi içteki ruhun farkındalığından ayırırlar.

Bu kavramlarla artık meditasyonu; fiziksel bedeni ve mantal bedeni, sessizlik ve sükûnette ruhsal olanla uyumlandırma pratiği olarak tanımlayabiliriz. Meditasyon, Tanrı ile bir olmamızı sağlamak ve O'nunla, bedenlerimizin tapınağında karşılaşmaktır. Meditasyonun sırlarının sırrı, içimizdeki tanrısallığın farkına varmaktır.

Yedi Anahtar Düşünce * * * * *

1. Meditasyonun Amacı: Meditasyonun amacı asla "bir şey için" değil, daha çok, "bir şeye" olmalıdır. Bir kişiyi bir şey yüzünden sevmemek nasıl olmazsa meditasyonu da bir şey için yapamayız. Son zamanlarda meditasyona yönelik ilgi dalgası, meditatörün bazı yararlar sağlayacağı beklentisini teşvik etmektedir. Ama meditasyonun gerçek ruhu, karşılığında bir şey almak yerine, daha çok, sevgiyi ifade etmektir.

Karşılık almak için sevmememiz gerektiği gibi karşılık almak için de meditasyon yapmamalıyız. Sevmekten edinecek kazançların listesini yapmaya başladığımızda, sevginin lisanından uzaklaşır, sebep ve sonucun, karmanın lisanına yaklaşıyoruz. Birini sevdiğimizi söylemeye çalışırken, bu ilişkiden sağlayacağımız yararları sıralayarak ikna ediyoruz. Ona, belirli şeyleri yaptığı veya belirli niteliklere sahip olduğu için onu sevdiğimizi söylersek, şöyle soracaktır: "Şu niteliğim olmasaydı beni sever miydin?" Sevginin ruhuna en yakın olan şey "Seni, sen olduğun için seviyorum." demektir.

Meditasyonun düzenli uygulanmasını, çok arzu edilir sonuçların izleyeceği gerçek ise de bu şeyleri, meditasyonun hedefleri olarak başarmak üzere yola çıktıysak, daha başından kendimizi yenilgiye uğratırız. Meditasyondaki anahtar faktör, İlâhî Olan'a hangi ruh hâliyle yaklaştığımızdır.

Buda'ya gelip, yirmi yıldır meditasyon yaptığını ve artık bir nehri uçarak geçebildiğini söyleyen adamla ilgili bir hikâye anlatılır. Buda, adama, "Zamanını boşa harcamışsın, iki kuruş verip, kayıkla geçebilirdin." demiş. Meditasyonun amacı havaya yükselme (levitasyon) gibi bir yetenek geliştirmek değildir; bir deneyim yaşamak değildir; içe

kapanmak da değildir.

Meditasyonun amacı; Tanrı'yı bütün kalbimizle, zihnimizle ve ruhumuzla sevmemizi söyleyen büyük emirle ilişkilidir. Her aşk macerasında, sevdiğimiz kişinin yanın da olmayı isteriz. "Tanrı'yı bütün kalbimizle sevmek" fiiline, O'na yakın olma arzusu eşlik etmelidir.

Eğer Tanrı sevgimizi uyandırmak, onunla bir olma arayışını O'na direkt olarak ifade etmek için günde on beş dakika bile bulamıyorsak, insanlığın en büyük emrini anlamaya yaklaşıp yaklaşmadığımızı sorgulamaya başlayabiliriz. Meditasyonun çalışma ruhu, sevgi ruhudur. Tanrı'ya olan sevgimizi ifade etmek için sessizlik içinde geçen bir süreyi yaşamalıyız.

Tanrı'yı sevmenin ilk emrine istekle cevap verdiğimizde, ikinci emri; "komşumuzu kendimiz gibi sevmek" emrini daha iyi ifade edebilme yetisine de sahip olabiliriz. Psikik gelişme, daha sağlıklı olma, ruhun yükselmesi; hepsi meditasyonun sonucudur ama ruhun nihaî meyvesi sevgidir. Bu nedenle sevgi, meditasyonun sonucu olduğu kadar, amacıdır da.

2. Meditasyon Pratiği: Çok sayıda meditasyon tekniği olduğundan, şahsımız için hangisinin doğru metot olduğunu merak etmekte haklıyızdır. Etrafa bakınır, kolay ve çabuk sonuçlar veren metotlara karar verebiliriz. Hepsi de aynı değildir; farklı olanlar, farklı sonuçlar üretir. Şüphesiz, amaçlara ve ideallere göre diğerlerinden daha etkili belirli metotlar vardır.

Ne olursa olsun, uygun teknikler izlenmelidir. Bazıları; omurganın, hayat gücünün yedi ruhsal merkezden geçişinin sağlanması için dik durması gerektiğini söyler. Zihin hayat gücünün akışını odaklayabilecek tek bir göz gibi olmalıdır. Ruh, daha yüksek bir amaç arzusu ile harekete geçirilmelidir. Sessizlik ve sükûnet korunmalıdır. Ancak

kalp, zihin ve ruh O'nda merkezlenmediği takdirde, bu tekniklerin, sonuçları garantilemesini bekleyemeyiz. Bazı kişiler, belirli bazı sözlerin, Tanrı gücünün varlığını garantilemesini bekler. Ama hayır; ister mantra kullanın ister bir dua, O'nun varlığını, boş yere yapılan tekrarlamalar değil, doğru ruh hâli davet eder.

Teknikle ilgili en önemli şey, ona yönelik tavrımızdır. İşte bir Budist hikâyesi daha, bu seferki nefes almayla ilgili. Meditasyonda nasıl nefes almalıyız? Uzun ve yavaşça nefes alıp sonra hızla bırakabiliriz. Veya yavaşça nefes alıp, yavaşça bırakabiliriz. Buda'ya sorulduğunda, şöyle cevaplamış: "Önemli olan, nefes alıyor olmanızdır!" Bu cevap, teknik detaylarla ilgili soruların daha üstüne çıkarak temelde neyin gerekli olduğunu düşündürür.

Eğer hayatın amacı, bize emredildiği gibi daha sevgi dolu hâle gelmekse, o zaman teknik de bununla ilgili olmalıdır. Eğer Tanrı sevgi dolu bir ruh ise, O'na sadece içimizde sevgi dolu bir ruh hâlini uyandırarak da uyumlatabiliriz. Ruh'a tekniğin vasıtasıyla değil, daha çok arayışta olan ruhumuzun O'nu sevmeye arzusunun niteliğiyle uyulanırız.

3. Fenomenoloji: "Fenomenoloji" kelimesini, şahısların meditasyonda deneyimlediklerini anlatmak için kullanmaktayız.

Etkili ve doğru meditasyonun kriterinin, değişen hayatın kendisi olduğu daha güçlü biçimde anlatılamaz.

Şüphesiz, meditasyonda edinilecek deneyimler vardır ve bunlar çok çeşitlidir. Temelde iki cins meditasyon deneyimi vardır: iyi ve kötü; ve hangisinin daha kötü olduğunu söylemek zordur! Bazen "iyi" deneyimi, zararlı etkiler izler. Bir ego büyümesi olabilir: Meditasyonun, Tanrı'ya sevgimizi ifade etmekten çok, bu deneyimi edinmek olduğuna dair yanlış bir kavram gelişebilir; aynı, eş veya daha iyi de-

neyimler edinilmezse bunun sonucunda hayal kırıklığı olabilir. Deneyimlerin peşinde koşma, onların oluşmasının yoluna engeller kurar ve büyük bir meditasyon deneyimi yaşamamaktan dolayı mutsuz olmak, aslında Tanrı'ya sızlanmaktır.

İnsanların meditasyonda edinebilecekleri deneyim cinslerine şöyle bir göz atalım: Bazıları baş dönmesi gibi bir his duyarlar, bazıları ileri ve geri sallanma gibi bir hareket algılar. Diğerleri bedenden dışarı ve yukarıya doğru bir hareket deneyimler. Bazı kişiler kafalarının içinde m-nik patlama sesleri duyarlar.

Bu duyumların hiç birini özellikle aramamaktayız ama enerji, bizim tutunduğumuz ve uyum içinde olmayan düşünce formlarından akarken, bu etkileri hissederiz. Bunlardan bazıları arzu edilmeyen cinstendir ve korkabiliriz. Unutmayın, meditasyonun amacı, uyumlanma aracılığıyla sevgidir. Bu duyumlarla ilgilenmek veya bunlara bağlanmak yerine, dikkatimizi yeniden odaklamalı ve düşüncelerimizi O'nun sevgisine yöneltmeliyiz.

Tanıştığımız her kişide ve edindiğimiz her deneyimde bize, Tanrı ile tanışma fırsatı sunulur; bu nedenle, korkmamalıyız. Şüphe; Cayce "okumalarına" göre, insanın başına gelen en ciddî ve en yıkıcı şeylerden biridir. Önce şüphe gelir, ardından korku ve sonra da beden içindeki yıkıcı tepkiler. İçimizde ve bizi aracı ederek çalışan Tanrı'nın gücünden şüphe ederek meditasyona varamayız.

İçimize dönünce, Tanrı ile birliğimizin farkındalığı ile benliklerimiz arasında engeller olarak tuttuğumuz şeylerin ne olduğunu keşfetmemiz mümkündür. Sakin olmayı denediğimizde, bir dakika olsa bile, şuurumuzun nerelerde dolandığını gözleyelim. Bu, Tanrı'dan çok idealimizin aslında ne olduğudur. Düşündüğümüz ve üzüldüğümüz şeyler, kalbimizde ve zihnimizde, O'nun Ruhunun farkın-

dalığına yeğ tuttuğumuz şeylerdir. Alıp başını giden düşüncelerimizin farkına varır varmaz, bunların bizi O'ndan ayıran şeyler olduğunu tanımalı, sadece O'nun yardımıyla işlerin düzeleceğini teyit etmeli -ya da güzel düşünceler söz konusu ise, O'na bu deneyimden dolayı şükretmeli- ve sonra da kalbimizi, zihnimizi ve ruhumuzu O'nu sevmeye geri döndürmeliyiz. * * * * *

Meditasyonumuzun verimliliğini asla o sessiz dakikalarda edindiğimiz deneyimle değerlendirmemeliyiz. Meditasyon, o sırada "yüksek bir şey" aramak değildir. Daha çok, gün be gün düzenli bir şekilde; Tanrı'nın Ruhunu, içimizden akması, bizi dönüştürmesi ve daha verimli ve daha sevgi dolu yaşamamızı sağlaması için davet etmek üstüne çalışmaktır.

Gerçek dönüşüm şuur dışı seviyesinde yer alır. O yüzden meditasyon deneyimleri oluşsun diye beklemeyin. Oluşunu "görmeyi" veya "hissetmeyi" beklemeyin.

4. Fizyoloji: Üç boyutlu bir şuurda fiziksel bedenler içinde olduğumuzdan, meditasyonda fiziksel açıdan incelenecekler de vardır. Daha önce belirtildiği gibi; fiziksel, mantal ve ruhsal bedenlerimizi, burada oluşumuzun ruhsal amaçlarının ifade edilebilmesi için uyumlamayı aramaktayız. Bunun sonucu olarak, fiziksel ve mantal olan çeşitli biçimlerde uyumlamaya çalışmalıyız. İçimizde, uyanmamıza ve uyumlanmamıza direnen kalıplar vardır. Uyumlanmamıza karşı çalışan -gıdalar, düşünceler, duygular, arzular, hırslar vb.- güçler vardır.

Edgar Cayce "okumaları", etten bedendeki fiziksel, mantal ve ruhsal bedenlerin bağıntılarını işaret etmektedir. Ruhsal beden veya canın et bedendeki bağıntısı endokrin sistemidir. Mantal beden et bedendeki bağıntısı otonom veya sempatik sinir sistemidir. Fiziksel beden et bedendeki bağıntısı beyin-omurilik veya motor sinir sistemidir.

Tek Ruhun birey ile bağlantı noktaları, duygusal veya motivasyonel sistem olarak da bildiğimiz endokrin sistemin-
dedir.

Meditasyonun fizyolojisi tüm bu sistemleri kapsar ve Tanrı'dan çıkıp, bizler aracılığıyla dünyaya akan enerji akışının hiyerarşik yönüyle de ilgilidir. Sakinlik ve hareketsizlik gerekmektedir ki kaslarımız ve duyularımızla ilişkili duysal motor sinir sistemi, işlemin akışını yönetmesin. Eğer bedenimiz şuurun ana odak noktasıysa, o zaman bu, içten gelen herhangi bir yönlendirici güce karşı çalışacaktır. Eğer duyuları ve kasları hareketsiz hâle getirirsek, ancak o zaman daha derine, otonom veya mantal seviyeye gidebiliriz. Orada düşünceleri, kalp atışını ve nefes alma hızını sakinleştiririz. Ondan sonra, amaçlarımız ve ideallerimiz, endokrin sistemindeki ruhsal merkezleri uyandırır.

Hareketsiz olma gereğinin sebebi, ilk önce ruhsal seviye ile bir bağlantı kurma, sonra da hayat enerjisine bir akış yönü sağlamaktır. Aynı zamanda akışın yönü ruhsal merkezlerden (endokrin) mantal (otonom) yoluyla fiziğe (beyin-omurilik) doğru olmalıdır; yani sonsuzdan sonluya.

5. Meditasyona Hazırlık: Meditasyona hazırlık, her şeyden önemlisi kişinin kendi şartlarına göre olmalıdır, başka birinin istediği şekilde değil. "Şey, şunu şunu yapmam gerektiğini söylediler ve ben şunu yapmaya hazır değilim -veya şunu yapamam- bu durumda meditasyon yapamam." gibi ifadelerle yılmamalı ve vazgeçmemeliyiz. Meditasyon periyotlarımız için yapmamız gereken neyse, onu yapmalıyız. Aradığımız tanrısallık şahsîdir ve meditasyon ve ona hazırlanışımız da o kadar şahsîdir.

İncelenebilecek birkaç hazırlık düzeyi vardır ve aşağıdakiler, öneri ve rehberlik amacıyla sunulmuştur. Eğer uyumlanmayı arıyorsak o zaman meditasyona hazırlık da sürekli bir faaliyet olmalıdır. Hafif bir egzersizle başlamalı-

yız. Fiziksel bedenin uyumlanmasına yardım edeceğini bil
diğimiz yiyecekleri yemeliyiz. Kendimizi pozitif düşünce
den oluşan bir mantal diyetle beslemeliyiz. Meditasyon tek
 başına değildir. Meditasyon, hayatımızın bütünsel modeli
hakkında yapıcı bir şeyler yapma niyetlerimizin içinde var
olur.

Bazı kişiler, meditasyon yapmaya başladığımızda, ge-
 risinin geleceğini öğretmektedirler. Ama Edgar Cayce şöy-
le diyor: Başlamadan önce gideceğin yeri bil! Daha en ba-
 şından, meditasyonun tüm hayatımız üstünde bir etkiye
sahip olmasına izin verme istekliliğini göstermeliyiz. Ve
hayatın her alanında, bütünsel bir pozitif büyüme süreci-
nin bir parçası olan meditasyon çabası ile işbirliğine istekli
olmalıyız.

"Okumalar", özellikle her meditasyon seansı hazırlığı
 için sessiz süreden önce okunacak bir korunma duasını
 önermektedir. Şunun gibi:

Tanrım, rahmet, güzellik ve kudret tahtını saran gö-
 rünmez güçlere kendimi açarken, kendimi Mesih'in dü-
 şüncesindeki korunmaya bırakıyorum.

6. Tarz ve Güç: Lâma Govinda "Tibet Mistizminin Te-
 melleri" kitabında tarzın (buna, "şekil" der) ve gücün (bu-
 na, "ruh" der) prensipleri hakkında yazarken, şöyle der:
"Şeklin önemsiz olduğunu sananlar, ruhu da elden kaçıırı-
lar. Şekle tutunanlar ise, korumaya çalıştıkları ruhun ta
kendisini kaybederler. Şekil ve hareket; hayatın sırrı ve
ölümsüzlüğün anahtarıdır."

Edgar Cayce "okumalarından" birinde, şöyle bir soru
 sorulmuştur: "İsa ve Mesih arasındaki fark nedir?" "Oku-
 ma" şöyle der: "İsa tarzdır, Mesih güçtür." Sonlu bir varlık
 olan insanla Sonsuz arasında aracılık eden nedir? Mesih
Ruhunun Gücü veya Mesih veya Mesih Ruhu. Zaman ve
 mekân boyutlarını deneyimlediğimiz için akışta bir şekil-

lenme veya tezahür edişinde bir usul ortaya çıkmaktadır. Bu Yolun örneği, İsa tarafından sunulmuştur. İsa, hayatının şekillenmesini teslimiyet yoluyla mükemmelleştirdiğinde Mesih olmuştur, Sevgi Kanunu olmuştur. İçimize yazdığı bu tarz, güçle, Sevgi Ruhuyla bir olma arzumuz tarafından uyandırılmak üzere beklemektedir.

Tarz, bir ideal saptadığımızda seçilir. Sevgiyi bir ideal olarak saptayınca Ruh'un ifade edilebileceği en uygun aracıyı sağlamış oluruz. İçteki tarz seçilir ve uyandırılır ve de bundan akan güç, hayatımızı dönüştürür. Ama güç benliklerimizden gelmez, bizim aracılığımızla akar. Bunun farkında olmalıyız: "İçimdeki ben değil, Tanrı'dır."

7. Meditasyonun Vadettikleri: Edgar Cayce "okumaları", İncil'in vadettiklerini kelimesi kelimesine anlamaya ve onların bize ait olduğunu iddia etmeye davet eder. Mezmur'u yazan kişi, İsa'nın şöyle dediğine tanıklık eder: "Yatağımı cehennemde yaymama karşın, sen ordasın. Daima seninleyim." Vaat budur; O'nu çağırdığımızda, orada olacaktır. Sadece O'nun varlığına dönmemiz, uyumlanmamız gerekir. "Okumalar" aynı zamanda hiçbir şey için çok geç olmadığını ve ne kadar yoldan sapmış olsak da, daima geri dönebileceğimizi söyler.

Meditasyon, bu vaatler üstünde hak iddia edebilme-miz için bir yol sağlar. Vaatler, yeteneklerimiz için gelmez; O'nun sevgisi sayesinde gelir. Sessizlik içinde çalışarak geliştikçe, sadece büyük bir enerji ve rehberlik elde etmekle kalmayabilir, aynı zamanda, daha önemlisi İlâhî Olan'la kişisel ilişkimize dair daha derin bir hisse sahip olabiliriz.

DUA

Tanrı'nın yoldan çıkmış çocukları olan bizlerin en doğal içgüdüğü, dua etmektir. Psişik âlem üzerinde araştırma yaptığımızda ve psişğin ruhtan olduğunu anladığımızda, belki de en nihaî psişik deneyimin, duada verildiğini anlayabiliriz.

Tüm psişik tezahürler, üç niteliğe göre adlandırılabilirler: bilgi, enerji ve ilişki. Dua ederken, bu üçünün potansiyellerini en iyi biçimde kullanırız. Psişik yolla elde edilen bilgi; telepatide olduğu gibi bir başkasının aklından edinilenden çok, yol gösterilmesi için edilen duada edinilen gibi olduğunda daha yararlı bir kazançtır. Böyle dualar sayesinde En Yüksek Kaynak'tan bilgi ve talimat alırız.

Benzer şekilde, psikokinezide (telekinezi) veya fiziksel objeleri psişik olarak hareketlendirmede tezahür edebilecek psişik enerji; şifa olgularında daha yararlı biçimde tezahür eder. Şifada, Tek Kudret'in yardımcı ve yaratıcı biçimde başkalarının hayatlarında tezahür edebileceği kanallar hâline gelebiliriz. Üçüncü olarak, diğer insanlarla olan ilişkilerimizin psişik farkındalığı, davet dualarıyla Tek Ruhun yanına yaklaştığımızda en güzel biçimde zenginleşir. Tanrı ile Babamızmış gibi ve İsa yla ağabeyimizmiş gibi bir ilişkide olmayı hissetmek için kendimize izin verdiğimizde; sevdiğimiz ve düşündüğümüz kişilere de bir yakınlık hissi geliştireceğimiz gerçekten doğrudur.

Bazı Sorunlar

Psişiğin ruhtan olduğu ve duanın da ruhun temel egzersizi olduğu açık olmasına karşın, duanın önemi ve etkinliği; çoğunlukla tam olarak anlaşılmaz. Duanın rolüne ait temelde kavramsal olan sorunlar vardır. Şu, sorabileceğimiz en uygun sorudur: "Kim oluyorum da Tanrı'ya dua yoluyla ne yapacağını söylüyorum? En uygun dua 'Senin istediğin olsun!' değil midir ve zaten Tanrı uygun iradesini bilmez mi?" Ancak dua, Tanrı'ya ne yapacağını söylemekten çok Tanrı'nın Ruhunu; bir sevgi ifadesi olarak, bizden, ihtiyacı olan bir başkasına akmaya davet etmektir. Canlar olan bizlerin alması gereken ders, birlikte nasıl yaşayacağımızı ve birbirimizi nasıl seveceğimizi öğrenmektir. Hem Tanrı'yı hem de birbirimizi sevmeyi ve böyle bir sevgiyi tezahür ettirmek için dua yoluyla hayat enerjisine ulaşmayı öğrenmeliyiz.

Duanın rolünü anlamaktaki bir diğer sorun da; tüm insan deneyimlerini, önceki, yani bizim kullandığımız terimle, karmik olayların ilâhî kanunlara bağlı sonuçları olarak anlamanın mantığıyla ilgilidir. Aynı zamanda kanuna karışmadan duanın bir şekilde bir değişiklik yaptığına dair anlayışı sürdürmek zorundayız. Sorununun karmik olduğu sanılan bir başka kişi için dua etmenin münasipliği hakkında bir soru sorulduğunda, Cayce'nin kaynağı şöyle cevapladı:

"Bir bireyin deneyimlerinde karmik şartlar olduğunda; bu kişilerin Mesih benzeri bir ruha sahip olmaları sadece dua etmelerine, meditasyon yapmalarına değil, aynı zamanda hayatlarında Tanrı'nın eserlerinin tezahür edebilmesi için her şekilde yardım etmelerine de bağlıdır..." (281-4)

Evet, kanunlar vardır ama bu, yaşayan bir evrendir ve bizler de Tanrı'yla birlikte yaratanlarız ve karmik dediği-

miz, harekete geçirilmiş bazı şeyler; sevgi ruhu yoluyla sağlayacağımız değişmeye ihtiyaç duymaktadırlar.

Duayla ilgili bir diğer ciddi sorun da, bizim kendimizi değersiz hissetmemizde yatmaktadır. Kendimizi veya düşündüğümüz birisini ihtiyaç içinde buluruz, ama aynı zamanda görünüşe göre İlâhî Olan'la uyumlanmadan da kopmuşuzdur. İşler iyi iken O'nu aramada başarısız olduğumuzdan, şimdi başımız belâdayken O'nu çağırmak doğru gibi gelmeyebilir. Ancak, ayrı olma hissinin ta kendisi, ruhun, dönüşümü için ihtiyaç duyduğu şeydir.

Duaya bir diğer itiraz da, zor bir durumda bir iki sözcüğün etkisinden şüphe etmektir. Duanın nasıl çalıştığını anlayınca, potansiyelini daha çok hissedebiliriz.

Dua ve Meditasyon

"Meditasyon yapabilmek için dua eder ve dua edebilmek için meditasyon yaparız." ifadesi, çok eğitici bir formül olabilir. Bu, meditasyonun; Ruh'un başkalarına yardım edebilmesi için kanallar olmamızı sağlayan Sonsuz'a uyumlanmadaki merkezî rolünü vurgular. Bu durum, bu uyumlanmanın hazırlık dualarıyla zenginleşebileceği ve artık uyanmış olan Ruh'un başkaları için yardım dileyen dualarla diğer insanlara kanalize edilebileceği özel tarzı işaret etmektedir. Aynı zamanda, çeşitli tip ve biçimdeki dualar arasında anlamlı tefrikler yapabilmemizi sağlayan da bu formüldür.

Önce, "Meditasyon yapabilmek için dua ederiz." ifadesini inceleyelim. Çok zaman meditasyon yapmaya ve fiziksel ile mantali, ruhsala uyumlamayı aradığımızda, şuuru-rumuzun tam olarak yönelmediğini, bedenlerimizin ve zihnimizin gerekli uyumlanma için tam olarak hazırlanmadığını keşfederiz. Meditasyonun sessizliğine geçebilme-

miz için birkaç çeşit dua gerekli olabilir. Mesih'i veya Ruh'u orada olması için çağıran dualar önemlidir. Çevremizi saran güçlere kendimizi açtığımızda, bunların yardımcı güçlerden olması için koruma sağlarlar.

Bağışlama duaları da olmalıdır, hem kendimiz hem de başkaları için. İsa bize şöyle demeyi öğretmiştir: "Bize borcu olanları bağışladığımız gibi, sen de bizim borçlarımızı bağışla." Bu duanın her söylenişiyse, başkalarını bağışladığımız kadarıyla bağışlanmayı rica ediyoruzdur. Bir bağışlanma durumunda yaşayabilmek için, bize kasten yanlış şeyler yapanlarla olan ilişkilerimizde bile sevgi ruhunun akmasını sağlayacak şeyi içimizde bulmamız gerekir. Sadece başkalarını bağışladığımız kadarıyla bağışlanma ruhunun içinde yaşayabileceğimize göre; kendimize, İlâhî Olan'dan gelen bağışlama ruhunun alıcıları olmaya uygun bir pozisyon sağlama yolu bize daima açıktır.

Bundan başka, bu doğal kanalları ve içinden bu vasıftaki ruhun akacağı doğal kanalları açan neşe ve övgü duaları, şükran ve takdir duaları vardır.

Meditasyon yaparken çoğunlukla etkisiz kalırız, çünkü duaların sağladığı tam hazırlanmadan yoksunuzdur. Hatta hazırlık dualarının, meditasyon sürecinin hayatî bir parçası olduğu söylenebilir. Meditasyon; fiziksel, mantal ve ruhsal bedenlerin kaynakla uyumlanmasını aramak ve bu uyumlanmaya izin vermektir. Meditasyonda; hayat enerjisinin akışına uygun kanallar hâline gelmeleri için ruhsal merkezleri ve onların hiyerarşik sıralamasını harekete geçiren idealleri ve amaçları hızlandırırız. Enerjiyi dua ettiğimiz kişilere yöneltme potansiyeli, uyumlanmanın sağlanmasındaki hazırlık dualarının derecesine göre var olur.

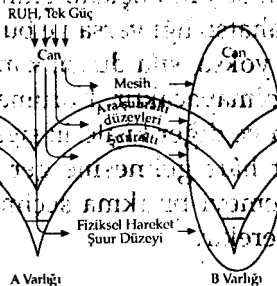
Şimdi: "Dua edebilmek için meditasyon yapıyoruz." ifadesini inceleyelim. Bu cümle, meditasyonun tek gerçek amacının başkalarına yardımcı olma ve sevginin ifadesi için kanallar olarak hizmet etme arzusu olduğunun altını

çizer. Eğer meditasyon sadece kendimiz içinse, sadece tam uyumlanmayı başarmamakla kalmaz, aynı zamanda uyarılran enerjiyi yeterince yaymada ve işlemede de başarısız oluruz.

Dua Nasıl Çalışır?

Dua etme içgüdüğü evrenseldir ve herhangi bir tarika- ta, dogmaya veya sadece belirli dinsel âyinlerle uğraşanla- ra ait değildir. Tüm şuuraltları birbirleriyle bağlantı hâlinindedir ve bir diğer kişi hakkında düşündüğümüz her düşünce ile o kişiye yararlı veya zararlı enerjiler gönderi- yoruzdur.

İnsanı ruhsal bir varlık olarak tanımlamanın bir yolu- da bizlerin Tanrı'nın şuurunda, sayelerinde Tek Kudret'in in akabileceğı ve tezahür edebileceğı odak noktaları olduğı- muzdur. Bu tezahür çeşitli seviyelerde olabilir: sevgi dolu veya yardımsever bir fiille fiziksel seviyede; yapıcı bir dü- şünce veya dua ile mantal seviyede; ve de birbirimizle ruh- sal dostluk olarak ruhsal seviyede. Rehberler, koruyucu melekler veya nihaî aracı, Mesih gibi ruhsal varlıkların ara- cılığı ile de başkalarıyla bağlantı kurabiliriz. Aracılık yapan tesirin rolünün önemi çok az anlaşılmış ve çok ama çok ha- fife alınmıştır. Aşağıdaki şekil bu noktalardan bazılarını izah eder:

"B" varlığının çevresinde bir zarf olduğunu farz edelim. "B"ye yöneltilen dua, varlığı ışıkla kuşatarak koruma sağlayabilir; "B"nin özellikle ricası üzerine onun için edilen dua ve yapılan meditasyon, onun sistemine enerji yükler. Bireyin rızasının olması haricinde "zarf'a girmeyi amaçlamamalıyız. Bunu Tanrı bile yapmaz. **Biri için dua etmek ile, biri için dua edip meditasyon yapmak arasındaki fark bir hayli detaylı biçimde incelenmelidir.**

Edgar Cayce "okumaları" bir başkası için dua etmek ile dua edip meditasyon yapmak arasında fark gözetir. Temel fark şudur; ya bir bireyi ışıkla çevrelemeyi ve bu ışığın temsil ettiği tesirleri bu bireye doğru davet etmeyi amaçlarız veya şifa duasında olduğu gibi, enerjiyi bu bireyin içinde uyanacak biçimde yönlendirmeyi amaçlarız. Bazı kişiler bu fark sebebiyle yılgınlığa düşerler. Dualarının amaçladıkları biçimde etkili olamayacağından veya bu farkın, kendi rızaları hariç, diğer kişiler için dua etmemelerini belirttiğinden korkarlar.

Şimdi, özetlemek gerekirse, herhangi biri veya herkes için koruma duası edebiliriz ve böyle bir duada büyük yarar ve etki olabilir. Diğer yandan, şifa vermede olduğu gibi bir başkası için dua etmek ve meditasyon yapmak, böyle bir şifa almak için o bireyin ricasını takiben olmalıdır. Şifa için, dua eden ve duanın edildiği kişi arasında bir amaç birliğinin olması gerekir. Herkes için çok açık olmalıdır ki süregelmekte olan sigara alışkanlığının sonucu olarak bir kişinin anfizem rahatsızlığı varsa ve bu kişinin, alışkanlığını bırakma isteği yoksa, şifa duası; kanuna dayalı olan bu sonuçla uyumlu olmayacaktır. Koruma duamız kişinin sigara reklâmlarına ve diğer kişilerin sigara içmelerine karşı daha az etkilenir hâle gelmesine gerçekten de yardımcı olurken, sigara içmeyi bırakma seçiminin, kişinin kendi içinden gelmesi gerekir.

Kişinin arzularına karşı olan değişimler için dua etmek, onun içindeki isyan ruhunu ve bunun ardından da sigara içmeye devam etme niyetini daha da harekete geçirebilir. Ancak, eğer kişi dua edilmesini isteyip "Anfizem rahatsızlığımın iyileşmesini istiyorum ve sigara alışkanlığımı da bırakmak istiyorum. Benim için dua eder misin?" dediğinde; okumalarda bir başkası için dua etmek ve meditasyon yapmak denilen bir diğer faaliyet izlenebilir. Ruh enerjisinin bu şekilde kişiye yöneltilmesi gerçekten de sağlık ve dönüşüm getirebilir.

Koruma için dua etmek ile şifa için dua etmek ve meditasyon yapmanın nasıl işe yarayabildiğini anlamaya çalışırken, pille çalışan bir radyo benzetmesini düşünelim. Bu araçta iş gören iki tip enerji vardır: radyo dalgaları ve pil enerjisi. Radyonun antenine çarpan radyo dalgaları enerji olarak çok zayıf görünebilir ve bir hayli uzaktan geliyor olabilirler. Radyonun içindeki piller ise, gönderilen radyo dalgalarının nispeten daha zayıf enerjisi tarafından ayarlanan ve biçimlendirilen ana enerji kaynağını sağlar. Bir başkasına dualı düşünceler yolladığımızda da, bu düşüncelerin şifa için gerekli tüm gücü taşımaları şart değildir!

Bireyin içinde mükemmel işleyiş için bir kalıp mevcuttur ve aynı zamanda içteki hayat ruhundan gelen bir enerji kaynağı daha vardır. Ruhsal şifanın temel kanununa göre, tüm şifa, bireyin içinde ve birey sayesinde çalışan Ruh'tan gelmektedir. Dualarımızın sağladığı şey daha açık ve daha yüksek bir sinyaldir. Bu sinyal, bireyin içindeki hayat kalıbını ve bütün olma arzusunu hızlandırabilir. Bu kalıp dua ile hızlandırıldığında ve alıcı bireyden geçen ruhun akışı ile enerjilendirildiğinde, artık bireyin içinden akmakta olan güç, akabinde oluşabilecek şifa için yeterli hâldedir. Bu nedenle, bir kişi değişmeyi arzu eder ve yar-

dinimizi isterse, en iyi yol dua etme ve meditasyon yapma olabilir.

Koruma için dua etmeyi daha iyi anlamak için, bu radyo benzetmesini bir adım daha ileri götürelim. Muhtemelen, içindeki radyonun birçok kanalı aldığı bir arabaya binmişsinizdir. Ancak, belirli bir istasyonun yayın kulesine yaklaştığınızda, bu istasyon, sinyalinin gücü ve yakınlığı ile diğer istasyonları susturur. Benzer şekilde, koruma du-alarımız da; dışarıdan sisteme giren, yapıcı doğaları daha az olan tesirleri susturabilir.

Bir başka benzetme daha yapalım: Bir annenin oğlu savaşa gitmiştir. Anne, iki şey için kaygılanmaktadır: Oğlan yaralanacak mıdır ve terbiyeli davranacak mıdır? Oğlunun yaralanmamasına koruma duası etmek için kadın devamlı bir sebep bulacaktır. Ona ışık göndermeye devam ederken; oğlanın etrafında, onun bir adım yana kaçmasına, yani dua edilmeseydi aslında yiyecek olduğu bir kurşundan kurtulmasına yardımcı olacak bir varlık oluşabilir. Ancak kadının, anne olmasına rağmen; kendi terbiyeli davranma standartlarına ve düşüncelerine göre davranmasını istemeye hakkı yoktur. Aslında, böyle bir dua ile, oğlunun daveti olmadan onun varlığının içine girmeye çalışıyor olabilir. Bu hiç de uygun değildir.

Oğlan için ışık gönderen koruma duası, onun davranış kalıplarına, etrafını yararlı tesirlerle kuşatarak yararlı olacaktır. Ancak oğlanın, annesinin istediği biçimde davranmasını amaçlamak sadece ruhun iradesine karışmak değil, aynı zamanda telepatik olarak bu standartların ta kendilerine karşı negatif bir ruh hâli tepkisi de oluşturabilir.

Koruma için dua etmek ile şifa için dua etmek arasındaki fark üstünde önemle durmamız, bizi, duanın ruhu içindeki zengin potansiyelin çeşitliliğinden uzaklaştırma-

malıdır. Başka insanlara teşekkür edip, onlara sevgimizi yollayabiliriz; bu da duadır!

Sınırların Ötesinde Bir Potansiyel

Birlik ilkesiyle çalışırken, başkalarına yardım edecek olan bizler, bunu üç seviyede de yapmayı denemeliyiz: fiziksel, mental ve ruhsal. Uygulama üstünde duruşumuz sebebiyle, pratik yapmanın sadece fizikle ilgisi olduğuna sanabiliriz. Ancak, bir başkası için dua etmek; fiziksel bir fiilden çok daha yardımcı, çok daha etkili ve dolayısıyla hayat enerjisine girişimizin çok daha pratik bir ifadesi olabilir. Şüphesiz, fiziksel fiillerimiz de ifade etmeyi amaçladığımız ruha tanıklık etmelidir.

Yine de bazen, dualarımız tavandan daha yukarıya çıkmıyor gibi görünmektedir. Niçin böyledir? Bütün şuuraltıları birbirleriyle bağlantıda olmasına rağmen bu gerçek; bir diğer kişide var olan ahengin derecesini veya bağlantı kurulduğu andaki farkındalık seviyesini belirtmez. Birbirimizle; kızgınlığımız veya kırgınlığımız, cinsel arzularımız ve fantezilerimiz, üzüntülerimiz ve huysuzluğumuz ya da içimizdeki ilâhî sevgi formu sayesinde bağlantıda olabiliriz.

Eğer dua etmek ve bir başkasıyla ilgilenmek şeklindeki bir sevgi formunu seçersek o zaman Sevginin Hayat Gücü, bu enerjinin bir kanalı olan bize doğru çekilir ve diğerlerine akar. Böyle bir kanal hâline gelmek, içimizdeki İlâhî Olan'la uyumlanma derecemize ve kendimiz için saptadığımız ideallere ve amaçlara göre ısrarla ve sabırla yaşayışımıza bağlıdır. Kısacası, edilen dualarla fiziksel, mental ve ruhsal olarak uyum içinde miyiz?

Sahip olmadığımız şeyi ortaya koyamayız. Eğer kendi hayatımızda tezahür ettirmiyorsak, sevgi ve bağışlama ve-

remeyiz. Kendi hayatımızda ifadenin saflığı yok ise, başka bir saflık ruhunu uyandıramayız. Eğer bizim içimizde hızlandırılmamışsa, bir başkasının içindeki Mesih ruhunu hızlandıramayız.

Eğer Mesih'i bir ideal olarak saptadığımız, bu örneği meditasyonlarımız yoluyla içimizde hızlandırdığımız ve bunun bizi motive eden ve seçimlerimizi ve fiillerimizi ölçek standart olmasına izin verdiğimiz takdirde duanın gerçek potansiyelini, sınırsız potansiyelini anlayabiliriz. İşte o zaman bu dua, sertçe vurulmuş bir diyaazon gibi, benzer örneklerin bulunduğu her yerde cevap oluşturan titreşimlerin oluşmasına sebep olabilir.

"Bu nasıl gerçekleştirilebilir? Küçük bir mayanın bütün hamuru kabartması gibi, her biri kendi küresinde olanların, başlangıçtan beri olduğu gibi, yerine getirmek zorunda olduklarını bildikleri şeyi harekete geçirmeleriyle." (3976-8)

KARARLAR ve KARAR ALMA

"Okumalarda" bütün söylenenlerin en heyecan verici ve umut vadedeni; cevabı, içimizden verilemeyecek bir soru olmadığının teminatıdır. Yoldan ne kadar sapmış olsak da, içimizde yaşayan ruha meditasyon sayesinde uyumlanmaya başlayabiliriz.

O'nun ruhunu hayatımıza davet edince ve hem içimizdeki motivasyonları hızlandırmak ve hem kararlarımızın motivasyonel kaynaklarını ölçebileceğimiz bir kriter olarak hizmet vermesi için ruhsal ideallerle çalışmaya başladığımızda; aradığımız öğüdün en iyi biçimde, içimizdeki ruha uyumlanmayla sağlanabileceğine gittikçe daha çok emin olabiliriz. "Okumalar", kendine güvenen ve kendinden emin bir biçimde nasıl karar alınacağı hakkında birçok kişiye çok belirgin ve çok detaylı bilgiler vermiştir. Çoğu kişi; sorularının bu biçimde başa çıkılamayacak önemsiz ya da önemli olduğunu hissetmektedir. Mamafih, "okumaların" bakış açısına göre, görünüşte ne kadar yersiz veya önemli olursa olsun, bu şekilde yaklaşılamayacak bir soru yoktur.

Kararlar İçin Rehberlik Sağlama

1. İdeali saptayın. Burada ideal, bireyin ortaya çıkmaya ve kararları ölçmek için kullanmaya istekli olduğu motivasyonun en yüksek niteliği anlamına gelir. Örneğin,

bir işadamı; Mesih'in benliksiz sevgi idealine sahip olabilir — ancak böyle bir standarda uygun ticarî kararlar alma niyeti — hiç olmayabilir. Bu kararları, bir "dürüstük" idealine göre ölçmeye istekli olabilir. Üstünde çalışmaya istekli olduğumuz bir ideali saptamak; günlük, pratik meselelerde kullanmaya niyetimiz olmayan daha yüksek bir ideal saptamaktan çok daha iyidir.

2. Soruyu "evet" veya "hayır" diye cevaplanabilecek şekilde hazırlayın. Ruhun şuurlaltı veya süpersuurunun, kararımıza yönelik bir nutuk atmaktan çok, direkt olarak cevap vermeyi tercih ettiği açıktır. Aslında "evet" veya "hayır" diye cevaplanabilecek şekilde soru hazırlama işlemi yoluyla çalışmaya istekliyse; sadece soruyu değil, aynı zamanda cevabı da berraklaştırabiliriz. Soruyu sorma biçimimiz ne kadar berraksa, alacağımız cevap da o kadar az belirsiz olacaktır.

3. Karar verin. Bir seçim yapılmalıdır. Bu noktada, tüm anlayışımızı, mantığımızı, muhakeme gücümüzü ve gerçeklerin ima ettiklerini, anladığımız şekilde ortaya getirebiliriz. Artık, en mantıklı kararımızı almak üzereyizdir.

4. Kararı, idealle ölçün. Verdiğimiz kararın motivasyonel kaynağı böyle durumlarda ideal olarak tutunduğumuz motivasyona uyuyor mu? Bazen yanlış sebep için doğru karar verilebilir! Karar verme süreci yolunda, sonucunun hoşla gitmesinden çok, kararın dayandığı motivasyon sebebiyle, bu kararımıza "hayır" cevabını alabiliriz.

5. Meditasyon yapın. Bu meditasyon, sorunu çözme amacını gütmaz; daha çok uyumlanma amacı için sakın bir süre sağlar. Uyumlanma periyodunun sonunda soru, dua eder bir ruh hâli içinde tekrar sorulabilir: "Tanrım, şunu yapmaya karar verdim, ama en iyisini sen bilirsin. Yol gösteren ol. Evet veya hayır? O zaman..."

6. Dinleyin! Özellikle bir ses dinlemeyiz ama buna

rağmen, bazen gerçekten duyulur. Görsel bir deneyim yaşayabiliriz, kararlar ilgili bir teyit veya bir mesel alabiliriz veya sadece verdiğimiz kararlar ilgili bir doğruluk veya rahatsızlık hissi duyabiliriz. Veya kararsız bir tarzda bir sesin "evet", bir diğersinin ise "hayır" dediğini keşfedebiliriz. Bu sırada kararı zorlamamız gerekmez. Onu Tanrı'nın ellerine bıraktığımızda, daha sonra; bir rüya, yeni bir sezgi veya yeni bir bakış açısı ile daha berrak bir yön hissini alabiliriz. Bu noktada içteki sesi dinlemek yerine dış işaretleri okumaya çalışmak işinde tedbirli olmamız gerekir. Sonuçta bu yaklaşımın amacı; Tanrı ile içte karşılaştığımız ve O'nun içsel yönlendirmesini sezme yeteneğimizi geliştirebileceğimiz teminatı üstüne kuruludur.

7. Kararı, idealin karşısına koyun. İç uyumlanmadan bir rehberlik hissi sağlandığı anda, özellikle eğer karar değişmiş ise, tekrar idealle ölçülmesi gerekir. Biz, en yüksek idealimizle uyumlu ve aynı zamanda iç uyumlanma hissimize dayalı son bir karar aramaktayız.

8. Yap gitsin! "Okumalar", bu tarzda karar vermeme-miz ve sonra bu karara göre yapılacak fiilde başarısız olmamamız için uyarıda bulunur.

9. Şükredin. O'nun ruhunun rehberlik ettiği harikulâde bir hayat vaadine, en derin anlamda değer verilmeli ve şükredilmelidir.

Başlangıç olarak, bu karar verme işleminin az efor gerektiren, maliyeti ve riski düşük kararların alımında tekrarlanması tavsiye edilmektedir. Bu yolla, işlemin şahsımız için nasıl işe yaradığını açıkça görebiliriz. Bu tarzda kararlar almaya başladığımız ve bunlara göre hareket ettiğimiz takdirde işlem içindeki birçok faktörü anlayarak, kendimize güvenimiz artar.

Yakında hepimiz için etkili ve önemli, hayat değiştiren kararlar almak gerekli olacaktır! Bu işlemle çalışmaya

ne kadar çabuk koyulursak, o kadar kendimizden emin oluruz ve önemli kararlar alma zamanı geldiğinde, gerçekten de yolu içindeki Tanrı tarafından gösterilen kişiler oluruz.

"Okumalar", yukarıda özetlenen karar alma işleminin, biraz zaman alabileceğini belirtir. Sadece bir deneme ile yardım arayışımızdan vazgeçmemeliyiz. 6. basamağın (Dinleyin) başarısı, şüphesiz, 5. basamakta (Meditasyon yapın) söz ettiğimiz uyumlanmanın derecesine bağlıdır. Arada bir, diğer zamanlardan daha az odaklanmış veya daha az uyumlanmış olabiliriz. Ama eğer karar doğru ise, aynı cevabı almalıyız. Tanrı, O'nu iki veya üç kere kontrol etme isteğimizden rahatsızlık duymayacaktır!

KİŞİSEL SAĞLIK

BÜTÜNSEL ŞİFA

Edgar Cayce'nin çalışması çok farklı şekillerde karakterize edilebilir; muhtemelen bunların en önemlisi; bu çalışmanın bir şifa çalışması olmasıdır. Günümüzde bütünsel şifa ile ilgili birçok şey duyuyoruz ama onlarca yıl önce Edgar Cayce; bütünsel şifaya, günümüz yaklaşımlarından belki de çok daha ileri olan bir yaklaşım içeren bilgiler sağlıyordu.

Edgar Cayce için şifa bulmak veya bütünlenmek; sıradan terimlerle, sadece belirtilerden ve acılardan kurtulmak anlamına gelmiyordu. Daha çok, bütünlenme; birde olma işlemiydi veya fiziksel ve mantalin ruhsal ile uyumlanmamasıydı.

Ruhumuzun doğal durumu; Tanrı ile, çevremizdeki evren ile, komşularımızla ve kendi içimizle bir olmayı gerektirir. Buna göre, hiç birimiz şu an bütün değiliz ve hepimiz de şifa ihtiyacı içindeyiz. Bütün olmak için yaratılma sebebimizle uyum içinde olmamız gerekmektedir.

Tanrı'nın çocukları olan bizler, O'nun dostluk arzusu ve O'nunla birlikte yaratanlar olmamızı istemesinden yaratıldık. Bütün olmak için O'na dost olabileceğimizi kendimize göstermeliyiz. O'nun Ruhunun, yaratıcı ifadelerde akması için dinamik kanallar hâlinde yaşamalıyız. İyi olmak veya bütün olmak pasif bir durum değil, aktif ve dinamik bir süreçtir.

Fiziksel, mantal ve ruhsal varlıklar olan bizlere birçok işleyiş modu armağan edilmiştir. Bu işleyişleri aktif hâlde

tezahür ettiremezsek, kendimizi bütün olarak düşünemeyiz. Örneğin, içinde kanın akmadığı sağlıklı bir damar, kasılmayan sağlıklı bir kas, hareket etmeyen sağlıklı bir eklem olamaz. Yürümek için bacaklara sahibiz. Eğer yürümez isek, nasıl sağlıklı bacaklara sahip olabiliriz? Harikulâde işleyişler için harikulâde biçimde yaratılmışız. Tüm bu potansiyelleri tezahür ettirmiyorsak nasıl sağlıklı olabiliriz?

Eğer bütünlenme; dinamik biçimde, Tanrı ile uyumlanmada yaşamak ise, hastalık nedir? Edgar Cayce "okumaları", bütün hastalıkların, hoşunuza gitsin ya da gitmesin, günahtan kaynaklandığını söyler. Bu analizin derinliğini uygun biçimde anlayabilmek için, günahın doğasıyla ilgili anlayışımızı değiştirmeliyiz.

Günah nedir? Günahın, konuyla ilgisi olmayan bir ahlâkçılığa başkaldırmak olduğuna dair fikirlerimizi bir kenara bırakmalıyız. Kanunlar vardır, evrensel kanunlar. Hür irademizle ve sonucu olan fiillerimizle, kendimizi bu kanunlarla uyum içine veya uyum dışına yerleştiririz. Bütünle uyumun dışında çalıştığımızda, bu, günahtır. Uyum-suzluğu; fiziksel, mantal ve ruhsal olarak varlıklarımızın içinde kurarız ve bu inşa, hastalık hâlinde tezahür eder. Arzularımız, seçimlerimiz ve bunların sonucu olan uygulamalarımız Bütün ile uyumlu hareket ettiğinde ise şifa başlar.

Tamamlanma ve Zamanlama

Kutsal şifa; bütünlenmeye yönelik dengeli, tamamlanmış ve uygun biçimde zamanlanmış fiziksel, mantal ve ruhsal uygulamaların sonucudur. Tedavi usullerinin çoğaltılması ya da geleneksel ve gelenek dışı tedavi biçimlerinin bir birleşimi değildir. Çoğunlukla Edgar Cayce, in-

sanlara belli bir zaman periyodunda, meselâ üç hafta boyunca, belirli bir uygulama yapmaları talimatını vermiştir. Bu adımdan sonra ve ancak bunun tamamlanmasından sonra yeni bir uygulama başlayabiliyordu.

"Okumalarda" verilen bu sıralamalar; zamanlama ve sıralama düşüncesini içeren bütünsel yaklaşımla incelenmelidir. Mesele, bitirilmesi gereken birçok tedavi şekli değildir; bir bitkiye yıl boyunca haftada bir verilmesi gereken suyu, bir kerede, toptan verir miydiniz?

Ruhsal Şifa

Ruhsal, mantal ve fiziksel yaklaşımları biraraya getirme işi neyi kapsar? İlk olarak, ruhsal olanı ele alalım. Şifaya ruhsal yaklaşım, Tanrı'nın sadece bütün şifanın kaynağı olduğunu değil, aynı zamanda tüm şifanın, iç varlığımızın içindeki Ruh'tan da geldiğini kabul eder. Bu nedenle şifa; sadece haricî uygulama veya dahilî ilâçların sonucu değil, içteki Ruh'a uyumlanmadır. Ruhsal kelimesi; amaç, niyet, arzu, motivasyon ve idealler dahil birçok şeyi düşündürmektedir.

Şifa bulmak isteyen kişinin amacı, en büyük önemi taşır. Edgar Cayce'ye gelen bazıları, şifa bulacak mıyız diye sordular. Karşılığında Cayce onlara niçin şifa bulmak istediklerini sordu: "Hastalığa yol açan hayat tarzına geri dönebilsinler diye mi?"

Aslında bakarsanız, çoğumuz sırf bu neden için şifa bulmak istemekteyiz, ki önceki yaşantının izlerine dönebileyim. Ancak, şifa bulmayı istemek için sadece iki iyi neden olduğunu söyleyebiliriz. İlki, değişme arzumuzdur, yani hastalığa yol açan izlerde değişme ve ikincisi de Tanrı'ya ve diğer insanlara daha iyi hizmet etme arzumuzdur.

O zaman ruhsal şifa; arzularımızı, amaçlarımızı ve

ideallerimizi Ruh'la bir olmaya ve Ruh'un akışı için bir kanal olmaya yönelik biçimde yeniden yönlendirdiğimizde başlar.

"Okumalar", ruhsal şifa kanunları hakkındaki bir konuşmada, fiziksel hastalığın; en temel seviyede, bedenlerimizdeki atomların dönüş güçlerindeki bir dengesizlik olduğunu belirtmiştir. Eğer atomların dönüş güçleri dengedeysen o zaman sağlıklı atomlar, sağlıklı moleküller, sağlıklı hücreler, sağlıklı dokular, sağlıklı organlar ve sağlıklı bir sistem olacağı söylenebilir. Şifa; onları uygun dengeye getirmek için atomların güçlerine ekleme veya eksiltme yapmayı da içermektedir.

Endokrin Sisteminin Rolü

Bedendeki tüm atomları uygun dengeye getirme kapasitesine en çok sahip olan sistem, endokrin sistemidir. Yüksek merkezlerin, özellikle de hipofizin yönetimi altında hızlandırıldıklarında, uyumlandıklarında, birleştirildiklerinde ve birbirleriyle uyumlu şekilde çalıştıklarında bu bezler; bedendeki tüm hücrelere hormonal mesajlar gönderebilir, onları uygun biçimde çalışmaları için uyandırıp, yönlendirebilir. Karşılığında hücreler bu şifa talimatlarına, hücre içindeki tüm molekülleri ve atomları etkileyecek biçimde tepki verebilir.

Yaşayan Ruh'un enerjisi; bedenlerimizi tertip eden üç boyutlu tezahüre nasıl dönüşür? Dönüşümün atom içinde, atomaltı seviyede yer aldığı açıktır; burada giriş yapan varlık, titreşim güçlerini uygun dengeye getirebilir. Gerçek yaratma burada oluşur. Dahası, ruhsal güçlerin girişlerine cevap verebilen veya en duyarlı olan; beden içindeki özel bağlantı noktaları, endokrin sistemindeki bezlerdir ve bundan dolayı, diğer boyutların enerjilerine uyumlanmış ruh-

sal merkezler veya sensörler (seziciler) olarak da adlandırılabilirler.

Ruhsal Şifa Nasıl Çalışır?

Her birimizin içinde, içimizdeki yaratıcı güçlerin ta kendilerine girmemizi sağlayan bir form, yazılmış bir kanun vardır. İster kendimiz, ister başkaları için olsun; şifanın kaynağı budur. Bu form bir kişinin, diğerlerine şifa verme amacıyla bir kanal olması için uyandırılınca; kanal, şifa bulmak isteyen kişilere uyumlanan veya bu kişilerin uyumlanmalarını artıran bir mıknatıs hâline gelir. Ancak, amaç birliğin olması şarttır. Alıcı, gerçekten de şifa bulma ve değişme arzusunu taşımalıdır.

Şifa arayan bir kişi ruhsal idealini saptadığında ve başkalarından yardım istediğinde, bedendeki hassas merkezler; alınabilecek yardımı alabilecek ve ona cevap verebilecek bir hâle gelir. Bu şifa, dua ve meditasyon yoluyla uzaktan veya elle şifa verme gibi direkt olarak gelebilir. Kanal, şifanın kaynağı değil, şifa arayan kişinin, içindeki ruh ile uyumlanmasına yardım eden kişidir. Dua, şifa için; özellikle değişme ve daha iyi hizmet etme arayışına sevgi dolu ve uyumlanmış bir cevap ise, çoğumuzun hayal edebileceğinden çok daha büyük bir katkıdır.

Yüzyıllardır birsürü yanlış anlama ile yüklü olan elle şifa verme, "okumalar" tarafından hararetle tavsiye edilir. Bu şifanın, şifacı olduğu bilinen biri tarafından verilmesi şart değildir. Ama elle şifa verme, alıcının yeterince inancı varsa, anında şifa bulacağı anlık bir olay değildir. Daha çok, diğer uygulamalar gibi, hızlandırma ve uyumlanma sürecine yardımcı olması için günler, haftalar veya aylara yayılan bir süre boyunca verilmelidir.

Mantal Şifa

Mantal şifayı incelerken, tekrar hatırlayalım; her birimizin içinde bütün olmak ve tam anlamıyla normal ve sağlıklı tarzda işleyebilmek için bir form vardır. Aynı tarzda, bedendeki her sistem içinde de, o sistemdeki hücrelerin uygun işleyişi için bir form vardır.

Bu form uyandırılabilir ve bedendeki yönlendirici, bütünleştirici ve motivasyonel yüksek merkezler sayesinde, uygun çalışmaya yönlendirilebilir. İçte var olan, aklın hayal güçleri ile uyandırılabilir. Öyleyse, şifa için; daha derinden şükreder hâle gelmeyi, başkalarını ve kendimizi sürekli bağışlamayı ve bir mizah anlayışını içeren, yararlı ve keyiflendirici tepkileri hızlandıran mantal bir diyet olmalıdır.

"Sonlu ve sonsuz arasındaki mekânı dolaşabilen" (2156-1) müzik; şifa bulma ile ilgili herhangi bir gerçek bütünsel yaklaşımla tamamen bütünleşmiş hâlde olmalıdır. Müzik ve insan sesinin, şifa verici etkileri hakkında keşfedilecek daha çok şey vardır.

Telkinin gücü, "okumalar" tarafından tanınmış ve genellikle sanıldığından da sık teşvik edilmiştir. Şifa sürecini hızlandırma ve yönlendirme için ipnoz ve kendi kendini ipnoz etme işlemlerinin kullanımı, arada bir tavsiye edilmiştir. Ruhsallığı hızlandıraman mantal diyete ek olarak "okumalar", meditasyonda zihnin yaratıcı güçleriyle ideal üstünde durmamızı da belirtir. Derin meditasyonla uyandırılacak güçler, yaratıcı güçlerin kendileri olabilir. Bu nedenle, fiziksel yardımların şifa işlemine uygulanması esnasında, kendimizin tam anlamıyla normal tarzda iş gördüğümüzü ve uygulamaların -bir masaj, bir hint yağı kompresi veya bir bardak su- uygun ve istenen etkiyi yarattığını görmeliyiz, bu biçimde hayal etmeliyiz:---

Fiziksel Şifa * * * * *

Şimdi de şifa için fiziksel uygulamaları inceleyelim. Bunlar, devamlı ve ısrarlı şekilde yapılmalıdır. Amaçları, daha sağlıklı işleyebilmeleri için beden içindeki hücrelere uygun güçleri ve dürtüyü vermektir.

Fiziksel şifaya göre dört temel düşünüş vardır ve bunlar "D.S.D.B." (*) kısaltmasıyla karakterize edilebilir. Bu kısaltma ile Dolaşım (Circulation), Sindirim (Assimilation), Dinlenme (Rest) ve Boşaltım (Elimination) belirtilmektedir. Dolaşım; egzersiz, masaj ve ayarlamaları içerir. Sindirim; besinlerin dengeli kombinasyonlarda ve uygun miktarda suyla yenmesiyle alâkalı inançla ilgilidir. Dinlenme; sıhhat kazanma, gevşeme ve eğlence için bir kenara yeterli zamanı ayırmayı içerir. ("Okumalar", çoğu insanın gece sekiz saat uykuya ihtiyacı olduğunu söyler.) Boşaltımlar sadece bir diyet programını değil, aynı zamanda özel yüksek kolik uygulamaları (bir cins lâvman tedavisi), belirli doğal müshiller, buhar banyoları ve diğer hidroterapi biçimlerini de kapsar.

Osteopati ve Masajın Özel Roller

"Okumalar" osteopatinin (kas ve kemikleri düzelterek hastalıkları tedavi etme yöntemi), tüm fiziksel şifanın temeli olması gerektiğini söyler. Osteopatinin ana teorisi bedenin içinde, onun normal işleyişi için bir form olduğudur. Osteopati sadece omurgayı ayarlamak değil, aynı zamanda kan dolaşımını geliştirmek üstüne de kurulmuştur. Teo-

(*) D.S.D.B., daha doğrusu "C.A.R.E." kısaltması; Amerika'nın en başta gelen fizyoterapistlerinden biri olan ve elli yılı aşkın bir zamandır Edgar Cayce'nin "bedene ilişkin okumalarındaki" bilginin pratik uygulamasını yapan Dr. Harold J. Reilly tarafından icat edilmiştir. Dr. Reilly, İLAÇSIZ TERAPİ YOLUYLA SAĞLIK İÇİN EDGAR CAYCE EL KİTABI adlı kitabın da yazarıdır.

ri şöyledir: Kan, gerekli besinleri ve oksijeni hücrelere, atık ürünleri ve toksinleri de hücrelerden uzağa taşıyarak ki hücreler en iyi biçimde işleyebilsinler. Buna, beden içindeki her hücreye giden ulaklar gibi kanda taşınan hormonların hayatî rolünü de ekleyin. Ayarlamalar ve manevralar; engelleri, özellikle sinir güçlerine tecavüz edenleri ortadan kaldırmak için olduğu kadar dolaşımı teşvik etmek için de yapılır. Bu nedenle "okumalarda" osteopatiye büyük önem verilmektedir çünkü bu, bedenin sinir sistemlerinin koordinasyonu için bir tekniktir.

Bu felsefe ile, egzersiz ve masajın şifa için neden özel yardımlar olduğunu daha iyi anlayabiliriz. Masaj, özellikle hastalıklara karşı bağışıklığa ve kanı saflaştırmaya yardımcı olan lenfatik sistemdeki dolaşımı artırdığı için önemlidir. Lenfatik sistemin, dolaşım sistemindeki kalp gibi bir pompası yoktur; öyleyse masaj, bu hayatî şifa sistemi için çok özel bir değere sahiptir. Bedene yağların uygulanması, bedendeki hayat enerjilerinin akışını ve dengesini gerçekten de artırır.

Dolaşımın rolünü ve önemini kavradığımızdan, artık, bedendeki hücrelere besin sağlamada uygun sindirimin neden önemli olduğunu tam olarak değerlendirebiliriz. Bu besinlerin uygun biçimde dağılması, hücre inşası ve hücre üretimi süreçlerinin tamamlanması için metabolize edilmesinde dinlenmenin niçin bu kadar gerekli olduğunu da değerlendirebiliriz. Son olarak, uygun boşaltımın neden bu kadar önemli olduğu da bu felsefeden anlaşılabilir. Kan dolaşımının, atıkları ve toksinleri her bir hücreden uzağa taşıyabilmesi için dört boşaltım sisteminin (bağırsaklar, böbrekler, deri ve solunum sistemi) tam anlamıyla iş görüyor olması gerekir.

Bir Tanımlama

Bütünsel şifa, artık Bütün'le bir olma arzusunun uyan-dırılması olarak tanımlanabilir. Ruhu, yüksek bir ideale ve-ya motive eden bir amaca uygun biçimde içimizden akma-ya davet ederek, zihnin imajinasyon güçleri sayesinde bu ideal üstünde dururuz; bedene uygun tavır ve telkin tali-matlarını veririz ve sinir sistemleri ile kanın uygun dolaşı-mının koordinasyonu sayesinde bedendeki atomların den-gelenmesi fırsatını fiziksel olarak sağlarız.

Edgar Cayce "okumaları", hızlı olanından çok, tam olarak kazanılan şifa ile ilgilenir. Bir kişiye tam olarak iyi-leşeceği söylenmişti. Adam, "Bu ne kadar sürecek?" diye sorduğunda, Kaynak şöyle cevapladı: "*Başarıldıktan sonra ha bir gün olmuş ha bir yıl, ne fark eder?*" (281-5) Fiziksel be-den "okumalarında" en sık kullanılan ifadelerden biri, uy-gulamanın mutlaka "devamlı ve ısrarlı" olması gerektiği-dir. Bunun üstünde o kadar durulmuştur ki sabreden kur-tulur bile diyebiliriz. Eğer bir sabır gelişimi yoksa, ruhsal gelişme ve dolayısıyla gerçek bir şifa da yoktur.

İçteki bütünlük formuyla irademizi bir hâle getirdiği-miz takdirde iyileşemeyecek hiçbir durum yoktur. Bir gün Yaşayan Ruh ile bir olabileceğimiz vaadine tutunduğu-muzda, şifa için hiçbir fırsat yitirmemiş olacağımız kesin-dir.

CİNSELLİK ve RUHSAL YOL

Cinselliğin temel doğasını incelemeden önce, insan doğasına ait anlayışımızı bir kez daha gözden geçirelim. Başlangıçta hepimiz canlar, ruhsal varlıklar olarak yaratıldık. Ancak, Evrensel Kanun'a uygun olmayan seçimler sebebiyle Tanrı ile ilişkimizde uzağa düştük. Bir ruhlar dalgası olarak üçüncü boyuta, dünyanın dolaylarına hareket ettik ve oradaki evrimsel gelişle ilgilendik ve bu gelişime kapıldık.

Bu ruhlar grubu zihinlerinin yaratıcı gücüyle çalıştığında; çeşitli biçim kombinasyonları, satyr (*), denizkızı, insan başlı at gibi birçok mitolojik yaratığın orijinleri ortaya çıkmaya başladı. Bu ilk ruhlar dalgası, bu düşünce formu tezahürlerine içinden çıkılmaz şekilde kendilerini kaptırmışlar ve bu nedenle daha ciddi biçimde kaybolmuşlardı.

Bu noktada, ilk grubun çektiği zorluğu gören bir diğer ruhlar dalgası; orijinlerini ve miraslarını unutmuş olanlara yardım etmek için dünya plânına geldi. Bu ikinci dalganın girişi ile Âdem ve Havva diye bilinen ve bugün Homosapienler olarak bilinen yeni bedenlerin yaradılışı ve geliştirilmesi ifadesi oluştu. Plân, hapsolmuş ruhlara bedenlenebilmeleri için alternatif ve en iyi biçimdeki bir fiziksel araç vermektir. Ardından canlar, Tanrı'nın çocukları olan bu ruhlar; doğru doğalarının dünya plânında bedenlenen fi-

(*) Yarı insan, yarı keçi şeklinde şehvetli bir yarı tanrı,

ziksel varlıklar değil, ruhsal olduğunu, evrenin vatandaşları olduklarını hatırlayacaklardı. Ancak, İncil'in dediği gibi, "Tanrının oğulları, insan kızlarının hoşluğunu gördüler..." (Tekvin, 6: 2)

Bu nedenle, ikinci ruh dalgasından olan bizler ilk dalga ile kaynaştık ve biz de ne yapacağımızı unuttuk ve Tanrı ile uyumlanmayı kaybettik.

Dünya plânına bağlanma, evrimleşmekte olan hayvan formlarının şekillerini almak ve onları cinsel ifadelerde tezahür ettirmek anlamına geliyordu. Âdem ve Havva'nın gelişimi bize, bunu, aynı zamanda Tanrı ile birliğimizin şuru içinde gelişmemizi de sağlayan bedenlerde yapma fırsatını verdi. Hatırlayın, ilk emir şöyledir: "Semereli olun ve çoğalın." (Tekvin 1: 28).

Bununla beraber, yeni yaratılmış bedenleriyle Âdem ve Havva bile, bu özel olarak hazırlanmış formun uyumunun dışına çıktılar. Bu nedenle, kendimizi, şu anki hâlimiz gibi bulduk.

Ruhsal Yol * * * * *

Hepimiz; Yaratıcı'dan gelen, kendi seçimimizle yoldan çıkan ve bir dönüş yolculuğunda olan ruhsal varlıkları. Ruhsal yolda her birimiz birer hacıyız. Yapmayı bildiğimizi yaparak bu yolu izleyebilir veya yanlış kararlarla bu yoldan sapabiliriz. * * * * *

Bazı felsefeler Tanrı'nın kendi cennetinde ve dünyada da her şeyin yolunda olduğunu öğretmektedir. Her şeyin, gitmesi gerektiği gibi gittiği fiziksel bir evrime benzer bir ruhsallık öğretirler. Yanlış gibi görünen kararlar verebiliriz ama bu felsefelere göre bunlar hep doğrudurlar. Gelişmemiz için gereken bir şeyi deneyimlemek için seçmemiz gerekir, derler. Bu gibi felsefelerin psikolojik ve ruhsal imala-

rı çok ciddîdir çünkü hiç yanlış karar vermediğimizi savunmaktadırlar. Özgür iradeye sahip ve böylece kanuna uygun veya kanuna uymayan seçimler yapabilen ruhsal varlıklar olan kendimizle ilgili doğru anlayışı kazanmak çok ama çok önemlidir. Bu kararların gelişme için deneyimler hâline gelmesine izin veren, Tanrı'nın sevgisi ve hoşgörüsüdür.

İncil'deki ve "okumalardaki" insan doğasına ait görüş açısı, isyankârlığımızdan kaynaklanan kendi seçimimizle yoldan çıkmış olduğumuzu belirtirler. Daha sevgi dolu olma, yaptığımız seçimler için sorumluluk alabilme ve bu seçimlerin sonuçlarını kabullenebilme potansiyelimizi harekete geçirmeye başlamalıyız. O zaman, kendimize motivasyonel bir kriter, hayatımızı ona göre ölçeceğimiz bir amaçlar ve arzular standardı saptamaya çağrılmaktayız. Sonra da, kendimize uygun biçimde ve zamanda, kendimizi kendimize uygun olan yola sokmaya.

Bir kez yola koyulunca, özellikle cinsel tezahürlerle ilgili olarak, yol üstündeki seçim noktalarını tefrik eden bir harita önerebiliriz. Yolda ilerlerken, bizleri de dostluk arzusu ile yaratan Tanrı'nın bir karakteristiği olan arzu ile motive ediliriz ama "okumalarda", cinsel ifadelerimizi normalleştirmemiz tavsiye edilir. Aşırı uçlara gittimizde; çok eleştirici veya kendi isteklerine düşkün hâle gelir ve yoldan çıkarız. Ama yine de kendi ruhsal idealimizi saptamaya ve normalleştirmeye başlamamız, sonra da bu arzuları ideale uygun biçimde ruhsallaştırmaya başlamamız gerekir.

Ruhsallaştırmak; isteklerine düşkün olma veya kendini büyük görmeden çok, içimizde, insanların iyiliği kaygılarına yönelik temel motivasyonları uyandırmak anlamına gelir. Bunu yaparak ve ruhsal bir ideal saptayarak, kendimizi açıkça ruhsal yola yerleştiririz. Bir ideal saptayarak,

motivasyonel sistemimizde bir hiyerarşi kurarız; bu sıralamada, cinsel arzular daha yüksek bir motivasyonun, meselâ başkalarına yardımcı olma isteğinin altına yerleşmiştir.

Ruhsal yolda olmak, arayan bir kişi olmaktır. Arayan kişi olmak, şu anki düşüncelerimizi ve hayat tarzımızı temize çıkarmaktansa, değişme ihtiyacı olasılığını öğrenme ve onunla karşılaşma istekliliğini belirtir. Yolda olmak demek, kurallarla veya belirli kurallara karşı çıkıp onlara isyan etme yoluyla değil, hayatlarımıza içteki ruh ile yön göstermeye başladığımız anlamına gelir. Üstat İsa'nın kriteri budur: "Onları meyvelerinden bileceksin."

Kendimizi ruhsal yolun başına koyduğumuzda ve içteki ruhun kılavuzluğunu amaçladığımızda ortaya çıkan özel sorunlardan biri "sakin, küçük ses"in yerine duyulan şu sert, kendini kahreden patolojik vicdandır. Yola koyulanlardan çoğu, bu sert sesi ruhun sesi sanarak cesaretlerini yitirdi. Bu gerçekten de sakın, küçük ses daima bağışlayıcı ve daima teşvik edicidir. O zaman ilk adım, kendi ruhsal idealimizi saptamak ve cinsel hayatımıza ait kararları bu ideale göre ölçmeye başlamaktır.

Beden Tapınaktır

Bu hayatımızda enkarne olduğumuz dişi ve erkek bedenlerimiz; İlâhî Güçlerin, dünya plânında kapanıp kalmış ruhların şuurunun uyandırılması için özel bir kreasyonlarının ürünleriydi. İki önemli amaç için dizayn edilmişlerdi: Dünya plânında hayatta kalıp deneyim edinebilecek bir sistem olarak iş görmek ve ruhun Tanrı ile birliğinin farkına varması için bir yer ve bir araç sağlamak. Her iki işlev de enerji, motivasyon ve amaç içeriyordu. Öyleyse, hayatta

kalma sisteminde yedi endokrin bezi ile temsil edilen içimizdeki aynı merkezler veya ruhsal merkezler, aynı zamanda uyumlanma sisteminde de bulunurlar. Günlük sıradan hayatta; hayatı devam ettirme, cinslerin üremesi, kendini koruma ve kendini memnun etme motivasyonlarına hizmet eden sistem hükmetme eğilimindedir. Uyumlanmayı aradıkça, daha yüksek motivasyonların sevgiyi, ışıgı ve hayatı tezahür ettirme çabaları hüküm sürmeye başlar. Bütünleşmiş veya uyumlanmış kişide bu yedi dürtü, sevginin yüksek motivasyonunun rehberliği ve etkisi ile, birbiriyle uygun ilişkiler hâlinde fonksiyon görürler.

Beden, tapınaktır. İlâhî Olan'la, kendi varlığımızın içinde karşılaşırız. Bu deneyimde gelişmemizi sağlayan sistematik ruhsal çalışma, meditasyondur. Meditasyonun fizyolojisi bu motivasyonel veya endokrin sisteminin uyumlanmasını kapsar. Meditasyon yaparken, bedenin üreme veya motor sistemini oluşturan cinsiyet bezlerinden enerji yükselir. Enerji, en yüksek merkeze, hipofize ulaşana dek diğer merkezlerden geçip onlara uyumlanır ve bu temel bezin ruhsal olarak hızlandırılmış salgısını taşıyarak bedenin geri kalan kısmına dağılır. Bununla beraber, hızlanmış olmasına karşın bu enerjinin sistem boyunca yükselmemesi ve bu yüzden yıkıcı olabilecek arzuları güçlendirmesi de mümkündür.

Zihnin imajinatif güçleri tarafından tutulan motivasyonel arzular, sistem içindeki enerji akışlarını yönlendirirler. Bu nedenle, benlik gütmeyen dürtüler enerjiyi bütün bedende dağılacak, hayatı zenginleştirici bir ifade biçiminde yöneltirken, daha benmerkezci dürtüler kendilerini dengesiz ve yıkıcı tarzda ifade ederler. Çok karmaşık motivasyonel sistemimiz sebebiyle seks; ya yıkıcı ya da yararlı hâle gelir.

Zihin İnşa Edicidir

"Okumalar" bize zihnin, ruhsal idealler veya maddeci—arzular üstüne inşa edildiğini söylemektedir. Zihnin rolünü daha iyi anlamak amacıyla, aşağıdaki sıralamayı inceleyelim:

Ruh	Zihin	Fizik
Hayattır	İnşa Edicidir	Sonuçtur
Motivasyon	Meditasyon	Tezahür
Amaç	Form	Yansıma

Zihin, ruhsal enerji ve fiziksel tezahür arasındaki aracıdır. Bir aracı olarak onun özel rolünü anladığımızda, cinsellikle ilgili düşüncelerde, zihni nasıl kullanacağımızı daha ciddi olarak tekrar inceleyebiliriz.

İki insanın zihinlerinde bir cins bağlantı olasılığının mevcudiyetini bilmekteyiz; buna mantal telepati diyoruz. Bir insan için dua edip meditasyon yaptığımızda; düşüncelerimiz, diğer kişiye, bu motivasyonel merkezlere göre çarpar, etki oluşturur. Normal cinsel tezahürlerde, mantal faaliyet ve fantezi bulunmaktadır. Yine de ruhsal yoldaki kişi; cinsellik hakkındaki düşüncelerinin zihninde nasıl geliştiğini ve bir başkasının motivasyonel sistemine telepatik olarak yollandığını dikkatlice tekrar incelemeyi isteyebilir.

Genellikle cinsel motivasyonu, temelde fizyolojik veya biyolojik olarak düşünürüz. Muhtemelen, gerçek cinsel ihtiyaçtan çok daha fazla cinsel aktivite, zihnin üstünde durduğu arzular tarafından motive edilmektedir. Daha sonra biyolojik güdüler olarak ifade bulan fizyolojik tepkileri hızlandıran, zihin ve zihnin imajinatif güçleridir. Arzunun doğası ve orijini üzerine sorulduğunda, "okumalar" arzunun, iradeden geldiğini söylemiştir. Ve arayışta olan

kişilere, arzularını; başkalarından yararlanmak yerine, onlara yardım etmek biçiminde ruhsallaştırmaları söylenmiştir.

Cinsiyet ve Birey

Cinselliği düşündüğümüzde, tamamen iki birey arasındaki bir ilişkiyi düşünmemiz mümkün değildir. Ama fiziksel beden ve önceki dünya enkarnasyonlarını düşününce, bireyi ve bireyin bir ilişkiye dönüştürdüğü bütün cinsel eğilimleri de düşünmeliyiz. Şu anki tesirler sadece kalıtsal değil, aynı zamanda diğer bedenlenmelerden ve diğer boyutlardan çıkartılmış deneyimlerdir. "Okumalara" göre duygusal hayatımız, temelde dünya üzerindeki önceki yaşamlardan, mental niteliklerimiz de bedenlenmeler arasındaki diğer boyutlardaki deneyimlerden gelir.

Tekrardoğuş kavramı, cinsel dürtülerimizin doğasını anlamamızda bize yardım eden değer biçilemeyecek bir araçtır. Tekrardoğuş üzerinde çalışmak için bütün isimleri, tarihleri ve yerleri bilmek şart değildir. Tekrardoğuş, genel terimler hâlinde uygulandığında en yararlı hâlini alır. Masum kurbanların olmadığı, kendi benliklerimizle karşılaşarak olduğumuz ilkesi; kendimizi içinde bulabileceğimiz herhangi bir durum için çok yapıcı bir tavıra temel teşkil eder. Sonra, kendi karmik senaryolarımızı yazarak, eğitici deneyimler olacak biçimde şimdiki hayat deneyimlerini saptarken, daha önceki hayat deneyimlerinin neler olmuş olabileceğine dair eğitici görüş açıları geliştirebiliriz. Ardından tavrımız bir deneyimi ayağa takılan değil, üstünden atlayabileceğimiz bir taşla dönüştürmeye başlar. Eğer bunu sadece tökezleten bir taş olarak deneyimliyorsak, bu, sadece karmik değil aynı zamanda kalıcı olabilir. Onunla karşılaşmak, onu silmek anlamına gelmez. Diğer yandan,

* * bunu ruh gelişimi için bir fırsat olarak görürsek, şu anki
 * * hayattaki sonucunun yönünü değil olayla ilgili herkesin
 * * gelecekteki hayatlarını da değiştiririz.

Toplumumuzun şu an ilgilendiği cinsellik ifadelerinden biri, homoseksüelliktir. Birkaç kişi, homoseksüel eğilimlere ait sorularla Edgar Cayce'ye geldiler. Cayce Kaynağının, bazılarına cesaret verdiğini ve bu yönelimlerini değiştirmelerini beklediğini görmekteyiz. Buna rağmen en azından bir vakada, Kaynak, bireyin değişemeyeceğini
 * * gördü. Bu kişiye kendini kınamaması söylendi; İsa asla kınamamıştı ve bu durumun ruh tarafından, günlük hayatta
 * * ruhun tezahürünü ve meyvelerini izlememek için bir baha-
 * * ne olarak kullanılmaması gerektiği söylendi. Ayrıca homo-
 * * seksüelliği kınayanlar, bu dürtüyle daha derin, daha kişi-
 * * sel bir tarzda karşılaşmak için şekiller kuruyorlardı. Hatırlayın, yargılamayacaksınız!

"Okumalarda" sorulan bir diğer konu da mastürbasyonla ilgilidir. Soru, sadece bir "okumada" direkt sorulmuştur. Kırk dört yaşında bir kadın şöyle sordu: "Mastürbasyon veya kendini tatmin zararlı mıdır?" Ve cevap: "Sistemdeki titreşimlerin doğal olarak yükselmesinden sonra, bedendeki bu aşırı dürtüyü gidermek ihtiyacı içinde yapılmadığı sürece zararlıdır." (268-2) "Yapılmadığı sürece" tabiri, bazı durumlarda enerjinin uyanabileceğini, bu yüzden kendi kendini tatminin istenen, doğal bir tezahür olduğunu ifade etmektedir. Açıktır ki "okumalar" mastürbasyonu, yararlı olmasa da alternatif bir ifade biçimi olarak görmektedir.

Kendini kınamanın, kendi zevkine düşkünlük kadar ciddî bir sorun olabileceği "okumalarda" daima belirtilir.
Biyolojik dürtü mevcuttur ve başa çıkılması gerekir.

Bununla birlikte bize arzuyu ruhsallaştırma talimatı verilmiştir.

"Arzuyu ruhsallaştırmak nedir? Tanrı'nın sizi, her gün karşılaştığınız kişilere yönelik bir rahmet kanalı olarak kullanmasını; her zerreden temizlenmeniz için gerekli olan insanlarla karşılaştırmasını arzulayın. Çünkü ruh; gerçeğin ruhunun ve hayatın her gün dostluk ettiği o âlemlerdeki gibi, yürüyüşünüzde, konuşmanızda, düşüncelerinizde, meditasyonunuzda dışa doğru parlamaya başladığında, o zaman dünyada arzunuzu ruhsallaştırmış olursunuz." (262-65)

İlişkilerde Cinsellik

"Okumalarda" sıkça sorulan bir soru da eş ruhların varlığı ile ilgilidir. "Okumalar" ruhun; bireysel bir varlıktan çok, evrensel şuurun eşi olduğu cevabını verir. Öyleyse, birçok hayatta birlikte başarıyla çalışmış ruhlar olsa bile, şu anki deneyimde bunların birbirini araması şart değildir.

"Okumalar" evliliği, yararlı bir insan kurumu olarak görüyor gibidir. Bazı "okumalar", arzu ettikleri buysa, hiç kimsenin evliliğin dışında kalmasının şart olmadığını söyler. Bir eşi seçerken, sadece dış görünüşe veya fiziksel cazibeye dayalı bir seçime karşı uyarır "okumalar"; çünkü bu özellikler çok çabuk solar. Daha çok, diye belirtir "okumalar", seçim; ruhsal idealler, mantal ilhamlar ve fiziksel anlaşma ile etkilenmelidir.

Cinselliğin fiziksel tezahürü ile ilgili olarak, "okumalar" şöyle der:

"Sekse, sadece fiziksel bir tezahür olarak bakmayın! İçinde güzellik olan bir tezahürdür, eğer bu açıdan düşünülürse; mantal ve ruhsal yol gösterirken, güzelliğin çıkışı; normal, sağlıklı bir beden için daha normal bir tezahür hâline gelir." (1436-1)

"... bu gibi ilişkilerde bireyler arasında anlaşma olmalıdır, ve ancak bu olduğunda ilişkiler olmalıdır. Böyle bir anlaşmanın

eksikliği, bireyler arasında; karşı cinsle olan ilişkideki herhangi bir kısımdan çıkacak olandan çok daha fazla uyumsuz notaya sebep olur." (4082-1)

Kararlar

Ruhsal yol, bir kararlar yoludur; cinsel hayat da bir kararlar hayatıdır. Seçmeye çağırılmış, hür iradeli ruhlarız. Kendi ruhsal ideal hissimizi kurunca, günlük meditasyonlarımızda bu ideallere uygun motivasyonları uyandırmaya başlayınca ve bu idealleri, karar vermede kriterler olarak kullanınca; kendimizi ruhsal yolda buluruz.

"Okumaların" psikolojisi şu ana kadar eşsiz niteliktedir çünkü her bir bireyin, neyi yapmayı veya neyi doğru biliyorsa onu yapmak için kendini zorlaması, buna kendini mecbur etmesi gerektiğinde ısrar etmektedir. Kendi idealerimize ve iç rehberliğimize uygun seçimler yapmaya başlayınca, bizden çok daha kuvvetli bir gücün içimizden akacağına ve bizi dönüştüreceğine emin olabiliriz.

D.S.D.B. - SAĞLIĞA POZİTİF BİR YAKLAŞIM

Sağlıklı olmak bütün olmaktır. Ruhsal, mantal ve fiziksel varlıklarız ve bütünleşmek, bu üç boyutun tamamlanmasını gerektirir. Ruhsal yönden bütün olmak için, ruhsal bir idealde saptanmış bir amaç birliğine sahip olmalıyız. Ve hayat gücünün anlamlılığı ile uyumlanmış hâle gelmeyi amaçlamalıyız. Mantal olarak bütünleşmek için, uyumlanmaya ve uygulamaya yönelik inşa etme özelliğinde mantal bir diyetle sahip olmalı ve sürekli biçimde ideallerimizle uyumlu tavırlar seçmeliyiz. Fiziksel olarak bütünleşmek için, Ruhun Tek Kudreti'nin, fiziksel bedende bütünleşme kurması için bizden akmasına izin vermeliyiz.

Sağlığı geliştirmek ve artırmak için birçok fiziksel uygulama mevcuttur. Çoğumuz bunu bilir ama devamlı ve ısrarlı uygulandığında, hayatımıza şu anda hayal ettiğimizden daha büyük ölçüde sağlık ve enerji getirebilecek bu uygulamaları kullanmayı ihmal ederiz. Eğer ruhsal uyumlanma arıyorsak, o zaman, içindeki koordinasyonsuzlukların bizi ruhun akışından koparmaması için, bedenlerimize özel ilgi göstermemiz gerekir.

Fiziksel bedenin sağlığı ile ilgili ana düşünüş, bir ilgi tavrı olarak özetlenebilir. Eğer ilgi gösterirsek, o zaman uygulanandan çok yarar sağlanacak demektir.

Ruhsal yoldaki bazı kişiler için fiziksel bedene ilgi göstermek; gereksiz veya isteğe bağlı bir şeymiş gibi görü-

nebilir. Fiziksel, mantal ve ruhsalın birliğini anlayanlar için ise, sağlıklı ve uyumlanmış bir beden, ruhsal uyumlanma için çok özel bir araçtır. O zaman hepimizden istenen, şu an sahip olduğumuz sağlık ölçüsünden başlamak ve şu an ulaşabildiklerimizle çalışmaktır. Hatırlayın, "Küçük şeylere sadık olana, büyük şeyler üzerine yetki verilecektir." denir.

D.S.D.B. kısaltması, beden sağlığını korumak için neyin gerekli olduğunu akılda tutmanın bir yoludur. Şüphesiz D.S.D.B.; Dolaşım, Sindirimler, Dinlenme ve Boşaltımları anlatır. Bunların her birine gereken bakımı göstermeyen fiziksel bir program bedene yarar yerine zarar verebilir. Bu boyutları sırayla inceleyelim.

Dolaşım

Her birimizin içinde, bedenimizdeki her sistemin mükemmel işleyişi için bir kalıp mevcuttur. Şifa; bu mükemmel kalıbı her sistemde harekete geçirmekten, sisteme normal tarzda iş görme şansını vermekten geçer. Ancak, eğer o sistem aktif değilse, uygun bir fonksiyon sağlanamaz. Öyleyse en yararlı işleyiş için, dolaşım artırılmalıdır.

"Okumalar", osteopatinin; tüm fiziksel şifanın temeli olması gerektiğini söyler. Osteopatinin özü; uygun dolaşım var olduğunda, bedenin kendi kendini iyileştirme yeteneği ile ilgilidir. Eğer sağlıklı hücreler varsa, sağlıklı dokular ve organlar, yani sağlıklı bir beden olacaktır. Sağlıklı hücrelere sahip olmak için, düzgün dolaşımın var olması gerekir. Uygun besinleri, oksijeni ve suyu hücrelere taşıyan ve toksinleri, artıkları ve "okumalarda" dendiği gibi "posaları" hücrelerden uzaklaştıran, kan dolaşımıdır. Bu nedenle, osteopatinin amacı hem mekanik hem de bedendeki çeşitli sistemlerin sinir iletimlerini koordine ederek, kan dolaşımını artırmaktır. Düzenli masajla da sağlanabi-

— lecek osteopatik veya kiropraktik (omurga masajı ile teda—
— vi) ayarlamaların yararlı etkileri; bir kişinin sağlık progra—
— mında hafife alınmamalıdır.

— Şüphesiz egzersiz, bedendeki tüm sistemler boyunca—
— uygun dolaşımı temin eden başlıca usuldür. Ama çoğu—
— Amerikalı egzersiz ile atletik yönden kondüsyon kazanma—
— yı karıştırmaktadır. Diğer yandan Edgar Cayce "okumala—
— rı", çoğu kişi için en iyi egzersizin yürümek olduğunu be—
— lirtir. Eğer yürümek mümkün değil ise, "okumalarca" öne—
— rilen alternatif egzersiz, yüzmektir. Egzersizlere denk olan—
— diğer şeyler ise ayarlamaları, masajı ve hidroterapi şekille—
— rini içerir. Gerilme egzersizleri en çok tavsiye edilenlerdir;
— kolları başın yukarısına uzatmak ve nefes alırken parmak—
— uçları üstünde yükselmek, sonra belden öne doğru eğile—
— rek elleri ayak parmaklarına doğru hareket ettirirken nefes—
— vermek gibi. Bu, günde en fazla beş dakika kadar, açık bir
— pencere önünde yapılmalıdır.

Sıkça tavsiye edilen bir diğer egzersiz ise baş ve bo—
— yun egzersizidir. Başı öne doğru üç kez eğin, arkaya üç
— kez, sola üç kez ve sağa üç kez; sonra daire çizin, sağa üç—
— daire, sola üç daire. Günde beş dakikadan üç kez yapılan
— bu egzersiz, gözler ve başta bulunan algı sistemleri için çok—
— yararlı olacaktır. Bu egzersizi biraz daha detaylı inceleye—
— lim.

Hücrenin sağlığının, uygun dolaşımla hücreye besin—
— leri getirmek ve toksinleri uzaklaştırmakla korunacağını
— belirtmiştik. Baş ve boyun egzersizi; boyundaki kasların
— hareketi sayesinde artan dolaşımın nasıl başın tüm alanına
— yayılacağını iyi bir izahıdır. Bu, başın içindeki sistemlerin
— tüm hücrelerinin sağlığını artırır. Baş ve boyun egzersizi,
— gözleri hareket ettirmemesine karşın, egzersiz sebebiyle—
— dolaşım arttığında, yakındaki sistemler de artmış dolaşım—
— dan yararlanır ve sonuçta onların da sağlığı artar.

Sindirim BESİN VE SU İLE DOĞRU BESLENME

Her hücrenin kendine gerekli besinleri alması ve toksinleri ile posalarını uzaklaştırabilmesinin gerekliliğini anlamamızla birlikte, sindirimin rolünü tekrar inceleyebiliriz. Bu, sadece uygun besinlerin ve sıvıların alınışını değil, aynı zamanda bu alışı, sindirim ve hazım süreçlerini kolaylaştırdığı şartını da içerir.

Tavırlarımızın ve duygularımızın, bedensel süreçlerimizin biyokimyasını etkilediği; basit ve dosdoğru bir biyolojik gerçektir. Yemek yeme esnasında tutulan pozitif ve neşeli tavırların, besinin uygun sindirimini artırdığı; endişelerin ise uygun sindirimi engellediği herkes tarafından bilinmektedir. Bu düşüncüler isteğe bağlı ince noktalar değildir, basit ve kanuna dayalı süreçlerdir. Kızgın ya da huzursuz olduğumuz zamanlarda yediklerimizi uygun biçimde sindirebileceğimizi düşünerek kendimizi kandırmamalıyız.

Uygun sindirim; yeterli sıvı alımı, tercihen yemekten önce ve sonra birer bardak su ile artırılır. Bedenin bu sıvı alımına isteksiz olduğu görülüyorsa, derece derece artırılarak bu miktar sıvı alımına alıştırılabilir.

Besinlerin uygun biçimde çiğnenmesi ihtiyacı da iyi bilinen ama uygulamada yeterli önem verilmeyen bir diğer gerçektir. Lise kimya dersinde yaptığımız ilk deney, çiğnemedenden önce ve çiğnemedenden sonra tuzlu bir bisküvinin içindeki şekeri test etmektir. Taze bisküvi test edildiğinde, şekerle ilgili bir belirti mevcut değildir. Çiğnendiğinde ve tekrar test edildiğinde ise, şeker mevcuttur. Biyolojik gerçek; sindirilemez nişastaları sindirilebilir şekerlere döndürmede tükürüğün gerekli olduğudur. Bu işlem, en iyi biçimde besinin ağız içinde çiğnenmesiyle oluşur. Bu işlem tamamlanmazsa, midede ve bağırsaklarda da tamamlan-

maz. Bu, önemli ama çoğunlukla ihmal edilen çeşitli süreçlerden sadece birisidir ve gıdamızın uygun sindirimi ile ilgilenme eksikliğimizi izah etmektedir.—

Yararlı olan birçok besin kombinasyonu var olmasına karşın, bazılarında kaçınmak gerekir. Turunçgillerin suyu ile sütü aynı öğünde tüketmeyi, kahvemize krema almayı, yemeklerimizle şarap içmeyi ortadan kaldırma eğiliminde olmalıyız. Turunçgillerin suyu ile süt yararlı olabilirler ama birarada alınmamalıdır. Uygun miktarda alınan kahve bir besindir ama bayat ise ve kremayla içilirse; beden için zararlı olur. Kabızlıktan muzdarip kişiler, aşırı kahve içmemeye özellikle dikkat etmelidirler. Esmer ekmele makul miktarda kırmızı şarap alımı yararlı olabilir ama kırmızı şarabın hazmı artırdığına dair yaygın fikirlere rağmen, yemeklerle birlikte alınmamalıdır.

Arada bir pastırması hariç, domuz etinden sakınılmalıdır. Daha az kırmızı et ama daha çok balık, kümes hayvanları ve kuzu eti; bedensel sağlığı artıracaktır. Günde bir öğün, tercihen öğle yemeği, sadece taze sebzelerden oluşmalıdır. Pişmiş sebzeler akşam yemeğinde alınabilir. Vitaminler şüphesiz ki çok gereklidir ve en iyi biçimde, gıdaların uygun seçilmesi şartıyla doğal biçimde sağlanır. Eğer ek vitaminler alınıyorsa, bunlar düzensiz olarak ve bedene kendi uygun içsel kimyasını üretmek için bir dürtü sağlamak üzere alınmalıdır. Vitamin haplarını düzenli ve sürelerle bağlı kalınadan almayın çünkü o zaman beden, yenilen besinlerden bu vitaminleri üretme yeteneğini kaybeder.

Normal beden işlevleri, idrar veya tükürük, turnusol kâğıdı ile test edildiğinde, asitten çok alkaliye yönelik bir eğilim gösterir. Bu, egzersizle ve bedende alkali tepkilere yol açan gıdaların yenmesiyle başarılabılır. Karbonatlı içecekler nadiren alınmalıdır çünkü karbonlama işleminin kendisi böbrekler için çok zararlıdır. Kızartılmış yiyecekler

asla alınmamalıdır. Kızarmış patates; en istenmeyecek yiyeceklerden biridir.

"Okumaların" tüm bu tavsiyeleri, isteğe bağlı kurallar değil, kanuna dayalı işlemler olarak düşünülmelidir. Kızartılmış yiyecekleri örnek olarak gösterdiğimizde, bunu daha açık biçimde anlayacaksınız. "Okumalar", karaciğer ve böbrekler arasında neredeyse bir akünün kutupları gibi iş gören bir elektriksel faaliyetin olduğunu belirtir. Ama kızarmış yiyeceklerin alımı, beden içindeki bu normal kutuplar arasındaki elektriksel dengeyi bozar.

Günde iki veya üç badem, bir kanser veya ur oluşumuna engel olabilir. Günde bir elma ise o kadar da yararlı olmayabilir, çünkü pişirilmemiş başka besinlerle birlikte alınan elma tavsiye edilmez. Eğer elma yenecekse, sadece elma yenmelidir. Domates özellikle iyi bir besindir ama dalında olgunlaşmış olmalıdır. Eğer dalında olgunlaşmamışsa, bedene yarardan çok zarar getirir.

Gevşeme (DİNLENME VE NEM)

Milyonlarca kişi, belki de pek çoğumuz için doğumdan yetişkin yıllarımıza dek süren yaşam boyu taşıdığımız bir kalıp da, uyumaya direnme ve uyanmaya direnmedir. Uykunun önemine ait ne uygun bir tavra ne de uygun değerlendirmeye sahibizdir. Uykunun evrensel bir gereksinim olduğu açıktır ve bunun bilinen istisnaları o kadar nadirdir ki, bir kimsenin düzenli uyku olmaksızın yaşayabilmesi imkânsızdır denebilir.

Edgar Cayce "okumaları", çoğu bedenin yedi buçuk ile sekiz saatlik uykuya ihtiyacı olduğunu belirtir. Eğer "Benim için geçerli değil. Ben pekâlâ altı saatlik uykuyla da idare ediyorum." diyenlerdenseniz, kendinizden sadece fiziksel olarak değil, aynı zamanda mental ve ruhsal olarak

da bazı normal ve önemli hayat fonksiyonlarını çalıştırma demektir.

"Uyku, fiziksel bedenin sıhhat kazanması veya bedende idealler olarak tutulan mantal veya ruhsal kudret veya enerjilerden güç çekmesi içindir." (2067-1)

Bedenlerimizde oluşan metabolik süreçlerde iki safha oluşmaktadır. Anabolik; dokuları ve hücreleri inşa eder ve katabolik; dokuları ve hücreleri çözer. İnşa etme işlemi, aktif çözme işlemi kadar zaman ve dikkat gerektirir. Bu sürecin bedenlerimizde işlemesi için zaman sağlamakta başarısız olursak, daha sonra hastalık ve hatalı işleyişe sebep olacak bir dizi faktöre katkıda bulunuyor olabiliriz.

Son yıllarda uyku lâboratuvarlarında yapılan araştırmalar sadece uyku ihtiyacını değil, aynı zamanda belirli miktardaki rüya uykusu ihtiyacını da yadsınamayacak biçimde göstermişlerdir. Herkes, her gece rüya görür. Eğer sekiz saat uyursak, bunun bir buçuk saati rüya uykusunda harcanır. Bu cins bir uykudan mahrum edilen insanların ve hayvanların, sinirli ve endişeli hâle geldikleri araştırmalarla gösterilmiştir. Rüya uykusu periyotları, gece esnasında dairesel biçimde her doksan dakikada bir ortaya çıkar. Gece ilerledikçe, gittikçe daha uzun sürmeye başlarlar. Öyleyse, en uzun rüya periyotlarının bazıları, uyanmadan biraz önce meydana çıkmaktadır. Eğer uykunun son kırk beş dakikasını kaçırsak, rüya görme periyodumuzun yüzde ellisini kaçırmış oluruz demektir.

Rüya görmenin sadece fiziksel değil, aynı zamanda mantal ve ruhsal bedenlerle de ilgisi vardır ve dahası bu üçü için büyük önem taşıdığından hiçbir şüphemiz yok. Gereken miktardan daha az uykuyla idare ediyormuşuz gibi gözüksek de varlığımızın bütünü için hayatı olan bazı mantal ve ruhsal çalışmalarda kendimizi kısıyoruzdur. Rüyaların arada bir bilgi, ilham, rehberlik, yaratıcı sezgiler

ve ruhsal deneyimler için kaynaklar olması sebebiyle, rüya zamanının düzenli kaybı; insan deneyimi için en değerli olan bu şeylerin kaybına katkıda bulunacaktır. Yani hayatımızın tüm niteliği; uykuda verilen bu fırsattan en iyi biçimde yararlanmayı ihmal edişimizle, ölçülemeyecek biçimde azalır.

Kendimize uygun uyku miktarını temin etmeye ek olarak, nasıl gevşeyeceğimizi öğrenmemiz de gerekir. Bu basit, yararlı ve kolayca öğrenilen bir beceridir. Her şeyden önce, nasıl gevşeneceğini öğrenmek bize, odamıza çekildiğimizde, uykuya daha çabuk dalmamızı sağlayabilir. Hepimizin omuzlarında çeşitli işler ve mücadeleler vardır; gün içinde belirli zamanlarda gevşeme tekniklerini çalışmakla, bunlarla çok daha etkili biçimde başa çıkabiliriz.

Üç basit anahtar cümle, gevşeme için etkili çabaları oluşturur. İlk önce stres verebilen şeye karşı koymak için güçlü, pozitif ve yapıcı bir mantal üslup olmalıdır. Çoğu kişi için bu bir onaylamadır; başka kişiler buna dua der. Bazı kişiler ise, düşünce sürecini, hayatı, neşeyi ve güveni artırmaya yönelten değerli edebî parçalar veya kutsal yazılar okurlar. İkinci olarak, nefes kontrolünün olması gerekir. Bu, en iyi biçimde nefesi gözlemleyerek ve onu daha düzenli hâle getirerek başarılabilir. Buna, ağır ağır nefes alırken kendinize yavaşça "Ben..." demek ve cümleyi, nefesi dışarı verirken "...gevşedim." diye bitirmekten ibaret olan basit işlemi de ekleyebilirsiniz. Ve üçüncüsü ise, zihnin imajinasyon güçleri sayesinde bedenün çeşitli kısımlarının gittikçe gevşiyor olduklarını göz önünde canlandırarak gevşemektir.

Eğer uykuya dalmada zorlanıyor, geceleyin uyanıyor ve tekrar uykuya dalamıyorsak, tekrar ve tekrar "Dua edebilecekken üzölmek niye?" deyişini hatırlamalı ve bunu; bizi dua şuuruna, özellikle şükran ve ihtiyaç içinde olan

diğerleri için edilen dualara yöneltmede bir onaylama olarak kullanmalıyız. O zaman, uyanık geçen zamanın çok iyiye harcandığını ve hem bizi üzen hem de uykumuza mal olan endişenin azaldığını keşfedeceğiz. Bu çalışma ile, duanın gerçekten de uyku getirdiğini keşfedebiliriz.

Uykuya dalmak için bir yardım olarak, bedeninin alt kısmındaki büyük kaslar için hafif egzersizler, içine bir kaşık bal konmuş bir bardak ılık süt, ilham verici bir şeyler okumak, aktif dua ve meditasyon daima yararlıdırlar.

Amerika'nın en önde gelen fizyoterapistlerinden Dr. Harold J. Reilly, bir saatlik masajın; dört saatlik uyku veya benzeri dinlenmeye denk olduğunu savunur. Uyku borcumuz artmaktaysa, bu harikulâde şifa şeklinden; tüm beden masajından yararlanabiliriz. Bir keresinde Edgar Cayce; uyanır uyanmaz yapılan beş ile yedi dakikalık meditasyonun, birkaç saatlik normal dinlenmeye denk olduğunu söylemiştir.

Boşaltımlar DÖRÜT MÜSHİL - DİŞET - HİRETTİ FAKİ

Uygun boşaltımlar; bedendeki her organın, dokunun ve hücrenin sağlığı için hayatîdir ancak bu son derece önemli işleme çok az ilgi gösterilmektedir. Bildiğimiz gibi, tüm boşaltım işlemlerinde görev alan dört beden sistemi vardır: akciğerler, deri, böbrekler ve bağırsaklar. Akciğerlerin uygun biçimde işleyişi için, düzenli ve derin nefes almaya yetecek şiddette bir egzersiz şeklinin olması gerekir. Sigara, eğer içiliyorsa, aşırı olmamalıdır. Bedenin duruşuna gerekli dikkat verilmelidir. İnsan bedenindeki uygun duruşta görev alan kasların, doğal olarak uygun esneklikte korunmadıkları çok iyi bilinir. Uygun duruş, dikkat ve alışkanlık hâlini alacak çalışmayı gerektirir.

Boşaltım sisteminin bir parçası olan deriye, diğer sis-

temler gibi ilgi gösterilmelidir; sadece kozmetik amaçlarla değil ama genel sağlık amaçları için. Yerfistığı yağı, zeytin-yağı veya Edgar Cayce "okumalarının" aşağıdaki gibi belirttiği özel hazırlanmış bir yağla tüm beden masajı, periyodik olarak yaptırılmalıdır.

"180 gram yerfistığı yağına, zeytinyağı ekle... 60 gram, gülsuyu... 60 gram lanolin, eritilmiş... bir yemek kaşığı dolusu."
(1968-7)

Cilt bakımı için, "okumalar" en çok, saf bir Kastilya sabunu (zeytinyağı ve sodadan yapılan sabun) tavsiye eder. Deodorantlar, cilt gözeneklerini kapatan, terlemeyi önleyen cinsten olmamalıdır.

Böbreklerin düzgün işleyişi; günde altı ile sekiz bardak su içmeyi, karbonatlı içecekler ve büyük miktarda alkol alımını ortadan kaldırmayı gerektirir.

Bağırsakların uygun bakımı üç ana işlemi içerir. İlk olarak, gerekli pekliği sağlayan çiğ sebzeleri içeren uygun bir diyet; ikinci olarak, bağırsağın doğru ve uygun biçimde, yani arada bir yumuşak bir laksatif, lâvman ve kolonik denilen lâvman çeşitleri ile temizlenmesi. Bunlara ne rutin olarak bağımlı olmalı ne de tamamen göz ardı etmeliyiz. İşin doğrusu, bağırsakların boşaltma yapmaksızın yirmi dört saat geçirmemesi gerektiğidir. Bilimsel biçimde uygulanan bir kolonik; "okumalarda" sağlığımızın periyodik bir kısmı olarak tavsiye edilmektedir. Evde uygulanan lâvman, eğer dikkatle ve doğru biçimde verilirse, çok değerli olabilir. Bu lâvman iki ardıldan oluşur: ilki, toksinlerin geri emilmesini önlemek için her bir litre suya bir çay kaşığı tuz ve bir çay kaşığı soda ve ikincisi, bağırsağın temizlenmesini çoğaltmak için her bir litre suya bir yemek kaşığı Glikotaymolin koyarak. Üçüncü başlıca işlem ise, bağırsakların uygun boşaltımı için gereken dikkati ve gereken zamanı verme istekliliğimizdir.

Osteopatik ayarlamalar, egzersiz, diyeteye uygun davranmak; hepsi, uygun boşaltıma katkıda bulunur.

Sonuç

Yeni Çağ şuurunun bir kısmı da her bir bireyin sadece kendi sağlığı üzerindeki sorumluluğunu kabul etmesi değil, böyle bir fırsatı neşeyle kucaklamasıdır: Yaşayan Tanrı'nın tapınakları olan bu bedenleri deneyimlemek için şükretmek gibi. Sadece Edgar Cayce "okumalarını" temel alan çeşitli yayınlarda değil, aynı zamanda diğer kaynaklarda da, kendi sağlıklarına ilgi göstermek için uygun ve bütünsel şifaya cahil kalmayı gereksiz kılan mükemmel bilgiler vardır. DSDB anahtar sözcüktür ve kendi içimize derinden ilgi göstererek bu DSDB formülünün sağlığa ve daha yararlı, yaratıcı ve neşeli bir hayata pozitif bir yaklaşım sağlamak için harika bir temel oluşturduğunu keşfedeceğiz.

YENİDEN GENÇLEŞME

Gençlik Pınarı, yüzyıllardan beridir insanlığın arayışıdır. Ponce de Leon; Florida'yı keşfederken aradığı bu harika suları bulmasa da, nesiller boyu onun arayışını okuyan öğrencilerin tarih kitaplarında ölümsüzlüğe kavuştu. Bununla birlikte, Gençlik Pınarı fikri; yeniden gençleşme ve uzun yaşayabilme için boşuna bir özlemden daha fazla bir şeydir, daha çok şuurdışımızın derinlerinde saklı arşetip bir kalıbı temsil eder; hayatın sürekliliği olasılığını aklımıza yakınlaştıran bir kalıp.

Edgar Cayce "okumalarını" araştırırken, bu büyük arayışın hedefinin benliklerimizde yattığını bulmaktayız. "Okumalarda" yeniden gençleşme olasılıklarıyla ilgili şaşırtıcı ibareler kadar bu tarz hayat verici işlemleri ortaya çıkarmak için talimatlar da buluyoruz.

— "Epifiz bezini çalışır durumda tutarsan ihtiyarlamayacaksın-hep genç olacaksın." (294-141)

— "... insan ailesinde sindirimler ve boşaltımlar normale yakın tutulduğunda, günler istenildiği kadar uzatılabilir." (311-4)

Bizden bütün istenenin bu Gençlik Pınarı'nı kendi iç varlığımızdan fışkırabilecek sulara aramamız olduğunu nasıl anlamayız? Bütünsel şifa kavramında veya ifadesinde bir anahtar bulabiliriz. Hatırlayın, "bütünsel şifa" ifadesi, söylenenden fazlasını içeriyordu; çünkü gerçek şifa, bütün olmak demektir. Ama "bütünsel" ifadesi; fiziksel, mantal ve ruhsal arasındaki özel bir ilişkiyi ima eder. Gençlik Pına-

n'ni bulmak için, varlığımızın tüm bu boyutlarında ve onların birbirleriyle olan bütünlenmiş ilişkilerinde gerekenlerin tümünü karşılamaktır.

Önce ruhsal olanı düşünelim. Bize, büyük emrin, Tanrı'yı tüm kalbimizle, zihnimizle ve ruhumuzla sevmek olduğu söylenmiştir. Tanrı'yı sevmek ne anlama gelir? Tanrı, Sevgi'dir. Tanrı, Hayat'tır. Tanrı'yı sevmek Hayat'ı sevmektir. Ve hayatı sevmek de bizde ve başkalarında hayatı zenginleştiren şeyleri sevmektir. Bizlerde hayatı zenginleştiren şeyleri sevmek, hayatı zenginleştiren ruhu, zihni ve bedeni sevmektir.

Doğru gıdaları yemeyi, uygun dinlenmeyi sağlamayı, doğru miktardaki faaliyetle ilgilenmeyi seviyor muyuz? Zihnin; bedeni ve ruhu yüksekte tutan şeylere yönelmesini ve onlarla beslenmesini seviyor muyuz? Çevremizdeki her şeye hayat, ışık ve sevgi getiren faaliyetlere katılmayı seviyor muyuz?

Edgar Cayce "okumaları" bizi büyük emri izlemeye çağırırken, sonsuz olan sevgiyle tutuşmuş olmamız için de teşvik etmektedir. Sonsuzun evrenselliğini ve her şeyi kapsayıcılığını seviyor muyuz? Ve bu dünya plânındaki hayatımızın ötesindeki "birçok evler" vaadini seviyor muyuz? Ruhun hayatlarımıza girmesini, rehberlik etmesini, yol göstermesini seviyor muyuz? Ruhsal güçlerin girebileceği uyumlanmayı sağlamak için yeterli sakinlik ve sessizliğe zaman ayırmayı seviyor muyuz? İnsanları seviyor muyuz? İnsanları, hayatımızı onların yolunda yaşamaya yetecek kadar seviyor muyuz?

Başkalarını sevmekle ilgili olarak, Cayce tarafından bir daha bu plânda bedenlenmelerinin şart olmadığı söylenen birkaç kişi üstünde durmak ilginç olacaktır. Özel nitelikleri neydi? Tekrar tekrar bu kişilere; sevdikleri, sevdikleri, verdikleri, verdikleri, verdikleri, verdikleri, hizmet et-

tikleri, hizmet ettikleri, hizmet ettikleri söylendi; benliksiz ve benlerini kurban edecek biçimde. Başkalarının hizmeti-ne adanmış bir hayat ihtimalini seviyor muyuz?

Edgar Cayce "okumaları", herhangi bir varlık için en önemli deneyim, ideal ruhsallığın ne olduğunu bilmektir der. Bu, kendimiz için yüksek motivasyonel standartlar saptamak; her düşüncemizde, her fiilimizde bu en yüksek dürtüleri uyandırmak; kararlarımızı ve yargılarımızı, bu yüksek amaçlarla ölçmek zorunda olduğumuz anlamına gelmektedir. Kendimiz için yüksek idealler ve amaçlar saptama; hayatımızı, düşüncelerimizi, tavırlarımızı ve kararlarımızı bu standartlarla ölçme fikrini seviyor muyuz?

Mantal seviyede, bizlere Zihnin İnşa Edici olduğu söylendi. Burada zekâdan değil, daha çok zihnin, sadece şuurla değil aynı zamanda şuuraltı ve süpersuurla da ilgili olan imajinasyon güçlerinde görülen o niteliğinden söz etmekteyiz. İnşa edici olan zihnin rolü; zihnin üstünde durduğu şeyin hayatımızı nasıl etkilediğini kendi içimizde gözlemleyerek anlaşılabilir.

Bir oda ötedeki buzdolabında bizi bekleyen çikolatalı dondurmanın görüntüsünü düşündükçe, inkâr etmesi çok güç olan büyüyen bir iştah deneyimleyeceğimiz çok muhtemeldir. Bu düzenli bir çalışma hâline geldiğinde, bu durumda zihnin, inşa edici olarak rolünün sonuçları; tartı âletinin ibresinde kolaylıkla görülebilir!

Ama Edgar Cayce "okumalarında" sunulan zihin kavramı, çok daha zengin, derin ve şu ana dek karşılaştıklarımızdan çok daha karmaşıktır. "Okumalarda" söz edildiği gibi imajinasyon güçleri anlamındaki zihin; epifiz bezinin hormonal faaliyetleri ile özel olarak alâkalıdır. Epifiz bezini çalıştırmak, imajinasyon güçlerini çalıştırmak demektir. Makrokozmos Mesih'in, Hristiyan Teslisi'nde Kelâm olma-

sı gibi; mikrokozmetik zihin de, içimizdeki beden, zihin ve ruh teslisinde kurucudur.

Zihin ve onun epifiz bezindeki bağıntısı, özellikle otonom sinir sistemi ve şuuraltı ile ilişkilidir. Bu yapıdan, "zihin, inşa edicidir" ifadesinin sadece şuur zihninin imajınasyon güçleriyle değil, aynı zamanda şuuraltı zihninin telkin boyun eğme özelliğine de ait olduğunu anlayabiliriz. Bu nedenle telkinler, şuuraltıyla algılananlar veya kendimiz hakkında söylediğimiz veya düşündüğümüz şeyler yolu ile kendimize beslemiş olduğumuz her şey, zihnin; şuuraltı üstünde ve otonom sinir sistemi üstündeki işleyişine bir etki yapar.

Zihnin epifiz bezi ile, epifiz bezinin de bir başka bezle, Leydig hücreleri ile olan ilişkisi; derin meditasyonda uyanılabilen işlemle çok özel bir ilişkiye sahiptir: bu, bedendeki ruhsal merkezler boyunca Kundalini enerjilerini uyandırmak olarak bilinir.

Bedendeki endokrin bezleri boyunca Kundalini enerjilerinin uyanması; hipofizde bir hızlanış olarak birikir, bu hızlanışa cevap olarak hipofiz, bedendeki her hücreye yöneltici ve birleştirici hormonlar yollar. Yeniden gençleşme sürecinde bunların hepsi temel rolü oynar.

Gençlik Pınarı'nı aramanın temelini oluşturan içte yaşayan arşetip izinin gerçek temelini anlamak için, artık bir fizyolojik mekân ve sürece sahibiz. Bu, bedendeki ruhsal merkezlerin ikincisi olan, Kundalini'nin hızlanma noktası olan su elementini temsil eden Leydig hücreleridir. Derin meditasyonda, Kundalini; daha yüksek şuur, şifa ve gençleşme getirerek uyanır ve Kundalini'yi uyandırmadaki anahtar da, ideal üstünde duran zihindir.

Zihin ve ruh arasındaki özel ilişki, uygun ideali seçebileceğimiz teslimiyetçi bir ruh hâlimden kaynaklanır ve

icimizdeki fiziksel, mantal ve ruhsal yapılar içinde en yüksek motivasyonel güçleri kurma idealinin üstünde zihinle dururuz.

Fiziksel olarak, yeniden hayat bulma süreci, Cayce "okumalarına" göre sabit bilimsel temelleri olan çeşitli kavramlara dayanmaktadır. Bu "okumalar" tüm şifanın içten geldiğini ve bedenin kendi içinde, mükemmel bir işleyiş üslûbu olduğunu belirtir. Fiziksel beden süreçlerinin temeli, biyolojiden çok fizikte gözlenebilir. Bedenin temel ünitesi, atomik yapıdır ve atomun çevresinde dengesiz hâle gelebilen dönüş enerjileri vardır.

"Okumalara" göre, fiziksel şifa; atomun çevresindeki dönüş enerjilerinin uygun olarak dengelenmesine dayanır. Uygun dengeyi sağladığımızda, sağlıklı atomlara; dolayısıyla sağlıklı moleküllere, sağlıklı hücrelere, sağlıklı dokulara, sağlıklı organlara ve sağlıklı, bütünleşmiş bir fiziksel sisteme sahip oluruz.

Dahası "okumalar", bedenin eğiliminin kendini yenilemek olduğunu belirtir! Her organın bir yenilenme devri vardır, her devrin sonunda da tüm beden her yedi yılda bir tamamen yenilenir. Bu nedenle, herhangi bir hastalık devamlı ve sabırlı biçimde tedavi edilecekse, eğer yedi yıllık devir gözlenir ve bu periyotta uygulamalar yapılırsa adamakıllı bir iyileşme sağlanabilir.

Bu bölümün başında kısaca bahsedilen düşünceyi tekrar gözden geçirelim: uygun sindirimleri ve boşaltımları devam ettirmek. Uygun tarzda, uygun kombinasyondaki uygun gıdaların alımı ile birlikte uygun boşaltımlarla ilgili çeşitli süreçlere dikkat edilmesi, yaşam süresini uzatmanın anahtarıdır. Bu hedefe ulaşmada bizim "ödeyeceğimiz bedel"; sadece hayat katma özelliği olan şeyleri yememize ve uygun boşaltım süreçleri boyunca bedeni temiz tutma ça-

basını göstermemizi sağlamak için diyetlerimizi ve hayat tarzlarımızı adapte etme istekliliğidir.

Bu çağ, neden yaşlandığımızı ve bu süreci yavaşlatmak için ne yapabileceğimizi öğrendiğimiz bir çağdır. Edgar Cayce "okumalarındaki" bilgilere ek olarak, diğer kaynaklardan gelen sürekli sağlık arayışımıza uygulayabileceğimiz birsürü sezgi de vardır.

Bununla birlikte geride, "okumaların", bu ruhu araştıran sorgulamasındaki en büyük soru kalmıştır: "Neden daha uzun yaşamak isteriz?" Aslında başkalarının hayatlarına daha büyük mutluluk ve yardım getirmek için mi ömrümüzü uzatmak istemekteyiz? İçimizdeki ruhu harekete geçirme yeteneğimizin gelişmesini ve bunu ihtiyacı olan diğerleriyle paylaşmayı mı istemekteyiz? İçteki Gençlik Pınarı'nı aramaya koyulalım, o zaman.

On Emir'den sadece birisinin bu vaadde bulunduğu söylenir: "Babana ve annene saygı göster ki bu topraktaki günlerin uzun olsun." (Çıkış, 20:12) Babaya ve anneye saygı göstermenin, bir kişinin dünyadaki hayatının uzaması ile ilgisi nedir? Eğer baba ve annenin, ruhu ve dünyayı simgelediğini düşünürsek, o zaman, ruhun ve dünyanın kanunlarına saygı duyarsak, günlerimiz uzayabilir. Bu sembolik anlamdaki baba ve annenin, şu an neyse onu doğuranlar olduğu da muhakkaktır. Öyleyse, onlara saygı duymak demek; uyanmakta olan şuurumuzda bizi şu anki noktamıza getiren tüm deneyimlerimize, öğrendiklerimize ve aldıklarımıza saygı duymak demektir.

Bütün bu deneyimlere saygılı olmak demek, öğrenmiş olduklarımıza ve uyanışımızın şu noktasına kadar verilmiş olanlara uygun yaşamak anlamına gelir. Eğer artık yapmayı bildiğimiz şeyi yapmaya başlayacak ve diğer adımı arayacaksak, bizi arayışımızın hedefine götürecek patikayı

bulacağımıza emin olabiliriz.

Ama nereden başlayacağız?

"İçe dön... Çünkü hatırla, bedenin tapınaktır; O, seninle — orada karşılaşacağını vadetti sana. O'nunla orada dostluk kurabilirsin, dışarıda DEĞİL! Dışarıdaki, içtekini cevaplamalıdır. O'nunla ilişkin nedir?" (2067-6)

DİN ve RUHSAL PSİKOLOJİ

EDGAR CAYCE, HRİSTİYANLIK ve OKÜLTİZM

Bu günler, hayatımızın ruhsal temelleri hakkında çok berrak hâle gelmemiz için gittikçe daha önemli hâle gelmektedir. Kime inandığımıza dair daha emin ve neye inandığımıza dair daha berrak olma ihtiyacındayız. Birçok kişi için Edgar Cayce "okumaları", insanlara karşı daha büyük bir bağlılığı ve daha derin bir sorumluluk hissini hızlandırarak çok yardımcı olmuştur.

Yine de, bu eseri şahsen çok yararlı bulan bazılarımız için özel bir sorun ortaya çıkar: O da bu bilgiye ait anlayışımızı; İncil'i incelememiz veya kiliselerdeki çalışmalarımız gibi, diğer ruhsal arka plân ve sezgi kaynaklarıyla birleştirme çabasıdır. Böyle bir birleşimi başarmak için ruhsal anlayışımızın ve ruhsal hayatımızın temellerini ve gerçek köklerini çok derinden incelemek zorunda kalabiliriz. Bu yola koyulduğumuzda, arkadaşlardan, aileden, kitaplardan, din görevlilerinden gelen birçok ses duyabiliriz. Kimi ve niçin dinlemeliyiz? Bize gerçek ruhu mu getirmektedirler, yoksa bu sadece onların fikri midir? Değerlendirmelerimizi hangi kriterlere göre yapacağız?

Burada, Edgar Cayce'yi düşünelim. Her değerlendirme kriterine göre o, bir Hristiyandı. Hristiyan olan bir aileden geliyordu; çocukluk eğitimi ve deneyimleri İncil ile, kilise ile ve de İsa ile deneyimleriyle ilgiliydi. Şahsî inancı ve güveni İsa'ya idi. İncil'i sık sık okuması ve kilise faali-

yetlerinde yer alışı, günlük faaliyetlerini de Hristiyan yapıyordu. İncil'i, hayatının her yılında baştan sona okuması gerçeği gerçekten eşsizdi. Pazar okulunda öğretmenlik yapardı. Şahsî hayatı, benliği kurban eden cinstendi. Hayatının eserinin içeriği, Edgar Cayce "okumaları" daima ve derinden İsa merkezliydi; Nasıralı İsa'nın yegâne eserinin nihaî önemini destekliyordu.

Edgar Cayce, hayatı boyunca verdiği bilginin doğasıyla ilgili aşırı iddialarda veya din değiştirmeye zorlayıcı çabalarda bulunmadı. Sadece; eğer işe yarıyorsa yapın; yaramıyorsa bırakın dedi. Yardım arayanlara hizmet etmeyi amaçladı. Çeşitli tarikatlardan ve dinlerden veya hiçbir dine mensup olmadığını söyleyen birsürü insan geldi ama hayatı boyunca Cayce'nin önemseydiği şey dine döndürmek değil, yardım etmektir. Aynı zamanda, şahsî hayatında karşılaştığı güçlüklerle karşılaştığı anlarında da tipik bir Hristiyandı.

Edgar Cayce'nin hayatı ve eseri tüm bu kriterlere göre Hristiyan ise, o hâlde neden günümüz Hristiyanlarınca kabul görmemektedir, diye sorabiliriz. Görünüşte, Edgar Cayce'nin eserinin tekrardoğuş gibi şu anki çoğu Hristiyan öğretisinde yeri olmayan kavramlardan söz ettiği için reddedildiğini söyleyebiliriz. Ancak, daha iyi anlamak istiyorsak, dinsel mirasımızın tarihine daha derinden bakmamız gerekmektedir. Ruhsal olarak uyumlanmış şu öğretmenlerin ve yeni bir bütünlüğe, imanda yeni bir gelişmeye çağıran peygamberlerin dinsel lider durumundaki kişilerce reddedilmesi Yahudi-Hristiyan geleneğinde çok sık görülen bir vaka değil midir? Eski Ahit peygamberleri, Yeni Ahit havarileri ve İsa'nın kendisi de kendi zamanlarındaki dinsel liderler tarafından reddedilmişlerdir.

Şimdi de Cayce "okumalarının" sunduğu bu yeni ruhsal gelişme mücadelesini birçok kişinin reddettiğini görü-

yoruz. Ancak Edgar Cayce'nin eserini kötüleyenlerin hepsi de verdiği fiziksel teşhislerin ve tedavi işlemlerinin doğruluğunu ve yararlılığını büyük ölçüde kabul etmişlerdir. Böyle kabullenmeler, onun hayat hikâyesinin itiraz kabul etmeyen gerçekleri ve onun eserinin yararlılığı ve uygulanabilirliğini deneyip gören binlerce insanın tanıklığına dayanmaktadır.

Bununla birlikte Cayce'yi kötülemek isteyenler, onun yapmış gibi görüldüğü iyi çalışmanın, başlangıçta bu bilgidenden yararlanmış gibi gözüken kişileri yanıltma amacıyla şeytanî güçlerce ayarlanmış bir kılıf olduğunu iddia ettiler. Ama bunun, kendi zamanındaki dinsel liderler tarafından İsa'ya yapılan suçlamanın aynısı olduğunu düşünmek bizim için eğitici olacaktır.

"Daha sonra İsa'ya, cine tutsak, kör ve dilsiz biri getirildi. İsa adamı iyileştirdi. Öyle ki, adamın dili çözüldü, gözleri görmeye başladı. Bütün kalabalık şaşırıp kaldı. 'Bu, Davud'un Oğlu olabilir mi?' diye soruyorlardı.

Ferisiler bunu duyunca, 'Bu adam cinleri, ancak cinlerin reisi Beelzebub'un gücüyle kovuyor.' d. diler.

Onların ne düşündüğünü bilen İsa şöyle dedi: Kendi içinde bölünmüş olan her ülke yıkıma uğrar. Kendi içinde bölünmüş hiçbir kent ya da ev ayakta kalamaz. Eğer şeytan şeytanı kovarsa, kendi içinde bölünmüş demektir. Bu durumda onun egemenliği nasıl ayakta kalabilir? Eğer ben cinleri Beelzebub'un gücüyle kovuyorsam, sizin adamlarınız cinleri kimin gücüyle kovuyorlar? Sizi bu durumda kendi adamlarınız yargılayacak. Ama ben cinleri Tanrı'nın Ruhuyla kovuyorsam, Tanrı'nın Egemenliği üstünüze gelmiş demektir.

Bir kimse güçlü adamın evine girip onun malını nasıl çalabilir? Ancak önceden o güçlü adamı bağlarsa, onun evini soyabilir.

Benden yana olmayan bana karşıdır. Benimle birlikte top-

lamayan, dağıtıyor demektir. Bunun için size diyorum ki, insanların işlediği her günah, ettiği her küfür bağışlanacak ama Ruh'a karşı yapılan küfür bağışlanmayacak. İnsanoğlu'na karşı bir söz söyleyen, ne bu çağda, ne de gelecek çağda bağışlanacaktır. Ya ağacı iyi, meyvesini de iyi sayın; ya da ağacı kötü, meyvesini de kötü sayın. Çünkü her ağaç meyvesinden tanınır." (Matta 12: 22-33)

Matta 12'deki şeytanın işini yapıyor olduğu suçlamasına karşı İsa'nın verdiği cevabı daha derinden inceleyelim. Burada İsa'yı iyi bir iş yaparken görüyoruz. Yine de, zamanın dinî liderleri onun çalışma tarzından ve İsa'nın yolunun kendi organizasyonları içinde veya kendi tesirleri altında olmamasından dolayı rahatsızlardır; İsa'yı şeytanın gücü ile iyi şeyler yapmakla suçlarlar. O ise bu suçlamanın bir anlam taşımadığını, içinde bölünmüş bir evin kendini taşıyamayacağını ve iyi bir ağacın iyi meyve, kötü ağacın ise kötü meyve vereceğini söyler.

Bu sırada, İsa'nın bize; ruha karşı edilen küfrün ciddiliğini öğrettiğini gözlemek de çok önemlidir. Eğer Edgar Cayce gerçekten de tüm kötüleyenlerin kabul ettiği gibi iyi bir iş yaptı ise, o zaman bu Kutsal Ruh tarafından harekete geçirilen bir iştir ve eğer şeytana atfedilirse, bu eleştiriyi yapan kişi kendini aslında Kutsal Ruh'a küfreden bir durumda bulabilir. Öyleyse, bir eserin kaynağı ve amacı hakkında eleştiri yapan kişi, bu eleştiriyi Ruh adına yaptığını iddia edebilir ama bu eleştiri ile aslında Ruh'un eserinin ta kendisine küfrediyor da olabilir.

Bu durumun içinden nasıl çıkarız? Tüm dinsel ve ruhsal gelişmelerdeki ana sorunlardan biri, gerçekten de ruhtan olan, yani değerli olan ile bir form veya gelenek meselesi olan arasındaki tefriki yapmak olagelmıştır. Ruhun, dünya üzerindeki her eseri, bir form yapısı içindedir ama bu durum, o formun doğru olduğu anlamına gelmez. Eğer

bir kişi dinsel bir görüşme deneyimler ve belirli bir dinsel deneyim sebebiyle kendini "tekrar doğmuş" gibi hissederse; deneyim geçerli olduğuna göre, deneyimin içinde olduğu o kilisenin veya o grubun tüm doktrinleri ve öğretilerinin de mecburen geçerli olacağını varsayabilir.

Edgar Cayce "okumalarına" yapılan itirazların çoğu; "okumaların" gerçekten ne dediğini bilmemekten, bu çalışmaların neleri içerdiğini bilmemekten, Ruhun rehberliğine dair net bir anlayıştan ziyade, ciddî bir önyargıdan kaynaklanmaktadır.

Bugün birçok Hristiyan, şeytanî tesirler ve okültizm diyebileceğimiz yıkıcı potansiyel hakkında kaygılanmaktadırlar. Edgar Cayce "okumaları" da tam olarak bu kaygılarla ilgilenmektedir, ama aynı zamanda bu önemli ruhsal soruları ve sorunları berraklaştırmada çok yardımcı olan büyük miktarda bilgi de verir. Mistik, okült ve psişik arasındaki farklılıklara dikkat çeker. Mistik deneyim, Birliğin farkındalığıdır. Okült, "okumalarda", zihnin güçlerinin amaçlara saygı göstermeden kullanılması olarak tanımlanır. Psişik ise, "okumalara" göre, ruhtan olandır ve birey aracılığıyla çalışan ve armağanlarını tezahür ettiren Ruh'u anlatması için tercih edilen bir terimdir. Ancak, tek başına alındıklarında, bu üç terimden herhangi biri bir hayli akıl karıştırıcı hâle gelebilir.

"Okumalarda", zihnin güçlerinin amaçlara saygı göstermeksizin kullanımı olarak tanımlanan okültü inceleyelim. Bu tanımla, normalde "okültizm" olarak etiketlenmiş birçok çalışmanın da, gerçek yapılarıyla okült olduklarını anlayabiliriz. Bunun en bilinen örneği, belirli şartların tezahür etmesini göz önünde canlandırma çalışmasıdır. Örneğin, eğer kasabaya alışverişe gidiyorsanız, tam da arabanızı park etmek istediğiniz caddede boş bir park yerini gözünüzün önünde canlandırabilirsiniz. Eğer zihin, amaca

— saygı göstermeksizin, böyle bir park yerini ayırmak için
 — kullanılırsa, bu bir okült çalışma olarak adlandırılabilir.
 — Zihninizde, sizin için bir yer olması gerektiğini tayin et-
 — mek ile, "Tanrım, lütfen öyle bir park yeri bulabileyim,
 — ama eğer bir başkası daha büyük ihtiyaç içindeyse, benim
 — değil senin isteğin olsun." duası arasındaki farka bakın.
 — Dua, komşumuzun ihtiyaçlarını ve kendi ihtiyaçlarımızı
 — uygun perspektife yerleştirerek bir amaç önceliği belirle-
 — mesinin yanı sıra, hem zihnin işleyişini hem de ruhsal bir
 — kanunun işleyişini tanır.

Okült ve ruhsallık arasındaki farklılık ne biçimde, ne organizasyonda, ne de dogmadadır, daha çok bireyin ideallerinde ve amaçlarındadır. Bu nedenle, pozitif düşüncenin gücünü yüceltmemize rağmen, böyle düşünceler; başkalarının ruhsal amaçları ve ihtiyaçlarına saygı duymaksızın, sadece kendi kazancımız için kullanıldığında, bu, en azından "okumalar" tarafından sağlanan tanımlamaya göre kasıtlı olmayan bir okült çalışması olabilir.

— Artık sorabiliriz; kötü olarak yaşadıklarımıza karşı
 — tavrımız ne olmalıdır? İsa'nın öğretisi bu noktada çok açıktır.
 — Birincisi, "Kötüye karşı direnmeyin." (Matta 5: 39);
 — ikincisi, "Düşmanlarınızı sevin." (Matta 5: 44) ve üçüncüsü,
 — "Başkasını yargılamayın ki, siz de yargılanmayasınız." (Matta 7: 1). Başka bir deyişle, pozitif üstünde durup onu uygulamalı ve negatifi eleştirip saldırmamalıyız. Dahası, İsa'nın idealinin büyük emir olduğu açıktır: Tanrı'yı bütün kalbimizle, zihnimizle ve ruhumuzla; komşumuzu da kendimiz gibi sevmek.

Hristiyanlar ya da diğerleri, sırf fikirleri farklı diye birbirlerine karşı çıkmaya başlayınca; sevgi ruhu ile başkalarına yardım etme yerine, Mesih'in idealinden uzaklaşmış olurlar. Eğer böyle bir eleştiri ile karşılaşırsak ve buna yararlı ve sevgi dolu biçimde tepki vermede başarısız olur-

sak, o zaman kendimizi, bizi eleştirenlerle aynı yargılama pozisyonuna yerleştirmiş oluruz. Değerlendirmelerimizde İsa'nın kriterine dönmeliyiz: "Onları meyvelerinden bileceksin." Ve ruhun meyveleri, Galatyalılar'a Mektup, 5: 22'de verildiği gibi, sevgi, neşe, barış, dayanma gücü, yumuşaklık, iyilik, sadakat, alçakgönüllülük ve ılımlılıktır. Eğer Me-sih'in ruhu var ise, o zaman bunlar, birbirimize olan tavırlarımızda tezahür eden meyveler olacaktır.

Farklı fikirler edinmeye cüret ettikleri için başkalarının çalışmasını eleştirmekle, kendimizi en ciddi günahlardan birini işleme, Kutsal Ruh'a küfretme durumuna sokarız. Bu şahsımız için ne anlama gelir? Eğer bir eser Ruh tarafından ilham edilmişse ve biz onu inkâr ediyorsak, normalde Ruh'un bu tezahürü sayesinde ulaşılır hâlde olan yardımdan kendimizi kopardığımız anlamına gelir.

Bağlılıklarımızın doğası hakkında daha berrak olmamız gerekir. Bağlılığımız bir tarıkata veya bir öğretiyeye, bir inanç sistemine, bir lidere, bir tavra veya bir yaklaşıma mıdır? Yoksa, yoğunlaşmamız saptanan idealde midir? Harikulâde bir "okumada", insanlığın bütün problemi belirlenmiş ve harika bir çözüm sunulmuştur:

"Günümüz şartları bunları (gruplar ve uluslar) insanlık ailesinin gelişimi içinde öyle bir yere ulaştırmıştır ki, bu nokta, bütün bu karmaşalara; toplumsal hayatın, irksal farklılıkların, insanın, Yaratıcı Güçleriyle veya Tanrısıyla olan ilişkilerine, diğer insanlarla olan ilişkilerine getirdiği bakış açılarının sebep olduğuna dair ortak bir noktadır. Ve bu konuda herkesin aynı anlayışa ulaşması gereklidir. Hemen diyeceksiniz ki bu yapılamaz, bu imkânsız! Sadece burada değil, diğer ülkelerde de var olan şu anki şartlara sebep olan nedir? Bu sebep, binlerce yıl önce 'Kardeşin nerede? Kanı, topraktan haykırıyor!' diye sorulduğunda dünyanın diğer yarısının verdiği 'Ben kardeşimin bekçisi miyim?' cevabını ortaya çıkaran farkındalıktır. Dünya, bir dünya

olarak -karmaşayı, memnuniyetsizliği çıkaran- idealini kaybetmiştir. İnsan aynı fikre sahip olmak zorunda değildir. Ama insan -bütün insanlık- aynı İDEALE sahip olabilir.

Tanrı'nın ruhu bir kez daha kaostan sonra barış ve uyum getirmek için hareket ederken, bu Ruh dünya üstünde hareket etmeli ve insanların kalplerine, zihinlerine ve ruhlarına barış, uyum ve anlayış getirmek için kendini büyütmelidir. Böylece insanlar o barışı, o uyumu getirecek bir tarzda birarada yaşayabileceklerdir. O tarz ise herkesin aynı fikre değil, sadece aynı ideale sahip olmalarıyla gerçekleşebilir. 'Rabbin olan Tanrı'yı bütün kalbinle, komşunu da kendin gibi seveceksin!' Bütün kanun budur; tüm dünyaya, tek tek her bir ruha cevap budur. Bugün var olan dünya şartlarına cevap budur.

Bu nasıl gerçekleştirilebilir? Küçük bir mayanın tüm hamuru kabartması gibi, her bir insan kendi küresinde, başlangıçtan beri olduğu gibi, yerine getirmek zorunda olduklarını bildikleri şeyi harekete geçirmeleriyle." (3976-8)

DİN ve RUHSALLIK

Din ve ruhsallık terimleri, hayatımız içindeki şekil ve ruhun rollerini tefrik eden çok özel ve önemli bazı düşüncelere dikkat çekmede kullanılabilir. Şimdi din kelimesini; kurumlar, inanç sistemleri, dogmalar, eğilimler, âyinler ve işlemler gibi şekil ve yapıları belirtmek, ruhsallık kelimesini ise Tanrı'nın Tek Enerjisini, hayat kudretini ve bu kudreti tezahür ettiren bireyin motivasyonel niteliklerini belirtmek için kullanıyoruz.

Şu an ruhsallık dediğimiz şeyin özünü daha derin incelerken, tüm güçlerin birliği önermesi ile çalışıyoruz. Bu güç Ruh'tur ve Ruh, hayattır. Ruhun bu bir olan gücü nötr bir güç değil, aksine hayat, ışık ve sevgi içindir. Bu güç bizi birey olarak harekete geçirdikçe, özellikle motivasyonlarımıza, ideallerimize ve amaçlarımıza, niyetlerimize, arzularımıza, dürtülerimize ve bir şey yaparkenki ruh hâlimize aynen yansır. Eğer bir olan ruh sevgi ise, o zaman bizden akan gerçek eseri, sevgiyi gösteren tavır ve fiillerde tezahür edecektir.

Şekil ve Yapı Olarak Din

Din dediğimiz şeyin özü nedir? Burada, dünyadaki farklı dinlerin her birinin içindeki çeşitli mezheplerin dinsel yapısından söz etmekteyiz. Aynı zamanda bu grupların yöntemlerinden de söz etmekteyiz. Hepsinin farklı bir yolu

var: Kimi televizyon vaizliği ile, kimi küçük cemaat papazlığı ile ve kimi de basılı yayınlarla. Aynı zamanda bunların usullerinden, törenlerinden ve üyeleri arasındaki ilişkilerdeki şekillerden de söz ediyoruz. Dahası, itikatların, dogmaların, doktrinlerin ve inanç sistemlerinin resmî yanlarından da söz etmekteyiz.

Çoğu kişi bir dine mensup olmakla ruhsal olmayı birbirine karıştırmaktadır. Bazıları bir dine mensup oldukları için ruhsal olduklarını sanır. Ancak bazen dinimiz, ruhun akışını artıracığına keser. Diğer yandan, çoğu kişi de dinsel şekillerin sınırlayıcı faktörleri olmaksızın daha ruhsal olacaklarını sanmaktadır. Halbuki şekli reddederken; kendilerini, amaçladıkları ruhun ta kendisinden koparırlar. Yaşama deneyimimizde hem şekil hem de ruh, birbirleriyle uygun ilişkide olacak biçimde gereklidirler. Sorun, birinin rolünü diğerine daha önemli gördüğümüzde başlar.

Ruha Karşı Şekil

Tartışma konumuz ruh ve yapı terimlerinin tefriki ile ilgilidir. "Okumalardaki" ana önermelerden birinin içinde geçen bu terimlere bir göz atalım: "Ruh, hayattır; zihin, inşa edicidir; fizik, sonuçtur." Dünya üzerindeki deneyimimiz üç boyutlu olarak tarif edilmişti. Bu boyutlardan biri mekândır; ve mekân boyutunda, şekil, maddîlik, yansıma ve yapı olarak çeşitli biçimlerde tarif edilen tezahürler mevcuttur. O zaman genel bir kural olarak, şöyle diyebiliriz: Tek realite, Ruh, Tek Kudret, dünya plânında tezahür ettiği zaman, daima bir şekil veya form olarak deneyimlenecektir.

O zaman sorun, ruhun; şekle karşı olan rolünden kaynaklanır. Bir yanda, eğer şeklin önemini inkâr edersek, ruhun kendini ifade ettiği aracın ta kendisini inkâr etmiş

ölürüz. Öte yandan ise, eğer şekli büyütür veya ona bağla-
nırsak, aradığımız ruhun akışından kopmuş oluruz. Dün-
ya plânındaki ruhsal gelişmemizde hem ruh hem de şekil
gereklidir.

Eğer şekli büyütürsek; kavramlar, fikirler, inanç sis-
temleri, dogmalar, doktrinler, kurumlar, âyinler, teknikler,
işlemler, politikalar ve gelenekler meseleleri üstünde had-
dinden fazla düşünüyoruz. Dinimizle o kadar ilgili hâle geli-
riz ki kendimizi, bu dine hayat verecek ruhtan koparıyoruz. O
zaman içindeki İlâhî Olan'la uyumlanmada ve ruhun, başka-
larına yol gösterecek hizmeti tezahür ettirmesinde başarı-
sız oluruz.

Diğer yandan, eğer şu veya bu organizasyonla ilgili kuşku ve kuruntularımız sebebiyle şekli inkâr edersek, kendimizi belirli bir fırsattan, elverişli bir durumdan ve içinde, ruhun, başkalarına hizmet edebileceği bir yerden yararlanmamış oluruz. Eğer şekli inkâr edersek, kendimizi,
dünya insanların iyiliğine katkı sağlamak gibi belirli bir
amaca sahip kilise veya sinagog gibi yardımcı yapılardan
koparmış oluruz.

Eğer belirli dinsel yapılar ve öğretilerden veya genel- de bu tarz yapılar ve öğretilerden dolayı hayal kırıklığına uğramış ve dolayısıyla onları terk etmiş isek; bu plânda ve ötesinde birçok büyük ruhun dahil olduğu ruhsal mirastan kendimizi koparmışızdır. Fikirleri ayrı olsa da bizimkine benzer idealleri olan kişilerle ruhsal bir topluluk içindeki uzun vadeli gelişme fırsatlarından kendimizi ayırırız. Kendimizi insanlarla dostluk fırsatından koparıyoruz. Çocukla- rımızı, hem pazar okullarında olduğu gibi resmî hem de yaşitlarıyla olan faaliyetlerinde, direkt olmayan biçimde ruhsal düşüncelerini birbirlerine aktarmaları gibi gayri resmî öğrenme yollarından ayırırız.

Bütün öğretilerde bir hakikat olduğunu anladığımız-

da, çoğu zaman, belirli bir öğretilerde gittikçe büyüyen bir katılımdan kendimizi çekeriz. Eğer tüm çalışmaların genel değerlerini kucaklamayı dener ve dolayısıyla belirli bir tanesini ayrıntılarıyla incelemesek; ilgimiz yüzeysel kalır. Yani kendimizden, belirli bir öğretiyi izlemekle kazanılacak daha derin anlayışı çalmış oluruz.

Belki dinsel yapıların önerdiklerinden sadece çok fazla şey değil, aynı zamanda yanlış şeyler de bekledik. İnsanlığın, bize kurtuluşu temin edecek tek özel kuruluş veya kiliseye bağlı olma eğilimi vardır. Meditasyonda sonuçları garanti eden özel teknikler aramaktayız. Eğer şekil izlenirse, Tanrı ile olmamızı temin edecek diye özel âyinlere katılırız. Bu mükemmel şekli, mükemmel âyini, mükemmel organizasyonu veya mükemmel mantrayı arayış yüzlerce yıldır, aslında binlerce yıldır sürmektedir; bu, tüm insanlığın kronik bir eğilimi gibi görünmektedir.

Yine de gerçek, hepimiz için açık olmalıdır; içimizde Tanrı'yı uyandırmayı garantileyen hiçbir şekil yoktur. Açıktır ki; bir organizasyonda, âyinde veya başkalarına hizmet gibi herhangi bir faaliyette yan yana olan iki insandan biri, bu konuda doğru ruha sahip olabilir, diğeri de tam tersine, olmayabilir. İki adam tarlada çalışıyordur; Ruh birini alıp, diğeri bırakabilir. Ve açıktır ki, önemli olan, fiilin kendisi değil, işin hangi ruhla yapıldığıdır. Ama eğer şekli bir fiil yok ise Ruh nasıl ifade edilebilir? "İçinde ruh olmayan bedeninin ölü olması gibi, iş edinilmemiş inanç da ölüdür." (James 2; 26)

Zıtlık ve Birlik

Edgar Cayce, fikirler ve idealler arasında kesin bir ayrım yaparken, hepimizin aynı fikre sahip olamayacağını ama aynı ideale sahip olmamız gerektiğini söyler. Bir

gün bu Güneş Sistemi'ne bağlı tüm ruhlar, tek ideale tutunmak zorunda olacaklardır. Ancak, o muhteşem anda bile, Tanrı'nın doğası sebebiyle birçok fikir olacaktır.

Bir keresinde Edgar Cayce'ye, "okumaların" tutucu inanca sahip olanlara nasıl sunulması gerektiği ve tarikatlar ve "izm"ler ile ilgilenenlere yaklaşımın nasıl olacağı hakkında bir soru soruldu. O, tavrın "Gel ve gör!" biçiminde olması gerektiğini söyledi. Ve her iki soruyu da şöyle cevapladı:

"Aynı bu tarzda, çünkü fark nedir? Şu izmde veya bu izmde bulunabilecek Hakikatin, Bir Kaynak'tan olduğu anlaşılacaktır. Meşe, dişbudak, çam ağaçları yok mu? Bunlar, onların şu veya bu ihtiyacını karşılama deneyimidir. Bunlardan birini hayatındaki her şeyde kullanılacak biçimde mi seçtin?

O zaman, hepsi yerini bulacaktır. Herhangi bir şeye kusur bulma, daha çok, nasıl iyi bir çam veya dişbudak veya meşe veya asma olduğunu göster!" (254-87)

Bu "okuma" açıktır ki bizi organizasyonumuzu veya ilişkilerimizi değiştirmeye değil, bizim olan en yüksek ideallere ve amaçlara göre en iyi olmaya davet etmektedir. Burada sorun, fikirler ve inançlarda farklı olmak değil, daha çok bunların yol açabileceği başkalarına yönelik dargörüşlülük, senden daha kutsalım gibi tavırlardadır. Başkalarından talep ettiğimiz bir dogmatik pozisyona, inanca tutunmak sevgi dolu bir hareket midir? Veya bizim fikirlerimizi paylaşmayanlara yönelik yargılayıcı bir tavır takınmak sevgi dolu bir fiil midir? Biz-onlar şuurunun ayrılığına götüren hiçbir yönelim, insana olan sevgiden kaynaklanmış olamaz. Başkalarını yargımlarken, ruhun akışını keser ve ruhsal olduğunu sansak da, çalışmamızda daha az etkili hâle geliriz.

Dogmacılığın dargörüşlülüğünden çıkan bazı sorunlara karşı çözüm olarak bazılarımız, tüm organizasyonları,

yapıları veya inanç sistemlerini reddetmişizdir. Böyle yaparak, çoğunlukla kendimizi daha da büyük bir yabancılaşmaya sokarız. Ama eğer kendimizi yakın kurumsal ilişkilere veya katı inanç sistemlerine sahip olanlardan üstün görürsek; kendi yargımızın altında kalır ve bizim gibi inanmayanların yanlış olduğunu ima ederek daha da dar bir pozisyonda düşünmeye başlayabiliriz.

Dinsel kurumlarımızı; insanların, fikirler veya kavramlar üzerinde veya kurumun nasıl yönetileceğinde anlaştıkları yerlerden çok, hizmet etme ve sevgi inşa etme fırsatları olarak gözlememiz gerekmektedir. Yine de, eğer bu kadar farklı kurum ve öğreti için bir yer varsa, neden aralarında bu kadar az işbirliği var, diye merak edebiliriz.

Eğer bu hayatta bile bireyin eşsizliğini, her kişinin geçirdiği büyük çeşitlilikteki farklı deneyimleri aklımızda tutar ve buna birçok hayat boyunca her bir bireysel ruhun kazanmış olabileceklerini eklersek, herkesin tam anlamıyla aynı bakış açısına sahip olmasının nasıl imkânsız ve nasıl gereksiz olduğunu muhakkak anlayacağız. Eğer insanlık, büyük emrin gerektirdiği gibi, bir gün komşusunu sevecekse, o zaman bu sevgi aynı fikirleri değil, aynı idealleri paylaşmaktan doğacaktır. Eğer her ruhtaki ilâhiliğin realitesini anlar ve buna değer verirsek o zaman komşumuza olan sevgimiz dosdoğru olur. Aynı anda komşumuzda hem Tanrı'yı görüp hem de ondan nefret etmemiz imkânsızdır.

Her bireysel deneyimin eşsizliğine ek olarak, Tanrı'nın hep mükemmel olmayan kanallardan çalıştığını anlamalıyız. Bir vahiy alan veya büyük bir mistik, ruhsal veya dinsel deneyim yaşayan kişinin güvenilirliği, alıcının inanç sisteminin mutlaka doğru olduğunu garantilemez. Böyle bir deneyim ne kadar hayat değiştirici olsa da, kişinin mükemmelleşmiş olması gerekmez. Onun deneyimi;

belirli bir zamanın, belirli bir ülkenin, belirli bir kültürün, belirli kültürel değerlerin, belirli lisan sınırlamalarının ve kişisel geçmişinin çerçevesinde oluşmaktadır.

Bir kişinin sırf, ulusal veya uluslararası anlamda etkili büyük bir ruhsal lider olması; onun tüm fikirlerinin, söylediklerinin ve bağlılıklarının, diğer tüm fikir ve kurumların üstünde olacak şekilde, Ruh'tan onay damgası aldığını göstermez.

Gerçek Ruhsallık ve Şekil

Bireydeki ruhsallığın temeli, motivasyondur. Doğru motivasyon, ruhsal ideallerimizi kurarak izlenir. Bunlar her birey için farklı olacaktır; yine de bir gün hepimiz idealimizi büyük emre göre saptamalıyız. Tüm motivasyonun temeli; Tanrı'yı ve komşumuzu kendimiz gibi sevmemiz üstüne olmalıdır. Bu sonsuz sevgi ruhu; ancak ona günlük hayatımızda belirgin, sonlu, yegâne ifadeler verirken içimizde kalır. Çevremizdeki doğanın tüm sonlu şekillerinde Ruh'un tezahürünün bu sürecini görmeye ve sevmeye başladığımızda; hayatlarımızda Ruh'un bir aracı olan şeklin rolünü de görüp ona değer vermeye başlayabiliriz.

İYİ ve KÖTÜ

Edgar Cayce "okumalarında" açıkça telâffuz edilen felsefe, tam bir birciliktir. Bu bilgi kaynağı çoğunlukla dik-katimizi, şu ilk önermeyi akılda tutmanın ve incelemenin gereğine çeker: tüm güçlerin birliği. Sadece tek güç vardır ve bu güç Ruh veya Tanrı olarak adlandırılır. Nötr bir güç değildir. İyidir. Dahası; Tanrı, Sevgi'dir; Tanrı, kanundur; Tanrı, hayattır. Tek güç, Ruh; hayat, kanun ve sevgidir.

Tüm güçlerin birliği önermesiyle; Tanrı'nın her şey ve her şeyin Tanrı olduğunu onaylarız. Şimdi, kötülüğü sorgulamaya başlarken bunu yapmak için üç tipik yolu-muz vardır: Kötüyü temel bir önerme durumuna yükseltebilir ve böylece düalistik (ikicil) hâle gelerek iki realiteyi onaylarız; kötülüğün varlığını inkâr edebilir ve bunun da-ha aşağı bir şuur durumunun yanlış yorumu olduğunu söyleyebiliriz; veya kötünün realitesini kabul eder ama onun, tüm güçlerin birliği önermesinin daha büyük realite-si içine dahil olduğunu varsayabiliriz. Bunların en sonuncusu, Eyüp'ten şu pasajla açık biçimde önerilmektedir: "Tan-rı'nın oğulları Rabbin huzuruna geldiler ve Şeytan da onların arasında geldi." (Eyüp 1: 6)

Edgar Cayce "okumalarından" insanın orijinine ait bilgilerin bir özeti, kötünün doğasını uygun yerine koymamızı sağlayacaktır. Başlangıçtan önce, ebediyetin vatandaşları olan biz ruhlar, geçici olarak değil, hep mükemmeldik ve Yaratıcı ile uyum içindeydik. Bazılarımız, bir isyan ruhu ile, Tanrı'dan ayrı tanrılar olma isteği ile yoldan sapmış. İlâhî

Olan'la birlikte yaratanlar olma niteliklerimiz ve seçmek için hür iradelere sahip olmamız sebebiyle, tek kudreti, Bütünle uyumlu olmayan tezahürlerde kullanmaya başladık. Işıktan yüz çevirdik ve kendi gölgelerimiz, karanlığı deneyimledi. Ardından gelenler bir hayli karmaşık bir hikâyedir. İyi ve kötünün doğasına ait bu kadar yanlış anlama, gerçek olayları çok basit olarak ele almaktan kaynaklandı.

Şuurun ve Realitenin Boyutları

Sorunlardan biri de, içinde, şuursal tecrübeler yaptığımız yeri veya bölgeyi tarif etme olmuştur. Basit anlamda, en çok üç dört kelime ile düşündük: cennet, cehennem, dünya ve belki de Araf; geçici ceza yeri. Daha yeterli bir anlayış, şuurun belki de birçok boyutu olabileceğini düşünmeyi gerektirir. Bir diğer aşırı basit görüş de şudur: Cennette bir Tanrı vardır, çocukları dünyaya düşmüştür ve belki Tanrı'nın, bir kısmı onunla cennette, kalanı ise liderleri şeytanla birlikte cehennemde olan bir melekler ordusu da vardır. Birçok şuur boyutu olduğu anlayışıyla, bütünle uyumun dışına çıkan bir ruhlar grubunun farklı şuur seviyelerine doğru hareket ettiğini ve nispeten kapana kısıldıklarını düşünebiliriz.

Tekrardoğuyla ilgili gerçekleri konuşma ve düşünme rahatlığını kazanan bizlerin çoğu, bedenlenmeler arasındaki diğer boyutlarda yaşadığımız tecrübelerin nasıl şeyler olduğunu düşünmeye hâlâ hazır değilizdir. Ama Edgar Cayce "okumaları"; birçok şuur boyutu olduğunu ve bu boyutların çeşitli vasıflarını deneyimlemek amacı ile bu boyutlara hareket ettiğimizi belirtmektedir. Yani bu boyutlara varlıkların nasıl yerleştirildiği sorusuyla karşı karşıya geliriz.

Melekler kavramından rahatsızlık duymasak bile; çeşitli melek tiplerini ve bunların görevlerini, çalıştıkları şuur plânlarını veya Tek Ruh'la ne dereceye kadar uyum içinde olup olmadıklarını uzun uzadıya düşünmekten çekiniriz. Bu düşüncüler, ruh dünyasında bir cins hiyerarşi olduğunu ima etmektedir. İncil bunu ima eder, "okumalar" teyit eder ve birçok saygın ezoterik kaynaklar da hiyerarşi kavramını geniş biçimde geliştirmiştir.

"Okumalar", bir hiyerarşi olmasına karşın, tavrımızın, bu hiyerarşiyi amacımızı yansıtan idealimiz hâline getirmemesi gerektiğini telkin eder. Bu hiyerarşiler ve yardımcı varlıklarla iletişim kurmaya da çalışmamalıyız. Daha çok, yönelişimiz ve güvenimiz direkt biçimde Tanrı'ya olmalıdır. Eğer bir peygamber gönderirse, bu iyidir; ama her birimiz, Tanrı'nın yaratıcılığının, insanların kardeşliğinin ve evrensel Mesih Şuurunun uygulamasının geçebileceği direkt kanallar hâline gelmeyi amaçlamalıyız.

Kötünün Hiyerarşisi

Bugün birçok Yeni Düşünce veya Yeni Çağ düşünürleri; başka boyutların olduğu, başka varlıkların olduğu ve her bireyin kendi rehber varlığına sahip olduğu düşüncesini kabul etmiş durumdadır. Yine de bu düşünürlerin bazıları hâlâ, amaçları Tek Kudret ile uyumlu olanların hiyerarşisine benzer ama amaçları yapıcı olmayanların oluşturduğu bir hiyerarşiyi tasarlamakta güçlük çekmektedirler.

Uyuyan Cayce'den bir keresinde, İncil'deki birçok pasajda da geçen tüm güçlerin Birliği ile ilişkili olan şeytan kavramını açıklaması istendi. Şöyle cevapladı:

"Başlangıçta, ilâhî varlıklar. İlk önce Oğul, sonra diğer oğullar ve de güç ve kudret verilmiş ilâhî varlıklar. Görüle-

yen güçler içinde (veya ruhta) isyan eden güç buydu, faaliyete geçen, şeytan, yılan, iblis denilen tesir budur ve hepsi Bir'dir. Isyandandır!

Bu nedenle, insan herhangi bir fiilinde iyyinin tesirlerine karşı isyan ederse, iyyiden çok kötünün tesirlerine dikkatini yöneltir... Kötülük isyandır. Tanrı; Hayatın, Işığın, Gerçeğin Oğludur ve Işığın, Hayatın, Gerçeğin Oğludur. Ve Tanrı, insanın maddî dünyada iyyinin kötü üstündeki gücünü artırması yolunu göstermek için fiziksel hâle geldi. Kişi hâline gelmiş bir kurtarıcının olduğu yerde kişi hâline gelmiş bir şeytan da vardır."
(262-52)

Peki bu isyan ruhu denilen ve şeytan, iblis, yılan olarak adlandırılan tesir nedir? Sadece ruhun bir niteliği mi yoksa belirli bir kişiyi mi temsil ediyor? "Okumalar" şeytan, lüsifer ve iblise bir ruh olarak değiniyor. İncil'de, Eyüp'ün kitabında "şeytanın da aralarında olduğu Rabbin huzuruna çıkan Tanrı oğullarından" söz edilir. Bu ruhun kişisel kimliğine, bu varlığa "okumalar" boyunca değinilmiştir.

O hâlde kötülük ruhu ve cennetten kovulmuş meleşimsi varlıklar ile şeytan, lüsifer, iblis olarak bildiğimiz şeyler arasındaki ilişkiyi özetleyen anlamlı bir hikâyeyi nasıl biraraya getireceğiz?

"Okumalarda" bize, insanın isyanının ve kişisel böbürlenme için başkalarıyla ilişki kuruluşunun ilk önce iblisi veya yılanı Aden Bahçesi'ne getirdiğini söyler. Arzuya iblis mi sebep oldu yoksa arzu mu iblisi davet etti?

Kozmik senaryo şuna benzer biçimde ilerleyebilir: Başlangıçta bütün varlıklar mükemmel yaratıldı ve Tanrı ile mükemmel biçimde uyumluydular. Bunların bir kısmı, sadece bir kısmı, yoldan çıktı. Yoldan çıkan bu varlıklar çeşitli realite boyutlarıyla ilgilendiler. Biz canların Tanrı ile

birlikte yaratanlar olmamız sebebiyle, düşüncelerimizin ta kendileri yaratışlar hâline geldi ve bu yoldan çıkanlar bütünle uyumlu olmayan düşünce formları yarattılar. Bu düşünce formları o kadar sarıp sarmalayıcıydılar ki, bu ruhlar bütünle olan birliklerinin farkındalığından koptuklarını bile bilmiyorlardı. Bu nedenle bu ruhlara kendi ilâhî miraslarını hatırlatmak ve O'nunla uyuma getirmek, Tanrı'nın arayışı oldu.

Bunu yapabilmek, şuurda bir dizi tecrübeler yaşamalarını ve böylece ayrılmalarının farkına varacak hâle gelmelerini gerektiriyordu. Eyüp'ün öyküsünde iblise bir rol alma izni verilmesi gibi, bütünle uyumsuz olan bazı ruhlar, diğerlerini uyandırmakta bir rol oynamaya başladılar. Bu çalışma, yararlı bir etkisi olmasına rağmen, yine de bir cins isyan ve böbürlenme idi ve hâliyle Tanrı sevgisinin doğasıyla uyumsuzdu.

Dünya deneyimimizde birçok kişinin diğer insanlara bile bile kötülük yapmaya koyulduklarını açıkça görebilmekteyiz. Bu bir yanılma, hırsızlık veya saldırı olabilir. Aynı zamanda böyle niyetleri ve amaçları olanların bir araya geldiğini ve diğer bireylere veya gruplara, bir grup hâlinde saldırdıklarını da görebilmekteyiz. Bu tarz bir araya gelişlerin nasıl olağanüstü bir güç yapısı veya liderlik hiyerarşisi oluşturabildiğini de görmekteyiz. Almanya'da Hitler böyle bir örnektir. Suç işlemek için hiyerarşik organize olmuş yapısıyla Mafya, bir diğer örnektir.

Ölüm anında, Tanrı'nın öbür kapısından geçeriz, şuurumuzda veya motivasyonumuzda pek az bir değişiklik olabilir. Öyleyse, eğer dünya plânında kötülüğe eğilim duyanların hiyerarşik organizasyonu varsa, ruhsal plânda da böyle bir hiyerarşinin olabilmesi, bizim için hiç de şaşırtıcı olmamalıdır!

Tek Kudret'in Gücü

Kötünün realitesini, kötü niyetli ve amaçlı kişilerin mevcut olduğu gerçeğini tanıırken, bu gerçekleri birincil bir önermeye yükseltmemeli, böylece iyi ve kötüye dair düalistik bir felsefe düşüncesini yaratmamalıyız.

Şimdi bu kötü etkilerin üstümüzdeki güçleri nedir? Hiçbir şey; düşüncelerimizde, arzularımızda ve boşboğazlığımızda kendimizi açtığımız şey hariç. Fiziksel, mantal ve ruhsal olarak uyumdan uzaklaştıkça, kendimizi incinir hâle getirmekteyiz. Uyum dışında olan ifadeleri ve faaliyetleri aradıkça, titreşimlerimizi, bir radyoyu belli bir istasyona ayarladığımız gibi, daha aşağı bir şuura ayarlamaktayız. Fiziksel dengesizlikler sırasında kendimizi bazen diğer tesirlere açıyoruz. Bu tesirlerin bazıları başka varlıklardan olabilir. Ama çoğunlukla bu tesirler, bizim enerji yüklediğimiz kendi düşünce formlarımızdır. Bazen, bir diğer varlık tarafından gerçekten ele geçirilme (posesyon) de mevcuttur.

Biz bireyleri etkileyen kaynakların fiziksel, mantal veya ruhsal plândan oluşunu tayin eden nedir? Bizi tesirlere açık hâle getiren amacımızdır, motive edici güçtür, niyettir, arzudur. Arzumuzla, sonsuz ile uyum içinde olabiliriz. Arzumuzla, İsa'nın varlığını davet edebiliriz. Arzumuzla, bu bir bencillik veya böbürlenme olabilir, kendimizi bu aynı düşük nitelikli niyetle harekete geçirilen tesirlere açabiliriz.

Cayce "okumaları", ruhsal plânda, mevcut durumlarını kabullenmeyen ve hâlâ dünya işlerinde söz sahibi olmak isteyen sayısız varlıktan da söz eder. Eğer kendimizi başkalarının ne düşüneceği endişesine açarsak, kendimizi bu diğer şuurların tesirlerine de açarız. Telepatik ilişkiler ve dua bunun örnekleridir.

Bir kez daha diyoruz ki, titreşimi belirleyen şey, birey tarafından benimsenen idealdir. Ve "okumalardaki" sözün altını tekrar çiziyoruz: Herhangi bir varlık için en önemli olan deneyim, idealin ruhsal olarak ne olduğunu bilmektir.

"O zaman idealin nedir? Neye inandığın kadar, KİME inandığında mı? Yapacağını sen yapmadan önce bilende ve onutan da mı? Evet -meleğin sayesinde, BEN'in sayesinde o melektir- benin, senin İdealinle konuşur." (1646-1)

Cennet ve Cehennem

Cennet ve cehennem meselesi ile ilgili olarak "okumaların", bunlara genelde şuur durumları olarak baktığı açıktır. Cennet, Yaratıcı ile olan birliğimizin bir farkındalığıdır; yani cennete gitmeyiz, cennete doğru geliyoruz, her bir ruhun kendi bedenindeki tapınakta farkındalığa doğru gelişmesi gibi. Birde olma hâlinde uzak olmayı deneyimlersek, bu durum cehennemdir.

Cennet ve cehennem sorusu, tekrardoğuş kavramına dair bir düşünüşle de ilgilidir. Bazıları tekrardoğuşun; ruh, art arda gelen bedenlenmeler boyunca, Tanrı ile olan birliğine dair farkındalığını geliştirirken, cennet ve cehennem düşüncelerini kaldırdığını sanırlar. Ancak, bu şuurlardaki bu hareketlerin sadece diğer gezegenler ve boyutlarla değil, aynı zamanda diğer güneş sistemleriyle bağlantısı olan bir spatyum boyutu da vardır.

İnsanlara yönelik yardım dolu ve benliksiz fiiller ve amaçlarla örnek alınacak bir yaşam süren bazı kişiler gerçekten de kendilerini tekrar dünyaya çekecek arzularından kurtarabilirler. Diğerleri ise dünyasal tesirlerden tamamen özgür hâle gelecek biçimde arzularını saflaştırmaksızın bir daha asla bedenlenmeme arzusunu ifade edebilirler. Bu

nedenle okumalar şöyle der:

"Tekrar bedenlenmek istemeyen bir ruh yanmalı, yanmalı, yanmalı ve çekmeli, çekmeli, çekmelidir. Çünkü cennet ve cehennem, ruh tarafından inşa edilir." (5753-1)

Yani varlık tekrar bedenlenmese bile arda kalan arzu parçacıkları olabilir ve bu arzular doyurulmadığı için, denizkarne varlığına yanma hissini verirler.

Özet

Gerçek kötü, isyan ruhudur. İçimizde bulunan o ruhu tecrübe ettiğimizde, kendimizi benzer dürtüdeki tesirlere açmış oluruz. "Şeytanı an, gelecektir." demez miyiz? Bu ne anlama gelir? Bu, eğer bizde kötülük şuuru var ise, kötülük de bizde mevcut demektir. Tanrı'ya inandığımızı söylemekteyiz. O zaman güvenimiz Tanrı'ya olsun. O, bu kadar uluyken başka şeyleri tecrübe etmek niye?

"Yüce Olan'ın örtüsünde oturan, Mutlak gölgesinde sakın olur. Rab için derim: Sığınacak yerim ve hisarımdır; Allahımdır, ona güvenirim. Şer sana dokunmayacaktır. Çünkü bütün yollarında seni tutsunlar diye, Meleklerine senin için emredecektir." (Mezmun 91)

MESİH OLAN İSA

Edgar Cayce'nin eseri, geniş dinsel ilgi ve geçmişleri olan yüz binlerce insanı cezbetmişti. Ona gelenlerin çoğu, dinsel meselelerde zorluk çekiyorlardı. Edgar Cayce, karşılaştırmalı çalışmayı teşvik etti. "Hiçbir sonlu akıl, bütün hakikati tutamayacağından" farklı bakış noktalarını karşılaştırarak öğrenebileceğimizi sık sık belirtti. Diğer insanların daima bizimkinden farklı deneyimlere, farkındalıklara ve dolayısıyla bakış açılarına sahip olduğunu telkin ediyordu. Eğer birbirimizi dinler ve deneyimlerimizi paylaşırsak, sezgilerimizi genişletme şansını elde edebiliriz.

Evrensel Bakış Açısı

İlk olarak, "okumalarda" sıkça ifade edilen evrensel görünümü düşünelim. Her şeyi kapsayan böyle bir bakış açısının temeli; Tanrı'nın hepimizin Yaratıcısı olduğu, ruhsal varlıklar olan bizlerin O'nun çocukları olduğumuz ve ruhsal varlıklar olarak sadece ileriye, ebediyete değil, bu bedenlenmeden önceki varoluşa, başlangıca, ezele doğru giden sürekli bir hayata da sahip olduğumuz önermesidir.

Bu "okumalardan", tekrardoğuşun sadece bir gerçek değil, aynı zamanda kendimizi, başkalarını ve onlarla ilişkimizi anlamada son derece önemli bir çalışma kavramı olduğunu da görmeye başlayabiliriz. Tüm ulusların, tüm

dinlerin ve tüm insanların kardeşliğini gerçekten görebiliriz. Belki hayatlarımızdan bazılarında Hindu, Budist, Müslüman, Taocu, Hristiyan ve Yahudi olmuş olabileceğimizi anlayabiliriz. Tekrardoğuş kavramı, büyük eşitleyicidir: İnsanlığı, tarihteki büyük kişilerin mirasçıları yapar. Buda sadece Budistlere değil, tüm insanlığa aittir. İsa sadece Hristiyanlara değil, tüm insanlığa aittir. Ne Musa sadece Yahudilere, ne de Gandhi Hindulara ait değildir. Bu ruhsal liderler, bütün insanlığın ruhsal mirasını zenginleştirdiler.

Cayce bizi uyarmıştır:

"...Tanrı'nın evrenselliğinin dışında bir isim açıklayan, bir isim adına açıklayan insan; arayan kişinin ve herhangi bir kişiye gelebilecek rahmetin aracı olacak kanalın yeteneğini kısıtlar.

Şu verileni öğren: 'Kimin adına gönderildim diyeceğim? BEN BENİM. Bu; şu veya bu isimden, tarzdan çok. Yarar arayan BEN o zaman, dünyaları yerine getiren ve yerinde tutan BEN'e girebilir.' " (254-85)

Otuz dokuz yaşındaki bir Yahudi rabbisi, Edgar Cayce'den bir "hayat okuması" aldı. Daha önceki bedenlenmesinin Amerika'nın ilk yıllarında bir Fransız Katolik tüccar olduğu söylendi. Bundan önce, Eski Ahit zamanlarında İsrailoğullarının arasında, ondan önce de Eski İran'da bir Zerdüş'tü. Bir rabbi olarak kalmalı mıyım diye sordu ve şu cevabı aldı:

"Evet, en gerçek anlamında, yani bir öğretmen, bir yol gösteren. İnançlarla bağlı değil! Biçimlerle bağlı değil! Kanunlarla bağlı değil!"

Doğu'nun ve Batı'nın, yeni gerçeklerin ve eskilerin felsefelerini, öğretilerini birleştir... Farklılıkları değil, tüm dinlerin bulunduğu yeri bağdaştır. BİR TANRI VARDIR! 'Bilin ki, ey İsrail, Tanrı'nız Tek Tanrı'dır!'

...Öz, gerçek, gerçek hakikatin tek olduğunu görmedin mi. Merhamet, adalet, barış, uyum. Musa ve yol göstereni Yeşu (bu

bedenli İsa idi) olmasaydı, Mesih olmazdı. Mesih bir insan değildir; İsa insandır, Mesih mesaj getirendir. Bütün çağlarda Mesih; birinde İsa, birinde Yeşu, bir diğerinde Melkisedek. Bunlar Yahudiliğin öniinden gidenler oldular. Bunlar sizi, 'Koyunlarımı besle' diyen O'na götüren çocuk oldular." (991-1) —

Yeni Ahit'te "İbrahim'den önce de ben varım." (Yuhanna 8: 58) diyen İsa'nın önceden var oluşunu düşünürken, İsa ile Yahudiliğin kurucu babaları arasındaki ilişkiyi ifade eden Cayce "okumasını" ciddi biçimde çalışabiliriz. "Okuma" Yeşu ile İsa arasında bir ilişkiye işaret ederken; İncil, Musa Rabbiyle yüz yüze konuştuğunda, Yeşu'nun çok özel bir yolla onunla olduğunu telkin eder.

"Musa tanıklık çadırına girerken bulut direği alçalır ve tanıklık çadırının kapısında dururdu ve Rab, Musa ile söyleşirdi... yüz yüze, bir insanın arkadaşına konuşması gibi. Ve Musa orduğâha dönerdi ama hizmetçisi, genç adam, Nun'un oğlu Yeşu, tanıklık çadırından ayrılmazdı." (Çıkış 33: 9, 11) —

"Okumalar" Mesih ruhunun, meditasyonları sırasında Buda ile birlikte olduğunu, bu Ruhun yüksek rahip Melkisedek'te ve Yeşu'nun hizmet niteliğinde tezahür ettiğini belirtir. Aynı Mesih Ruhu, insan İsa'nın hayatını tamamen eline almıştı. Tek Tanrı öğretisi neredeyse, Mesih Ruhu da orada mevcuttu ve şu insanlığın nerede bir ihtiyacı varsa, O ruh orada çalışıyordur. Bu nedenle Eski Ahit'te, onun Bethlehem'de doğarak geleceğinin kehaneti bize söylenmişti:

"İsrail üzerine hükümdar olacak adam bana senden çıkacak ve onun çıkışı eski vakittendir, ezeli günlerdendir." (Mika 5: 2)

Tüm insanlığın birliğini ve Tanrı'nın çocuklarına olan sevgisinin evrenselliğini anlamaya başladığımızda; dünya dinlerinin amaçladığı birliği düşünebiliriz. Budistler, Maitreya'nın gelişini beklemektedirler; Yahudiler Mesih'i aramakta ve Hristiyanlar ise İkinci Geliş'i gözlemektedirler.

Tanrı'nın dünya üzerinde gelecekteki tezahüründen amaçladığımız birliği hepimiz ne kadar çabuk hissederseniz, hepimiz için bütün umutların o kadar çabuk yerine geleceğine dair hiç şüphe yok gibidir. Bunların, herkesin kendine ait olduğunu iddia ettiği Bir tarafından yerine getirileceği muhakkaktır, ama aynı zamanda O tam olarak görüldüğünde, şu anki tavırlarımızda var olan farklılıklar yerine Birliği göreceğiz.

Mesih Hâline Gelen İsa

Edgar Cayce "okumalarında" Birlik terimi ve dışlayıcılıktan çok kapsayıcı tavır üstünde sürekli durulmaktadır. Ve aynı zamanda, İsa'nın Mesih'le olan özel ilişkisi ve bunun da Tek Kudretle ilişkisine birçok değinmeler vardır. Ciddî bir öğrenci bu bilgiyi okumak, tekrar okumak ve gerçek anlamı üstünde tekrar tekrar düşünmek ister.

"Okumalarda", "Mesih hâline gelen İsa" ifadesini ve "Mesih Ruhu, insan İsa'nın hayatını üzerine aldı." ibaresini buluruz. Açıktır ki İsa, kanuna tamamen boyun eğerek, kanun hâline gelmiştir. Mesaj getiren, Mesaj hâline gelmiştir. İsa'nın hayatı, ölümü ve yeniden can bulması; Âdem ile Havva'nın dünya plânındaki tezahürleri ile yüklenilen projenin tamamlanışıydı. Âdem'in gelişi ile, Tanrı'nın suretinde yaratılanlar, bütün biz ruhlar; hâlâ bu dünya plânındayken O'nunla olan birliğimizin farkındalığına varabilmek için bir tapınağa sahip olduk.

Sonra, Tanrı'nın, bütün ruhlarımızın üstüne yazılı olan imajını, bir insan gibi yaşamak için hayat buldu. İsa bu imajı tam olarak yaşadığından; hepimiz için imaj, ideal ve standart hâline geldi. Mesih güçtür; İsa imajdır.

Bu olayın özel önemini anlamak için, Tanrı'dan hangi yolla koptuğumuzu çok daha detaylı incelemek zorunda-

yız. O'nunla birlikte yaratanlar olmak için yaratılmıştık ve bu nedenle, varlık oluşumuzu deneyimlerken, düşüncelerimiz yaratışlar hâline geldi. Ne düşündüysek, o olduk. Bizi, birliğimizin farkındalığından ayıran düşünce formları kurduk. Tanrı ile birliğimizin şuurundan bizi ayrı tutan temelde fiziksel bedenimiz değildir. Beden sadece, sayılamayacak yüzyıllar boyunca kurduğumuz düşünce formlarının yansımasıdır. İnsanın kayıp durumunun yapısının bir kısmı; sonsuz ile birliğimiz ve şu anki şuur nokta odaklanmamız arasında duran düşünce formlarında tuzağa düşmüş durumdadır.

İsa, kanunu yerine getirerek, tüm insanlık için Tanrı ile birliğin farkındalığına ulaşabilmesi için yeni bir düşünce formu, bir imaj kurdu. Bunu, yüzyıllar boyu biriken sayısız insanın düşünce formlarının ve baskılarının muazzam bunaltıcılığına karşı başardı. Körlüklerinden dolayı, böyle bir olayın başarılmasını istemeyen hem enkarne hem dezenkarne sayısız varlığın düşünceleriyle uğraşmak zorundaydı.

Biz, bir tatlı daha yememiz için bir dostumuzun teşvikine veya bir arkadaşımızın bizi amaçlarımızdan geri çeken bir eleştirisine güç belâ dayanmaktayız. Ama İsa, idealinde ve amacında, dayanılmaz dirence karşı hiç tökezlemedi. Bu tersliklere rağmen, hepimiz için mükemmel bir imaj ve aracılık görevi olan bir düşünce formu kurarak; denebilir ki sadece tüm dünyanın günahlarını üstlenmekle kalmadı, onun hayatı bizim için kefaretti, Tanrı ile birde olma farkındalığını sağlayan bir imajdı.

İsa'nın Tanrı ile ilişkisi konusunda en tartışmalı kısım, insanın ilâhî doğasıdır. Bize, İsa'da Tanrı'nın bedenlendiği söylendi. Eğer İsa'nın ilâhilik iddiasının hepimiz için ilâhilik iddiası olduğunu açıkça görebilseydik, onun Tanrı ile ilişkisinin, bir gün hepimizin ulaşacağı imaj olduğunu

anlayabilirdik. Evet, "Beni gören, Baba'yı görmüş olur." dedi ama aynı zamanda "Ben Baba'da, Baba bende, ben sizde, siz bende." de dedi. İlke; sadece bir kudretin, sadece bir ruhun olduğudur. Eğer tekrar ve tekrar birlik ilkesi ile çalışacak olursak, ruhsal varlıklar olan bizlerin Yaratıcı ile bir hâle geldiğini ve insan İsa'nın hayatını ele alan Ruh ile, hayatımıza ışık, hayat ve sevgi getirebilecek Ruh arasında ayırım olmadığını görebiliriz.

İsa bu birliği Ruh ile öylesine tezahür ettirdi ki, Edgar Cayce "okumaları" bunu ifade ederken; makrokozmetik Mesih ile Nasıralı İsa'nın mikrokozmetik tarihsel hayatı arasındaki ilişkiyi en olağanüstü biçimde gösterir. Örneğin Kaynak sorar:

"En büyük kimdi? Dünyaları yapan mı yoksa havarilerinin ayaklarını yıkayan mı?" (254-55)

Yuhanna'nın Kitabı'nın ilk bölümünde, bize şöyle denir:

"Başlangıçta Kelâm vardı. Kelâm Tanrı'yla birlikteydi ve Kelâm Tanrı'ydı... Her şey O'nun aracılığıyla var oldu... Kelâm insan olup, aramızda yaşadı." (Yuhanna 1: 1, 3, 14)

Bu nedenle, Kelâm veya Logos; Mesih'tir, Tanrı'nın inşa edici olan ve aracılığıyla her şeyi var ettiği yanıdır. Bu Mesih Ruhu insan İsa'nın hayatını ele almış ve insan olup aramızda yaşamıştır.

Tanrı'nın bir insan bedeninde tezahür etmesi fikri karşısında çektiğimiz zorluk, belki, bizlerin de bir gün sevgi kanununa tam anlamıyla boyun eğerek, Tanrı ile birliğimizin tam tezahürünü gerçekleştiren ruhsal varlıklar, tanrılar olduğumuza dair fikre karşı olan içimizdeki direnmedir. İsa'nın misyonu ilk olarak bu kalıbı, bu standardı, bu ideali, insanlık şuurundaki sabit örneği kurmak ve sonra da buna ulaşmamız için bizi mücadeleye davet etmektir:

"Siz tanrılarsınız ve hepiniz, Yüce Olanın oğullarısınız." (Yuhanna 10: 34, Zebur 82: 6)

İsa'nın Özel Rolü

Hepimiz Bir Tanrı'nın çocukları olduğumuza göre, nerde olursak olalım ve onu ne adla çağırırsak çağıralım, cevap verecektir. O zaman İsa'nın özel rolü nedir? Ve bu isimle veya O'nunla olan ilişkimizle ilgili soruları neden düşünelim?

Yahudi-Hristiyan geleneğinin bir kelâm geleneği olduğunu hatırlayalım. Tanrı konuştu ve yaratılış meydana geldi. En eski emirler bile bizi Tanrı'nın adını aziz tutalım, onu boş yere anmayalım diye uyarmaktadır. Eski İbranîler, İsmi öyle dikkatlice koruyorlardı ki, bazıları onu tam olarak dile getirmez veya yazmazdı. Bunun mantığının bir kısmı; Doğu'nun mantra kavramını, bir sözün bir varlığı çağırma gücünü düşünürsek anlaşılabilir. Bu kutsal sözcüklere özel bir ilgi göstermediğimiz takdirde, üstümüzdeki mantral etkilerini kaybederler. O zaman içimizde bize, her yerde mevcut olan varlığı ve İlâhî Olan'ın gücünün gerçek anlamını verecek şuuru uyandırabilecek özel bir ifade kalmaz. Bazılarımız için İsa kelimesi böyle bir mantra, bir ideal, bir şuur hızlandırıcı hâline gelebilir.

Kanunu yerine getirirken, İsa, Kanun hâline geldi. Dünyada ifade edilen sevginin sabit örneği hâline geldi. Ruh olarak hepimizin yaratıldığı Tanrı'nın o imajı İsa'da tamamlandı. Standart, kriter, bir gün hepimizin kendimizi ölçeceğimiz ölçme çubuğu hâline geldi. Şu anki şuurumuz ile İlâhî Olan'ın tamlığı arasında aracılık eden ve hepimize açık bir düşünce formu kurdu. Ama O, İlâhî Olan'ın çok özel bir yanını, yani İlâhî Olan'ın sevgisinin, rahmetinin, bağışlayıcılığının ve mutluluğunun tamlığını temsil eder.

İlâhî Olan'ın, kanun olanın bir fonksiyonu vardır; bu kanun, bizim anladığımız şekildeki kanun, karma kanunu, ne ekersek onu biçecek olduğumuz kanunudur. Ve görev-

leri bu kanunların gereğinin yerine getirilmesi olan varlıklar, meleşimsi varlıklar vardır. O zaman, bu kadar çok ihtiyaç duyduğumuz İlâhî Olan'ın bu yanıyla kendimizi nasıl uyumlayacağız? Kendimizi İlâhî Olan'ın hayatına, sevgisine, şifa gücüne, bağışlayan rahmetine ve sevincine nasıl uyumlayacağız? Sonsuz sevgisine doğru şuurumuzu hızlandırma yolu nedir? Dünyada İlâhî Olan'ın ifadesinin yerine getirilişini temsil eden ve böylece her ismin üstünde olan bir sözcük vardır. Bu isimle, Tanrı ile yüz yüze olacağımız içimizdeki şuurda kutsalların kutsalına girebiliriz. Ve eğer böyle bir ismi, İsa'yı kabullenirsek, bu isim bizim için; İlâhî Olan'ın sevgi dolu bir Yaradan olan, bizi arayan ve bizleri esirgeyen ve ihtiyacımız olan her şeyi bize sağlayan yanını çağıran ve davet eden mantra hâline gelebilir.

Ama bir şey daha var. İsa, kanuna tam anlamıyla uyarak ve böylece Kanun hâline gelerek; bizim şu anki şuuru-muzun boyutları üstünde üstat oldu. Zaman ve mekâna hükmedebildiğinden, bunlar onun tezahürü için sınır oluşturmamaktadır. Duyduğumuz bazı eski üstatlar gibi, sadece aynı anda iki ayrı yerde olabilmekle kalmayıp, her yerde her zaman tezahür edebilir. Eğer onun daima bizle olacağı vaadine sahip çıkarsak, bizi asla tesellisiz bırakmayacaktır; çağırırsak, cevap verecektir; gerçek bir dostumuz olduğuna emin olabiliriz. Sadece korktuğumuzda değil, enkarne veya dezenkarne olsun, başkaları ile olan ilişkilerimizde; bizlerin ifade edemeyeceği bir şuur ve güçle aracılık edecektir.

İsa'da, kelimenin tam anlamı ile, içeri girmesi için onu samimiyetle davet ettiğimiz ama hür irademize olan saygısından, davet edilmedikçe misafir olmayan bir arkadaş buluruz. Tanrı'nın sevgi içinde oluşunu hepimiz biliriz, ama Tanrı'nın yapısı içinde enkarne, dezenkarne, meleşimsi birçok varlıklar vardır. Mücadele etmek durumunda oldu-

ğumuz birçok şuur mevcuttur. Bazılarımız tek başımıza becerebileceğimizi düşünürken, diğerleri bizim gereken bütün yardımı almamız gerektiğini düşünürler. Kendimize karmik kalıplar ve diğer insanların tesirlerinden incinebilme özelliği inşa ettiğimiz için, böyle bir arkadaşına sahip olmazsak gerçekten de kaybolduk demektir. Edgar Cayce "okumalarında", şaşırtıcı biçimde belirgin, bizi İsa ile şahsî ilişkiye çağıran bir teşvik vardır:

"İsa'ya götür! Senin cevabın O'dur. O hayattır, Işık ve Ölümsüzlüktür. Hakikattir ve senin ağabeyindir." (1326-1)

"Üstat, İsa, hatta Mesih, dünyadaki her insan için modeldir; ister putperest, ister Yahudi, ister Partenon'lu ister Yunanlı. Bu isimle veya şu isimle çağırırsalar da hepsinde bu model vardır; ama gökkubbe altında insanı kendinden kurtarabilecek böyle başka bir isim yoktur." (3528-1)

Mesih'in Tekrar Ortaya Çıkışı

Sadece tekrardoğuşun akla getirdiklerini, yani bundan önce var olduğumuzu ve birçok kez bedenlendiğimizi ve gerçekten ileride de var olabileceğimizi ve birçok kere bedenlenebileceğimizi düşünerek, insan doğası üstündeki faaliyetlerin muazzamlığını kavrayabiliriz.

Başlangıçta Tanrı tarafından yaratılan ruhsal varlıklar olmanın ne anlama geldiği hakkındaki daha geniş bakış açısını kazanınca; dünyadaki bu deneyimlerin bile, O'nunla olan birliğimize geri dönmek için şuur içindeki yolumuzu bulmamızı sağlamak için O'nun hazırlamış olduğu usulü meydana getirdiğini görebiliriz. İsa, Âdem'den başlayıp günümüze kadar süren, tüm insanlığın ruhlarını borçlarından kurtarma işini başlattı.

"Okumaların", Tanrı'nın bir ruhun bile yok olmasını istemediği sözünden daha doğru bir sözün olmadığını be-

lirtmesi gibi; bunun sonucu olarak, İsa, her bir ruhun O'nunla birde olmayı sağlayan geri dönüş yolunu bulmak için ihtiyacı olan deneyimleri edinmesi için bir yol hazırladı. Ve bu yüzden, bu işin tam anlamıyla tamamlanıncaya dek sürmesi beklenebilir. Ağıl da doksan dokuz koyunu olan ama kaybolan bir tanesinin peşinden giden iyi çobanı hatırlayın. İyi çoban olma taahhüdünün gereği olarak O'nun, Tanrı'nın çocukları ve evrenin vatandaşları olan bizler ağıla girene dek bizimle çalışmayı ve bizi aramayı sürdüreceğini bekleyebiliriz:

KENDİNİ BİLMEK

"İşte, İsrail eviyle yeni bir ahit yapacağım günler geliyor dedi Rab... Şeriatımı onların içine koyup, yüreklerinin üstüne yazacağım ve onlara Allah olacağım ve onlar bana kavim olacaklar... hepsi beni bilecek, en küçüğünden en büyüğüne, dedi Rab..."

Yeremya 31:31,33,34

KENDİNİ BİLMEK

Doğu'nun büyük sorusu "Ben kimim?" dir. Batı'da aynı soru, Mezmur'u yazan kişinin düşüncesinin verdiği biçimi almıştır: "Gözettiğin insan nedir?" Bütün düşünen kişiler sordular: "Hakikat nedir? Realitenin nihaî doğası nedir?" ve "Nasıl emin olabilirim?" Ve hepsi de şu ebedî bulmaca ile şaşkınlığa düştü: "Eğer bir insan ölürse, yeniden yaşar mı?" "Neden acı ve ıstırap var?" "Kendimi ve diğerlerini nasıl daha iyi anlayabilirim?" "Olabileceğimi bildiğim kişi hâline gelmek için nasıl değişebilirim?"

Çok eski bir filozof "Kendini bil!" demiş ve daha yakın bir zamanda, insanlığın en doğru araştırmasının insan olduğu bize hatırlatılmıştır. Edgar Cayce, "Bireylerin, grupların, ulusların araştırması, benliği araştırmak olmalıdır." demiştir.

Ya kendimizi bilmeye başlarız veya hiç incelenmemiş bir hayat yaşamışsak; vaktimizi, enerjilerimizi, çabalarımızı aslında değerli olduğunu bildiğimiz ve aslında başarmayı istediğimiz şeylerden çok uzaktaki şeyleri gerçekleştirmek için harcadığımızı keşfedebiliriz. Kendimizi bilmezsek; günlerimizi dünyanın, çevremizdekilerin baskılarıyla, fiziksel bedenin anî arzuları ve heyecanlarıyla güdülerek geçirip gideriz. Fiillerimize, kendimiz ve başkaları için neyin en değerli ve doğru olduğu hakkındaki sezgimizden çok; alışkanlıklarımızın, bağımlılıklarımızın ve içimizden gelen dürtülerin yol göstermesine izin veririz.

Başkalarına, üstümüzde kullanmaları için bir güç ver-
mekteyiz; diğer insanların düşünceleri, inançları, bek-
lentileri, korkuları ve önyargıları. Kendimizi bilmek zo-
rundayız; hem olmamamız gereken bir şey hâline gel-
mekten kaçınmak için hem de kendimize, gerçekten ol-
mamız gereken şey hâline gelmeye izin vermek için.

Başlangıçta

Her birimiz kendini en derinden ve en anlamlı biçim-
de bilme yoluna koyulurken, nereden başlayacağız? Belki
de başlamak için en uygun yer şudur: "Başlangıçta, Tanrı
vardı!" Tanrı, sadece ilk önermenin felsefî teyidi değil, aynı
zamanda bir kayanın üstünde durduğu temeldir. Bu, bü-
tün güçlerin birliği önermesinden oluşmuş bir kayadır;
gereğince değer verildiğinde kavranabilen ve hayal edile-
bilen her düşünüşe ışık tutacaktır.

Tanrı'nın kabulü veya inkârından çıkan düşünce ve
harekete dair sonuçlar, başka bir temel soruyu cevapla-
maktan çıkan sonuçlardan daha fazladır. Bu sonuçlar, so-
ruyu sadece imanla veya sadece mantıkla cevaplanabilir
olarak görenler içindir. Yani inkâr edenler için de, ilâhî
hükmü tümüyle bir kenara bırakmakta ısrar edenler için
de anlamlıdır. Bu nedenle kendimizi bilmede ilk adım; "Bil
ki, ey İsrail, Rabbin olan Tanrı tektir." gibi bazı birincil
önergeleri, zorlu, dengeli ve berrak düşünceyle kurma ve
dosdoğru tutma çalışmasını yapmaktır.

Diğer sorumlu kaynaklar kadar Edgar Cayce "okuma-
ları" da; etrafımızda, şu anki şuur durumumuzun ötesinde,
realitelerin varlığı hakkında bolca objektif kanıt sağlar.
Böyle bir Realitenin akla getirdikleri, bizi varlığımızın en
derin kökünden sarsmalı ve şu soruyu sordurmalıdır:
"Eğer bir diğer realite varsa, bu realite, bizi şu an çepeçevre

saran farkındalık kadar, hatta belki de ondan daha önemli olabilir mi?"

Eğer böyle bir Realiteyi hisseder ve Tanrı'yı, tüm güçlerin birliğini onaylarsak o zaman "okumaların" insanlığın gündemindeki en önemli madde olarak değerlendirdiği şeye, büyük emri yaşamaya doğru bir adım atabiliriz. Tanrı'yı tüm kalbimizle, zihnimizle ve ruhumuzla; komşumuzu da kendimiz gibi sevmeliyiz. Edgar Cayce bunu, tüm insanlık için bir ideal ve insanlığın tüm sorunlarının cevabı olarak sundu. Yine de kendimizin böyle bir standarda göre yaşamaya isteksiz veya aciz olduğunu görmekteyiz. Bu nedenle kendimizi bilmeye başlamak; bizi gerçekte olduğumuz hâline getirmekten alıkoyan parçamızla başa çıkmaktır.

Tanrı'yı ve diğer insanları sevmedeki ana engel; kendimiz, temel ruhsal doğamız, diğer insanların ruhsal doğası, tüm sınırlamaları ve imkânlarıyla şu anki durumumuza yol açan tesirlerin kanuna uygunluğu hakkındaki yetersiz anlayışımızda yatmaktadır. Varlığımızın işleyişinde ve diğer insanlarla olan ilişkilerimizde söz konusu olan güçleri, yapıları ve süreçleri anlamamaktayız. Nihai potansiyelimize ait uygun bakış açısından yoksunuz. Ruhsal varlıklar ve Tanrı'nın çocukları olduğumuzu tamamen anlamak zorundayız.

Tanrı'yı Arayışımız

İncil'de; eğer ararsak, bulacağız diye teminat verilir. Bunu evrensel bir kanun gibi düşünebiliriz; ararsak, gerçekten de bulacağımızı garantileyen bir kanun harekete geçmektedir. Öyleyse Tanrı'yı aramaya başlayalım! Bu çağ, literatürün, yayınların, çalışma yerlerinin, liderlerin ve eğitmenlerin ve bazılarımız için özellikle önemli olan, Ed-

gar Cayce "okumalarının" boı olduğu bir çağdır. Bu imkânlardan yararlanır ve onları bir cins mantal ve ruhsal besin hâline getirirsek, gerçekten de gelişmeye başlayabiliriz. Kıyaslamayla; kim doğru kim yanlış diye sorarak değil, mirasçısı olduğumuz genişlemiş farkındalık potansiyeline ve kendi öz varlığımıza ait bir hissi harekete geçirecek konular üstünde durarak öğrenebiliriz.

Tanrı'yı onaylarsak, sadece Tanrı'nın var olduğunu değil, aynı zamanda O'nun var olan her şey ve her şeyin O olduğunu da onaylarız. Tanrıyı onaylamak, sadece Varlığı değil, Varlığın sevgi olan niteliğini de onaylar. Tanrı, sevgidir ve bunu, O'nu ve yaratılıştaki tezahürlerini sevmemiz izler. Tanrı'nın onaylanması, sevgiyi evrendeki motive edici güç olarak düşünmemizi ve kendi dürtülerimizin bu sevgi gücünün akışına uyumlu olup olmadığını sormamızı gerektirir. Tanrı'nın çocukları olduğumuzdan sevgi, varlığımızın doğasının ta kendisidir. Sevgiyi bir ideal olarak saptayınca, onun motive edici potansiyelini, içimizde gittikçe daha çok ve daha fazla durumda uyandırmaya başlayabiliriz.

Birçoğumuz Büyük Emrin en başta geldiğini kabul-
lendik, ama kendimizde onu, hayatımızda motivasyon,
teşvik ve kriter hâline getirecek şeyi bulamadık. Tanrı sevgi olduğundan ve her şeyi SEVGİ ile uyumlu hâle getirme sürecinde olduğundan; bu emri keyfi bir ahlâkî kural değil, nihaî bir gereklilik olarak görmeye başlamalıyız. Yerine getirilmesi gereken kanun, sevgidir. Sevginin suretinde yaratıldık, sevgiye itaat etmek bizim kaderimizdir. Onu idealimiz olarak saptarsak, bu Kaderle tam uyumluluğa doğru "daha çabuk" gelişebiliriz.

Gerçek orijinimizin ve gerçek doğamızın İlâhî Olan'dan geldiği ve sevginin ideal olduğu hissini kazanınca, neden tam olarak ilâhî kapasiteye hükmedemediğimiz

sorusunu sorabiliriz. Kendimiz ile bu potansiyelle tam uyumlanmamız arasında duran nedir?

Ayrılığı; korkularda, yasaklarda, doğuştan gelen nefretlerde, yetenek yoksunluğunda veya karakterin istenilen niteliklerinde deneyimleriz. Diğer insanlarla olan ilişkilerimizde yanlış anlaşılımları ve hayal kırıklıklarını deneyimleriz. Rahatsız edici ve bazen de aciz kılan bozuklukları veya hastalıkları deneyimleriz. İçimizde beden, zihin ve karaktere ait belirli zayıflıklara doğru eğilimler ve yönelimler buluruz. Niçin?

Şuurdışı ifadesini Sigmund Freud'un yazılarından öğrendik. Hiç birimiz onu, kendimizin bir parçası olarak deneyimlemiyoruz, çünkü doğası ve tanımı gereği o, şuurdışıdır. Benliğimizin şuurdışı kısmını bir süre için inkâr edebilir veya görmezden gelebiliriz, ama er ya da geç hayatımızda, bedenimizde ve diğer insanlarla ilişkimizde onun etkileri görülür.

Eğer, Edgar Cayce "okumalarınca" belirtildiği gibi, önceki bedenlenmelerle birçok hayat yaşadıysak, bu şuurdışının, kişisel deneyimlerimiz içindeki yeri hayal edilebilenden çok daha geniştir. Ve eğer tüm şuuraltılarının birbirleriyle bağlantıda olduğu düşüncesini buna ekler ve de insanlığın düşünce formlarının üst üste birikmiş yapısı üstünde düşününce, şuur kapısının öte yanında çok geniş bir âlemin var olduğunu görebiliriz. Şuurdışının kapısını nasıl açar ve onunla nasıl uğraşabiliriz?

İçe Dönmek

Edgar Cayce aracılığıyla verilen olağanüstü bilgi, birçokumuz için tek yolu değil, kendimizi ve şuurdışımızı daha önce mümkün olmayan derinlikte ve zenginlikte anlamaya başlama yolunu açar. Bu kaynak sayesinde bize, tüm

insanlık ve İlâhî Olan'la insanlığın en büyük rüyalarının birle ötesinde bulunan muazzam genişlikteki ilişkimize dair bir anlayış verilmiştir. Bu "okumalar" çok derin sezgiler ve uygulanabilir yardımlar sağlar. Bu bilgi uygulandığında, işe yarar. Bu kaynaktan gelen, ilâhî doğamızla veya sonsuzla ilişkimiz konusunda bizi harekete geçiren her vaat; öğrendiklerimizi, çevremizdekilere yönelik nezaket, sabır, yumuşaklık ve yardımseverlik fiillerine gün be gün uygulama mücadelesine çağırır bizi. Bu, dünya dinlerini evrensel bir ruhla kuşatan ama yine de bizi Tanrı ile kişisel ilişkimize göre içimizin rehberliğini izlemeye çağıran bir öğretilerdir. Ve bu bilgi yoluyla, Tanrı ile uyumlanmaya son derece uygulanabilir bir yaklaşımı öğrenebiliriz.

Edgar Cayce'nin günlük hayatımızda yararlı olabilecek, kelimenin tam anlamıyla binlerce ilke ve uygulama vermesine karşın, verilenlerin belki de en önemlilerinden biri, Tanrı ile buluşmak için hepimizin içe dönmemiz gerektiği hakkındaki ısrardır. Gözlerimizin ışığa duyarlı olması gibi, ruhumuz da Tanrı'ya duyarlıdır. Evrenin Tanrısını sadece kendi ruhumuz, iç varlığımızın derinlerindeki o ilâhî parça sayesinde bilebiliriz.

Cayce, tüm şifanın içten geldiğini söylemiştir. Hiçbir çeşit uygulama kendi başına şifa değildir, ama hepimiz, içimizde yeni bir hayat ve yeni bir gençlik getirebilecek Ruh'a ulaşabiliriz. Bir kişi, bir hastalığın fiziksel teşhisi gibi bir yardım istediğinde, Edgar Cayce'nin verdiği bilgiler tam ve ayrıntılı idi. Ancak kararlar ve seçimler için kılavuzluk isteyen sorularla gelen biri olduğunda, ki bunlar yüzlerceydi, onlara tekrar tekrar içe dönmeleri söylendi. Ne kadar yoldan çıkmış olurlarsa olsunlar, kendi bedenlerinin tapınağında Tanrı ile buluşacaklarına dair onları temin etti.

"Okumalardan", fiziği ve mantali ruhsal olana uyum-

lama için belirgin ve detaylı talimatlar edindik. Meditasyon sürecinde, sınırlamalarımızı bir kenara koyabilir ve kişisel âlemlerinde birçok kişi için sorun yaratan şuurdışının geniş diyarlarında dolaşabiliriz. Öte yandaki varlığımızın büyük realitesine doğru bu engelleri nasıl aşabilmekteyiz? Cayce buna "fiziği ve mantali" benliğimizin gerçek "ruhsallığına uyumlamak" demektedir. Sadece İlâhî Olan'a direkt bağlı ruhsal varlıklar değiliz, aynı zamanda her birimizde, fiziksel, mantal ve ruhsal olarak mükemmel işleyiş için mükemmel bir modelin potansiyeli de var.

Benliğin Arşetipleri

Şuurdışına ait arşetiplerin veya kalıpların bir hiyerarşisi mevcuttur. Bu hiyerarşinin en tepesinde, Benlik arşetipi veya kalıbı vardır. Enerji verildiğinde, bu kalıp bireye, potansiyelini tam anlamıyla tezahür ettirmesini sağlayan bir denge ve bütünleşme getirir. Bu kavramla, eski sözleşmedeki vaadi daha iyi değerlendirmeye başlayabiliriz:

"Şeriatımı onların içine koyup, yüreklerinin üstüne yazacağım ve onların Allahı olacağım ve onlar bana kavın olacaklar." İçimizdeki şeriat, bizi yaratan Tanrı'nın suretidir. Yaşayan Tanrı'nın tapınağı olan bedenlerimizdeki şey, sayesinde İlâhî Olan'la uyumlanabileceğimiz devre veya programlamadır. Ruh bu kalıba enerji verdirdiğinde ve uygulamada içimizden akmasına izin verildiğinde, Tanrı'nın sureti oluruz; başlangıçta yaratıldığımız ve boyun eğmek kaderimiz olan surete.

Meditasyon pratiği bir teknik gibi görünmesine karşın, çalışma ilkesi; kendimizi uyumladığımızda bizden akan yaşayan Ruh ve bu ruhu, başkalarına yararlı fiillerde uygulamadır. Meditasyon pratiğini takip ettiğimizde; içimizde anılar, geçmiş yaşamların ve geçmiş ilişkilerin hatı-

raları, yeni bir boyut getiren ruhun armağanları için saklı kalmış yetenekler ve potansiyeller, yeni bir zenginlik, hayatımıza ve bağlantıda olduğumuz kişilerin hayatlarına yeni bir farkındalık ortaya çıkar. Meditasyon sayesinde şururduşı, Pandora'nın kutusundan çok, içindeki formlar Ruh tarafından doğru zamanlarda, doğru amaçlar için uyandırıldığında, sınırsız bir depo hâline gelir. Tökezleten taşlar, atlama taşları hâline gelir. Yani ancak Ruh'la uyumlanmada kendimizi gerçekten biliriz.

İçte Bizi Bekleyen Hakikat

İsa tarafından, son günler yaklaştığında onun adına birçok kişinin çıkıp, "Ben Mesih'im." diyeceği konusunda uyarıldık. Eğer O'nun çölde olduğunu veya gizli odalarda olduğunu söylerlerse, İsa'nın özel uyarısı şuydu: "Gitmeyin!" Bu öğretinin altında psikolojik bir ilke yatmaktadır: bilgi, rehberlik ve şifa için başka kaynaklara dönmenin baştan çıkarıcılığını; bedenlerimizin tapınağı içinde Ruh'la yapabileceğimiz ve yapmak zorunda olduğumuz uyumlanmaya tercih etmemize karşı bir ikaz. Bu nedenle İsa "Benim gidişim sizin yararınızdır. Gitmezsem, Yardımcı size gelmez." (Yuhanna 16:7) demiştir. Başka bir deyişle, diğerleri yardımcı olsalar da, bizim güvenimiz yaşayan Tanrı'ya olmalıdır. Bir kilise, karizmatik bir hareket, Edgar Cayce okumaları veya İncil'in kendisi; bunlardan herhangi biri sabit dışsal yapıyı, içlerindeki yaşayan ruha tercih ederlerse, insanlar sahte bir peygamber yaratabilirler.

Yeni Ahit'te bize söz verildi: "En küçüğünden en büyüğüne kadar beni bilecekler." Bundan önce de "Şariatımı onların içlerine koyup, yüreklerinin üstüne yazacağım." (Yeremya 31: 34, 33) denmişti. Apaçıktır ki, hepimizin Tanrı'yı ve kendi benliklerimizin gerçeğini bilme yolu, iç kı-

sımlarımızda yazılı olan bu kanunu, Mesih modelini, ruhların zihinlerinde yazılı olan Ben arşetipini, Tanrı'nın suretinde yaratıldığımız o imajı harekete geçirmektir.

Bu kalıbı, bu Ben arşetipini, bu Kanunu uyandırma yolu, yine açıkça, ilk olarak bunu ideal olarak saptamanın gerekliliğinde görülebilir. Bu, hayatımızda motive edici tesir olarak benimseyeceğimiz ve tüm kararlar ve yargılarımız için standart ve kriter oluşturacak şey olmalıdır. Bu modeli ideal olarak saptayınca, zihnin imajinasyon güçleriyle üstünde durunca ve ona günlük meditasyon sayesinde uyanma ve enerji kazanma fırsatını verince, işte o zaman kendimizi gerçekten biliriz.

"Sakinleş ve bil!" dendiğinde, sakinleşmediğimiz takdirde bilemeyeceğimizi de anlayabiliriz. Gerçek Ben'i bilmek, aşağı şuurun ve aşağı benin sakin ve sessiz olmasını gerektirir. Sonra, yüksek bir idealle yönetilen zihnin imajinasyon güçleri, içteki Ruhu gerçek Ben'deki modelden akması için hızlandırabilir. Bize ne yapmamızı veya ne düşünmemizi veya neye inanmamızı, nasıl seçmemizi ve neden korkmamızı söyleyen birçok sesin şaşırtıcı kalabalığı arasında, "İçe dön, içteki Tanrı ile bedeninin tapınağında buluş!" diyen küçük bir ses mevcuttur.

Küçük Bir Maya

Kendimizi bilme ihtiyacımızın en büyük nedeni, başkalarına yardımda yaşayan ruhun ifade edilmesi için daha büyük kanallar hâline gelebilmektir. Acı, ıstırap ve karanlık içinde yeni bir şafağı, yeni bir çağı, yeni bir şuuru ve yeni bir sözleşmenin yerine gelmesini bekleyen bir dünya var. Her birimiz bu ihtiyaca, hayal etmeye niyetlendiğimizden çok daha fazla katkıda bulunabiliriz. Yapılacak katkı hükûmetler, kurumlar, kuruluşlar düzeyinde değil,

daha çok kendi içimizde bir değişmedir. Uyumlanma ve uygulama sayesinde, yaşayan Ruhun akacağı kanallar hâline gelebiliriz. Tanrı'nın dünya üzerinde ifade edilmesini sağlayan birimin, bireysel ruh olduğunu hatırlayın. Sadece değişmiş bireyler sayesinde dünyadaki grupları, organizasyonları, hükûmetleri ve ulusları değiştirebiliriz.

Bu görevin muazzamlığı, omuzlara binen ve ayak tökezleten cinsten görünebilir. Bugün dünyada bedenlenmiş dört milyar insanın üç milyarı fakirlik içinde yaşarken, bazı dünya ulusları savaş içindeyken ve daha büyük uluslar ise savaşa hazırlanıyorken, bunca politik, ekonomik ve sosyal çekişme varken; tek bir kişinin dünyanın değişmesine katkıda bulunması hiç umut vermez bir şey gibi gözükebilir. Yine de bunun matematiksel olasılığı vardır. Edgar Cayce'nin, mayalama hakkında söylediklerini hatırlayın: "Küçük bir maya, tüm hamuru kaldırır." Düşünün, ruhun hızlandırdığı böyle bir hayat yaşayan sadece bir kişi, on kişinin hayatını değiştirir ve bu on kişi de onar kişinin hayatını değiştirir ve böylece gider... Mayalamaya sadece on başlangıç adımı ile başlayıp, dünya nüfusunun iki katı sayıya ulaşabiliriz.

Bu en olağanüstü ve görünüşte en yenilmez çağa baktığımızda, Tanrı'nın, evrenin kurucusu ve hepimiz Yaratıcısı olanın bizimle Yeni bir Sözleşme yaptığını hatırlayalım. Bütün yapmamız gereken şey, kendi gerçek benimizi bilmek ve gerçek kaderimizi keşfetmektir. Haydi, başlayalım.

"SIRLARIN İNSANI"

C EDGAR AYCE

"KÂHİN"

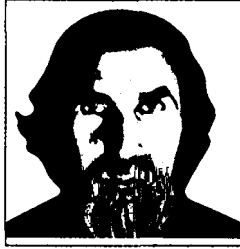
Joseph Millard

NOSTRADAMUS • EDGAR CAYCE

M.Ö. 5960'dan 2000 Yılına Kadar

**Dünyanın Sonuyla
İlgili
KEHANETLER**

A.T. Mann

BLAVATSKY • ST. MALACHY

EDGAR
CAYCE
"KÂHİN"
İNSANIN
KADERİ

(m)

EDGAR
CAYCE
"KÂHİN"
TUFAN ÖNCESİ
ATLANTİS

(m)